

Mang Theo Cục Cứng Chơi Game

Contents

Mang Theo Cục Cứng Chơi Game	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	37
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	43
24. Chương 24: End	45
25. Chương 25: Phiên Ngoại 1	47
26. Chương 26: Phiên Ngoại Diệt Lạc	48
27. Chương 27: Phiên Ngoại: Sự Tồn Tại Của Baby	50

Mang Theo Cục Cứng Chơi Game

Giới thiệu

Nữ chính là Thu Dĩnh, trong game xinh đẹp mỹ miều. Trong lúc làm nhiệm vụ thì lại cùng nam chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-cuc-cung-choi-game>

1. Chương 1

Trong tiệm trà sữa dành cho giới trẻ, gần cửa sổ có một cậu trai anh tuấn đang ngồi, chỉ thấy anh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, có vẻ như đang đợi ai đó.

Lúc này, cánh cửa bằng thủy tinh của quán trà sữa được đẩy ra, đi vào là một cô gái đậm đà, cô gái rất im lặng, hơi thở nhẹ nhàng mang theo chút khoan khoái mát mẻ.

Thu Dĩnh từ ký túc xá trường chạy tới, khi nhận được điện thoại của bạn trai là lúc cô vừa tắm xong, nghe bạn trai có việc muốn nói, cô nhanh chóng lau khô đầu tóc ướt nhẹ, sau đó chạy nhanh tới tiệm trà sữa này

Thu Dĩnh đi đến trước mặt bạn trai, hỏi: “Tổng Văn, chuyện gì?”

“Cái kia, Tiểu Dĩnh, chúng ta... Chia tay đi.”

Thu Dĩnh trầm mặc nhìn bạn trai đang cúi đầu, sau đó bình tĩnh nói: “Được.”

Thu Dĩnh và Tổng Văn quen từ một năm trước, lúc ấy cô đang đi báo danh, lần đầu thấy khuôn viên trường học to như vậy nên bị lạc đường, sau đó đụng phải Tổng Văn, dưới sự trợ giúp của anh, cô tìm được nơi cần đến, sau đó lại trùng hợp gặp nhau trong trường, nói nói mấy câu, rồi từ từ tìm hiểu nhau. Khi Tổng Văn nói muốn kết giao, vì có ấn tượng rất tốt với anh, cô mới đồng ý, ở chung rất tốt nên không nghĩ nhanh như thế đã chia tay, bây giờ ngẫm nghĩ lại, kỳ thật mỗi khi ở chung với Tổng Văn, cô thường thấy thiếu gì đó, khi nghe được lời chia tay cũng không có cảm giác đau đớn lúc thất tình như người ta thường nói, lại cảm thấy như toàn thân được buông lỏng, như thoát được dây trói, nhưng dăm đá tôi, hừ, nếu không phải có nhiều người ở đây để làm hỏng hình tượng của mình, tôi sẽ xông lên cho y một quyền, sau đó quăng cho y một câu, “Nhớ kỹ, là tiểu thư đây đá anh, không phải anh đá tôi”. Sau đó hiên ngang rời đi.

Nghĩ đến đây, Thu Dĩnh cười lạnh, nhìn biểu tình kinh ngạc của Tổng Văn, nói: “Như thế nào, rất kinh ngạc sao? Chắc anh không hiểu tại sao tôi lại đáp ứng dễ dàng vậy, tôi cũng không phải loại con gái hay khóc lóc, rồi cầu xin anh đừng chia tay linh tinh gì đó, cứ như vậy, tạm biệt.” Nói xong đứng dậy đi đến quầy.

“Tiểu thư, chị cần gì sao?”

“Hai ly trà sữa nguyên chất, cảm ơn.”

“Vâng, xin chờ một lát”

...

Thu Dĩnh cầm theo hai ly trà sữa về ký túc xá, nói với nhìn hai đứa bạn đang ngồi trên ghế: “Lộ Lộ, Du Du, mình mua trà sữa nè.” Cô đặt ly trà sữa xuống, sau đó nằm sấp lên giường

“Hừ, coi như ấy biết điều còn nhớ nên mua trà sữa về mời hai người đang bị mệt như tụi này.” Lục Lộ cầm trà sữa lên, ngoài miệng oán giận.

“Sao vậy?” Mộng Tích Du thấy Thu Dĩnh khác thường, lo lắng hỏi.

“Mình chia tay với Tống Văn rồi.” Bởi vì chôn mặt trong gối nên giọng nói nghe thoáng qua có chút rầu rĩ.

“Phụt” Lục Lộ phun hết trà sữa ra, liếc qua Mộng Tích Du, sau đó mở miệng an ủi, “Dĩnh Dĩnh, trên đời nơi nào không có cỏ thơm, lần sau chúng ta tìm được một người tốt hơn cả Tống Văn.

“Đúng vậy, Tống Văn không cần cậu là do y mù thôi.” Mộng Tích Du nói tiếp.

Lúc này, Thu Dĩnh nâng gương mặt thất tình không hề thương tâm lên, cười nói: “Các cậu nghĩ mình đang buồn sao? Mình chỉ hơi mệt nên mới nằm sắp vậy thôi a”

“Được lắm, em gái nhỏ, hại chị lo lắng em.” Lục Lộ nhận ra mình bị hố, nhảy lên giường chọc lét Thu Dĩnh

“Ha ha... Dừng tay... Ha ha a... Du Du cứu mạng...” Thu Dĩnh tinh thần phấn chấn lộ ra ánh mắt cầu cứu.

Mộng Tích Du buông tay tỏ vẻ bất lực.

Thu Dĩnh thấy không được giúp đỡ, nhanh chóng xuất ra một chiêu TaeKwonDo ngăn cản chân Lục Lộ.

“Hừ, tiểu thư đây không phát uy, bé nghĩ chị là hello kitty a?”

Lục Lộ thấy cô có ý tứ phản kích, vội vàng lộ ra vẻ mặt hơi sợ, cầu xin tha thứ nói: “A -, đừng chơi, đừng chơi.”

Thu Dĩnh buông Lục Lộ ra để cô ngồi dậy rồi cầm lấy mũ giáp ở đầu giường nói: “Mình muốn chơi một lát.”

“Mình giải quyết xong trà sữa sẽ vào.” Mộng Tích Du lắc lắc trà sữa trên tay.

“Uh – đây cũng vậy.”

“Vậy khi nào các cậu vào nói với mình.” Nói xong Thu Dĩnh đội mũ giáp lên, liền thấy trước mắt tối lại, bắt đầu đi vào nơi log out

Thu Dĩnh đang chơi một game có tên là Tiêu Dao OL, đó là game online dựa trên nền văn hóa võ hiệp truyền thống của Trung Quốc, mức độ chân thật đạt tới 96%, Tiêu Dao tức là cuộc sống ưu du tự đắc, an nhàn tự tại. Cho nên trong game online này, muốn chơi thế nào cũng được, bạn có thể kinh doanh kiếm tiền, có thể tiểu ngạo giang hồ, cũng có thể trồng đủ các loại hoa hoa cỏ cỏ, còn có thể ngắm phong cảnh, chỉ cần bạn muốn, nhất định sẽ làm được.

2. Chương 2

Thu Dĩnh đứng ngay Thảo Nguyên, nơi trước đó log out, cô nhìn những người chơi đang đánh quái xung quanh, sau đó đi đến 1 nơi không người, rút ra roi dài bên hông ra bắt đầu “ngược” con thỏ.

Không còn cách nào nha, ai biểu cô hiện tại chỉ có cấp 3, chỉ có thể “ngược” mấy con thỏ cấp thấp, tuy rằng con thỏ mập mạp rất đáng yêu, có khi còn ra vẻ đáng thương với bạn, nhưng vì thăng cấp, đành phải có lỗi với con thỏ đáng yêu này vậy.

Thu Dĩnh có chút máy móc cầm cái roi lên, nhằm chán nghe tiếng “leng keng”, mặc cho người nào cứ đánh con thỏ suốt hai ngày cũng cảm thấy nhàm chán.

“Chúc mừng người chơi đánh được 1000 con thỏ, đạt được 900 kinh nghiệm, mười hai bạc.”

Thu Dĩnh nghe có tiếng nói, theo bản năng lại quát một roi, mấy con thỏ thành vong hồn dưới roi cô.

“Người chơi đánh quá số lượng thỏ, làm thỏ vương nổi giận.”

Thu Dĩnh lại nghe thấy giọng nói, nhìn cái roi trong tay, khoe miệng giật giật, tiếp theo liền nghe được tiếng gầm lên giận dữ, sau đó, một con thỏ cao 3 mét đứng trước mặt cô, ánh mắt mở to đầy vẻ tức giận, khuôn mặt dữ tợn đánh về phía cô.

Thu Dĩnh vội vàng xoay người chạy về phía sau.

Sau đó, nhiều người chơi nhìn thấy 1 con thỏ cao lớn hung dữ đuổi theo một cô gái áo đỏ tay cầm roi dài.

Thu Dĩnh chạy chạy đột nhiên cảm thấy dưới chân không còn gì nữa, tiếp theo cả người đều rớt xuống, trước mắt liền xuất hiện một mảnh tối, đến khi cô định thần lại thì đã nằm trong một mật thất, mà con thỏ kia cũng không thấy nữa, lát sau lại nghe thấy giọng nói, “Chúc mừng người chơi Hòa Mạt đã hoàn thành nhiệm vụ mới — tìm kiếm mật thất”.

Thu Dĩnh đánh giá bốn phía, trong mật thất này vừa tối vừa cũ, có một góc phát ra ánh đèn mờ, một chàng trai áo trắng đang ngồi ghế dài, cười nhưng không cười nhìn cô.

Đánh giá bốn phía xong, cô đi tới chỗ chàng trai đó, ngồi xuống nói: “Bạn cũng bị rơi xuống sao?”

Anh gật gật đầu, “Diệp Lạc, tên tôi, còn bạn?”

“Hòa Mạt.”

Lúc này, một giọng nói vang lên, “Hoan nghênh người chơi Hòa Mạt đi vào mật thất — tìm kiếm, hai người đều đã có mặt ở đây, vậy hai cô cậu tự lo lấy, tôi chỉ nhắc các bạn một câu, hai bạn phải cùng lúc đi ra ngoài, ha ha, bây giờ các bạn cứ đi tìm kiếm cơ quan đi.”

Thu Dĩnh nhìn quanh mật thất, thật muốn kêu rên, sao số tôi lại không hay vậy trời, vừa bị con thỏ đuổi giết, bây giờ lại phải tìm cơ quan trong mật thất. Nhìn Diệp Lạc nhàn nhã ngồi đối diện, cô tò mò hỏi: “Bạn tìm được cái gì rồi à?”

“Không có, tôi cũng vừa rơi xuống.” Nói xong, anh đứng dậy đi đến trước tường, gõ gõ một chút

Thu Dĩnh thất vọng chu miệng, thu lại cây roi trong tay, cũng đứng lên thử tìm.

Đầu tiên là vòng quanh ngọn đèn, không phát hiện được gì, cô dời mắt lên bàn, trước tiên là đi quanh cái bàn một vòng, tiện đà ngồi xổm xuống xem có gì khác thường không.

“Hòa Mạt, cô lại đây một chút.”

Hai mắt Thu Dĩnh sáng lên, đứng dậy đi đến bên cạnh Diệp Lạc, “Phát hiện ra cái gì sao?”

Diệp Lạc gõ một khối gạch, nói: “Khối gạch này hơi lạ so với những khối gạch khác, cô đứng ở bên này, đợi tới khi tôi la lên thì gõ mạnh vào.” Nói xong, anh đi đến cái tường đối diện sờ sờ gì đó, quay đầu lại nói: “Chuẩn bị, bắt đầu.”

Bọn họ ẩn xuống cùng lúc, sau đó không gian không còn tối nữa, khi mở mắt lại, Diệp Lạc đã thấy mình trở về rừng cây lúc này đánh quái.

Lúc này, bên tai hai người đồng thời vang lên, “Chúc mừng người chơi Diệp Lạc Bi Ai, Hòa Mạt hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm mật thất, lấy được 10000 kinh nghiệm, 120 bạc, một quả hy vọng, một lọ thần tiên ngọc nường.”

Thu Dĩnh bắt đầu xem xem, đột nhiên thấy một vật gì đó giống như củ khoai tây, cô nhìn chăm chăm cái bình ngọc trên tay người đối diện, nói: “Không biết sẽ trồng ra cái gì?”

Diệp Lạc ngẩng cái chai trong tay, nhú mày nói: “Cứ thử sẽ biết”

3. Chương 3

“Trồng ở đâu?” Thu Dĩnh nhú mày.

Diệp Lạc suy nghĩ một chút, nói: “Đi đến chỗ tôi đi.”

“... Được thôi.”

Thu Dĩnh đi theo Diệp Lạc vào trong thành, ngang qua phố xá náo nhiệt, đi đến cửa một tiểu viện ở ngã tư cuối thành tây, sau khi nhìn thấy tiểu viện tử, Thu Dĩnh kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Lạc, không nghĩ đến y lại có tiền như vậy

Bên trong tiểu viện giống như tứ hợp viện thời xưa

(Tứ hợp viện là một hình thức cư trú của người dân Bắc Kinh. Tại sao gọi là THV, là vì một cụm kiến trúc hình chữ nhật, tứ phía đông, nam, tây, bắc đều xây nhà, bốn hướng nhà đó vây lại, ở giữa là một sân trời, hay chung cho có bốn hướng nhà. xem thêm ở thvl /?p=15060)

Thu Dĩnh đi vào sân nhà, nhìn nhìn, sau đó chọn 1 chỗ ngồi xuống nói: “Ồ bên này đi.”

“Được, quản gia, đi lấy cái xống tới đây.”

“Vâng, thiếu gia.”

Thu Dĩnh nhìn ông cụ vừa xuất hiện rồi lại biến mất, im lặng, lại còn có quản gia...

Như hiểu được nghi hoặc trong lòng Thu Dĩnh, Diệp Lạc mở miệng nói: “Khi mua nhà ở đều được tặng một NPC quản gia”

Kể tiếp chính là lặng im, cho đến khi NPC quản gia kia đột nhiên xuất hiện, còn cầm theo cái keng

Diệp Lạc tiếp nhận cái xống trong tay quản gia, tự nhiên ngồi cạnh Thu Dĩnh, đào xong một cái hố bảo Thu Dĩnh bỏ hạt giống vào, sau đó lấy đất lấp lại, lấy ra cái bình thần tiên ngọc như thế kia đổ lên.

Qua vài giây, hạt giống nhỏ như đậu nảy mầm, tiếp theo giống như uống trúng thuốc kích thích vậy, không ngừng lớn lên, cho đến khi kết thành nụ hoa mới không phát trường nữa, Thu Dĩnh này giờ chăm chú xem đến há hốc mồm

Lúc này, từ trong nụ hoa truyền ra hai tiếng “A, a”, sau đó, nụ hoa rung một chút.

“Sẽ không xuất hiện quái vật chứ.” Thu Dĩnh nói nhỏ.

Nụ hoa chậm rãi nở ra, thứ bên trong hiển nhiên cũng lộ ra ngoài, chỉ thấy nằm giữa cánh hoa là một đứa bé, mặc quần áo màu xanh, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp và một đôi mắt to to nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Thu Dĩnh thì khóe miệng lộ ra một nụ cười thật tươi, hai tay nhỏ bé hướng đến Thu Dĩnh làm nũng nói: “Mama, ôm.”

“Oanh” Thu Dĩnh giống như bị sét đánh, run run dùng tay chỉ chính mình hỏi: “Nó đang kêu... Tôi hả?” Lại thấy Diệp Lạc gật đầu.

Cục cựa không để ý tới Thu Dĩnh, ánh mắt to ngập nước, cái miệng nhónhắn nghen lại, vẻ mặt ủy khuất, “Mama, xấu, xấu...” Vừa nói vừa dùng tay đánh vào nhụy hoa ở bên dưới, sau đó hai bàn tay nhỏ nhỏ hướng tới chỗ Diệp Lạc đang hứng thú nhìn, “Baba, ôm.”

Nghe bé cựa kêu một tiếng baba, Diệp Lạc đứng hình.

Bé cựa nhìn Diệp Lạc cũng không để ý đến mình, rốt cuộc nhìn không được tủi thân, “Oa” một tiếng khóc òa lên.

Thu Dĩnh sau khi định thần lại mới nhẹ nhàng bế baby đang “Oa oa” khóc, nhẹ giọng nói: “Bé ngoan, không khóc nha.”

Nghe thấy giọng dịu dàng của Thu Dĩnh, bé cựa mới dừng khóc, hai bàn tay nhỏ bé gấu gấu nắm lấy áo cô, như đang sợ cô bỏ mình lại, đôi mắt mở to khóc tới đỏ mắt, “Mama, đói.” Vì mới khóc xong nên giọng có chút khàn khàn.

Tuy đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng khi nghe thấy từ “Mama”, Thu Dĩnh vẫn không biết làm sao

“Cha đứa nhỏ, baby nói bé đói bụng.” Lời vừa ra khỏi miệng cô liền cảm thấy như bị sét đánh, dù sao lời nói cũng không thể thu lại được, phải bình tĩnh = =

Diệp Lạc thần nhiên nhìn cô một cái, thu lại ngón tay đang nghịch với bé, sau đó mặt không chút thay đổi nói: “Đi thôi.”

“Ah? Đi đâu?” Hỏi xong mới phản ứng lại, này không phải hỏi dư sao! Len lén liếc trộm người đi phía trước, may mà lúc này cô hỏi anh không nghe thấy ...

Thu Dĩnh kéo tay áo Diệp Lạc, hỏi nhỏ: “Diệp Lạc, anh có thấy người ta đang nhìn chăm chăm tụi mình không?”

“Nói đúng hơn là nhìn cục cưng trong lòng cô.” Diệp Lạc sửa lại cho đúng.

“Ách...” Thu Dĩnh nhìn baby đang nghịch tóc cô, im lặng.

Cục cưng thấy Thu Dĩnh nhìn chăm chú, ngẩng đầu nở nụ cười thật tươi với cô, đồng tiền ngay khoe miệng như ẩn như hiện.

...

“A — rất đáng yêu nha!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Ừ, rất muốn ôm ôm nha!”

“Tôi cũng muốn nữa!”

...

“Chúng ta đi nhanh đi.” Thu Dĩnh nhìn mọi người xung quanh, lôi nhanh Diệp Lạc vào một tửu lầu cũng không thèm nhìn tên liền bước vào

“Khách quan, muốn ăn gì?”

Diệp Lạc nhìn cục cưng đang hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, thản nhiên mở miệng, “Có phòng riêng không?”

“Có, mời khách quan lên lầu.”

4. Chương 4

“Khách quan, muốn ăn gì?”

“... đưa một cái bánh gatô trước.” Diệp Lạc suy nghĩ một lát nói.

“Được rồi, xin khách quan chờ một chút.”

...

Đợi khi bánh gatô lên, Thu Dĩnh một tay ôm, một tay giúp bé ăn, bé cũng ngoan ngoãn hé miệng, lúc bắt đầu rất dễ dàng, một lúc sau, vì một động tác cố định trong thời gian dài, tay cô bắt đầu tê lại, cô nhứ mảy, nhìn lại bánh gato còn lại không nhiều lắm, phải nhẫn nại.

Diệp Lạc thấy Thu Dĩnh khác thường, nhìn thấy cánh tay cô run nhẹ, liền hiểu, nói: “Để tôi.” Sau đó nghiêng người ôm lấy baby trong tay cô.

Thu Dĩnh ngây người, sau đó cười nhẹ, “Cám ơn.” Cánh tay có chút tê tê tiếp tục cho bé ăn.

Bé mở to mắt nghi hoặc nhìn hai người, bất quá lại bị mùi thơm của bánh gato kể bên hấp dẫn ánh nhìn.

Bé ăn xong, Thu Dĩnh mới bắt đầu ăn, chờ sau khi cô ăn xong, phát hiện bé đã ngủ trong lòng Diệp Lạc, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, cánh tay nhỏ nắm lấy đoạn tóc, mà Diệp Lạc trầm tư nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nhưng trong mắt Thu Dĩnh trở thành anh đang ngăn người

“Ăn xong chưa?”

“Uh.”

“Đi thôi.”

“Được.”

Thu Dĩnh và Diệp Lạc vừa đứng lên một lát đã nhìn thấy những ánh mắt khác thường đang bắn về phía mình, Thu Dĩnh chú ý tới, những ánh mắt tò mò dần trở thành nhìn thẳng, rồi họ bắt đầu bàn tán

Tại sao? Nhìn bé đang ngủ trong lòng Diệp Lạc, chẳng lẽ vì có thêm một người ...

Thu Dĩnh suy nghĩ mãi, cho đến khi tới tiểu viện mới ngừng lại, sau đó nhìn thấy có ba chàng trai ngồi trong sân, trong đó, người áo xanh dương và người áo xanh lá đang bàn gì đó, mà người áo xanh da trời ngồi một bên uống trà, người đầu tiên chú ý đến Thu Dĩnh cũng là y.

“Tốt lắm, Diệp Lạc đã về.”

Phi Ngự cùng Tự Nhất Mi, cùng lúc quay đầu.

Phi Ngự mở miệng nói trước: “Tu, Diệp Lạc, chú đã về rồi!”

Tự Nhất Mi chú ý tới cục cưng trong lòng Diệp Lạc, hơi do dự: “Diệp Lạc, trong lòng chú là....” con cái nhà ai?

“Con tôi.”

2 chữ đơn giản nhưng lại làm ba người kinh ngạc không thôi

Ba người định thần lại, ánh mắt lại dời sang Thu Dĩnh, dùng ánh mắt để hỏi: Vậy cô ấy là ai?

Diệp Lạc cười mà không cười nhìn Thu Dĩnh đang xấu hổ, phun ra bốn chữ, “Mẹ của đứa nhỏ.”

Thu Dĩnh: “...” anh ta nhất định là cố ý! Nhất định!!

“Oh..... Nhìn kỹ lại, đứa nhỏ này đúng là có vẻ giống 2 người.” Tự Nhất Mi nâng cằm lên, nghiêm túc nói

“... Thật hả!” Phi Ngự cẩn cẩn thận thận nói.

Thất Hàn trêu chọc nói: “Diệp Lạc, chỉ không gặp một lát, không ngờ chú đã có vợ, ngay cả con cũng có luôn.”

“Nhưng, trong game có thể sinh baby sao?” Tự Nhất Mi đưa ra câu hỏi.

“Ách, là tôi và Diệp Lạc trông ra.” Thu Dĩnh nói chen vào.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của ba người, Thu Dĩnh kể hết những chuyện xảy ra liên quan tới đứa bé.

Sau khi nghe xong, ba người nhìn đều nhìn baby đang ngủ trong lòng Diệp Lạc, im lặng.

“Kia, kia..... Làm sao bây giờ?” Tự Nhất Mi chỉ vào một gốc cây khổng lồ, vẻ mặt rối rắm

Sau đó, bọn họ nhìn thấy cái cây khổng lồ này, đầu tiên là da đầu run cả lên, cây đó từ từ thu nhỏ lại, sau đó biến thành ... Một con sói nhỏ màu bạc [= =]

“Ách, sao lại là sói bạc?” Tự Nhất Mi tiếp tục vấn đề rối rắm đó, sau khi y thấy được sự khinh bỉ trong mắt sói bạc mới nhận ra mình cư nhiên lại bị động vật kì dị này khi dễ!

Phi Ngự đồng tình nhìn Tự Nhất Mi, trong lòng thầm cảm thấy may mắn, may là hồi nãy mình không hỏi gì.

Diệp Lạc nhìn qua sói bạc, không nói tiếng nào.

Lúc này, một hộp thư của Thu Dĩnh nhảy ra: “Dĩnh Dĩnh, cậu ở đâu a!”

“Ách...” Thu Dĩnh nhìn về phía Diệp Lạc, hỏi hỏi: “Bạn tôi tìm, có thể ấy cô ấy đến đây không?”

Sau khi được cho phép, cô nhấn tin trả lời, chưa đến 1 phút liền thấy một cô gái màu vàng nổi giận dưng dưng đi đến, phía sau mang theo một cô gái áo tím nhạt.

“Dĩnh Dĩnh, cậu có biết tụi này đã chờ cậu bao lâu không!... BALBALBAL” Thanh Thủy Thần Lộ hai tay chống nạnh, oanh oanh tạc tạc nói

“Ngừng...” đợi cho Thanh Thủy dừng lại một chút rồi mới nói: “Mình cũng không còn cách nào a, ...” Tiếp theo, lại kể với cô những chuyện kia

Sau khi Thanh Thuỷ nghe xong lập tức phăng ra một câu: “Gian phu là ai?”

Thu Dĩnh đen mặt lại, tay chỉ về phía trước

Diệp Lạc nhú mày, hiển nhiên bất mãn với danh từ “gian phu” này

“Cái gì? Hai người còn chưa kết hôn! Không gọi là gian phu thì gọi là gì?” Thanh Thuỷ bắt mẫn.

“Ha ha, nếu không để Diệp Lạc và Hòa Mạt kết hôn đi, dù sao hai người, con cũng có rồi.” Thất Hàn đứng 1 bên xem kịch vui nói

Lúc này, từ trong lòng Diệp Lạc phát ra một tiếng “Mama” hấp dẫn tầm mắt của mọi người, bé mở to đôi mắt mơ màng, rõ ràng buồn ngủ, hiển nhiên là bị đánh thức, “Mama ~ ôm.”

Thu Dĩnh vươn tay tiếp nhận.

“A, rất đáng yêu a! Tiểu bảo bảo, dì là dì Lộ của con nè.” Thanh Thuỷ vươn bàn tay ra, nựng khuôn mặt bé

Bé nhìn thấy có nhiều người xa lạ, hơi sợ hãi lui vào lòng Thu Dĩnh, nhưng nhìn thấy trong mắt mọi người không có ác ý, bé mới nở nụ cười tươi, nhu mềm mở miệng, “Dì, Lộ.”

“A — thật đáng yêu! Dĩnh Dĩnh, ình ôm một lát.” Cẩn thận tiếp nhận từ Thu Dĩnh, cô đi đến trước mặt Mộng U nói: “Tiểu bảo bảo, đây là dì Du của con.”

“Dì, Du.”

“Ha ha, bé ngoan.” Mộng U sờ sờ đầu bé

“Bé yêu, chú là chú Hằng của con.” Tự Nhất Mi tiến lên nói

“Baby, còn chú, còn chú, chú là chú Vân của con, còn đây là chú Hàn.” Phi Ngự chia chia vào mình, sau đó chỉ vào Thất Hàn

“Chú, Hằng, chú, Vân, chú, Hàn.”

“Bé yêu, cho chú Hằng ôm một lát được không?” Tự Nhất Mi vỗ vỗ tay.

Mọi người lần lượt ôm bé, đợi đến khi bé trở về trên tay Thu Dĩnh, Thanh Thuỷ mới nói tiếp: “Chúng ta trở lại chủ đề vừa rồi, khi nào thì U mới chịu kết hôn với Dĩnh Dĩnh nhà tôi?”

Phi Ngự cùng Tự Nhất Mi không biết từ nơi nào lấy ra một cuốn lịch dày, về mặt nghiêm túc thảo luận về ngày hoàng đạo.

Thanh Thuỷ và Mộng U liếc nhau, vừa lòng gật gật đầu.

Thu Dĩnh quỳnh lên, còn nghĩ mình chưa nói về những chuyện cục cưng cho Thanh Thuỷ biết

Diệp Lạc nhìn về phía Tự Nhất Mi, hỏi, “Ngày nào?”

“Uh... Hai ngày sau.”

“Vậy hai ngày sau.”

“Được, tôi thông báo các lý chuẩn bị sẵn sàng.”

“Uh.”

Này, các người ít ra cũng nên hỏi đương sự xem có đồng ý hay không a! Trong lòng, Thu Dĩnh rơi lệ đầy mặt

5. Chương 5

“Tôi muốn hỏi một chút, mọi người vừa nói, là...” Thu Dĩnh từ từ hiểu ra vấn đề.

“Dĩnh Dĩnh, cậu là người mới đến, không biết chuyện chúng ta không trách cậu!” Khụ khụ hai tiếng, Thanh Thuỷ bắt đầu nói không ngừng: “Hiện tại trên giang hồ có 4 thế lực lớn, đứng thứ nhất là Phong Vân Biên, môn chủ là Tư Thiên, cấp 59, dùng đao, bên trong đều là người cuồng chiến đấu; Đứng thứ 2 là Lam Hoè,

môn chủ là Mộc Lạp, là một chàng trai khôn khéo hết như hồ ly, cấp 58, vũ khí là quạt sắt; Kế tiếp là Diệp Lạc Các của bọn Phi Ngư, Các chủ Diệp Lạc Bi Ai, cấp 56, sử dụng ám khí, bên trong đều là tinh anh trong chuyện buôn bán, nhưng xét cho cùng cũng trong 3 người này thì Diệp Lạc Bi Ai thần bí nhất, đa số đều là phó các chủ ra mặt xử lý Tiểu Lăng Phong: Cái gì không phải cậu ta thần bí, mà là lười! Luôn để mọi việc cho tôi quản lý, còn mình thì chuồn đi tiêu dao khoái hoạt! Ngay cả người trong các cũng không biết bang chủ của mình như thế nào!]; Cuối cùng là nhóm hủ nữ tạo thành Hủ Môn, môn chủ Nhan Phi, cấp 50, dùng roi dài giống Đinh Đinh cậu vậy, bây giờ tôi và Du Du đang ở Hủ Môn, hô, cuối cùng cũng nói xong.” Vỗ vỗ bả vai Thu Đinh, vẻ mặt hâm mộ, “Đinh đinh, cậu vừa chia tay liền tìm được 1 người giàu có nha”

Thu Đinh vốn đang chăm chú nghe, nhưng khi nghe tới câu cuối cùng, tất cả sự chăm chú đều bị đánh tan, khuôn mặt trở nên vụn vụn, nhưng sau đó lại bị baby trong lòng hấp dẫn lực chú ý, “Bé ngoan, sao vậy?”

“Mama, cún... cún cún.” bé hưng phấn không ngừng chỉ vào sói bạc trước mặt.

“Ha ha, bé ngoan, đó không phải cún cún, đó là sói bạc uy phong nha.”

Bé mở to đôi mắt, tràn đầy nghi hoặc, lặp lại, “Sói bạc?” Nhíu mày để nhìn thật rõ sói bạc, rõ ràng là cún cún nha, sao mama lại gọi là sói bạc chứ, vì thế, baby đáng yêu của chúng ta vẫn nghĩ mình đúng, dùng giọng nói còn vang hơn cả vừa rồi, “Mama, là... Cún cún!”

“bé cưng, đúng vậy a, dì Lộ cũng thấy đó là con chó nga.”

Những người khác cũng hòa theo, nói sói bạc uy phong thành con chó

Đang lúc mọi người lo chuyện vui, bé chuyển mắt chuyển sang Diệp Lạc, sau khi được cái gật đầu khẳng định của Diệp Lạc, bé mới sung sướng nói: “Mama, là... cún cún, chơi.”

Thu Đinh bắt đầu đỡ bụng bé ra, hai tay đặt xuống giúp bé khỏi bị ngã.

Bé run rẩy đi đến trước mặt sói bạc, mắt thẳng băng, bé ngã xuống trên thân sói bạc, “Khanh khách ... cún cún... Chơi.”

Sói bạc bị một lực đè lên làm cho tỉnh ngủ, mở mắt ra, nhìn thấy bé đang cười ha ha nằm lên người mình, nó sùng sục cọ cọ đầu vào bé, nghe thấy bé kêu mình là cún cún cũng không giận, ngoan ngoãn nằm úp xuống, cho bé chơi đùa trên người mình

Từ đó, sói bạc uy phong được bé đặt ột cái tên không giống vẻ bề ngoài của mình — cún cún.

Cười đùa trong chốc lát, Thu Đinh nhìn trời, thấy trời sắp tối, nói: “Lộ lộ, Du Du, sắp hết ngày rồi, cục cưng làm sao bây giờ?” Sau đó, cô nhìn bé bằng vẻ mặt u buồn

“Uh..... Mình nghĩ dưới hai người thoát, cục cưng cũng sẽ biến mất theo hai người, cho nên, Đinh Đinh cậu không cần lo lắng.” Mộng U cười nói.

“Uh, tụi này thoát đây.” Thu Đinh phất tay với Phi Ngư bọn họ, ba người biến mất.

“Đi thôi, trở về Các.” Diệp Lạc đứng dậy ôm lấy cục cưng.

Diệp Lạc Các

Trong sân vườn, có một chàng trai trẻ áo đen vẻ mặt giận dữ đứng đó, cây đao chém qua từng cánh hoa ngọn cỏ làm cho thất linh bát đạt

“Yêu, A Phong, đang luyện đao a!” Tự Nhất Mi cao giọng nói.

Tiểu Lăng Phong ngừng tay, nhìn về phía Tự Nhất Mi bọn họ đang nhàn nhã vô cùng, liền tức giận, vẻ mặt dữ tợn mở miệng, “Mấy người còn biết đường về sao?! Không nói một tiếng với tôi liền biến mất ba ngày!” Nói xong, anh vung cây đao lên, chuẩn bị chém

Phi Ngư rút kiếm ra tiếp chiêu, hai người đánh đến trời đất tối sầm cũng không biết gì

“Cục cưng, không sợ sao?” Diệp Lạc nhìn cục cưng đang cực kì hưng phấn trong lòng mình

Câu trả lời là tiếng cười sung sướng của bé

Tiểu Lăng Phong đánh nhau xong với Phi Ngự mới phát hiện Diệp Lạc mang theo một đứa bé và một con sói bạc, nghĩ khí vẫn chưa hết giận hỏi: “Đứa nhỏ này là ai?”

“Con tôi.”

“Oh, là con chú a... Cái gì! Con chú!” Tiểu Lăng Phong kêu lên sợ hãi

“Còn nữa, hai ngày sau Diệp Lạc sẽ kết hôn với Hòa Mạt, mẹ của con ạ.” Thất Hàn cung cấp thêm 1 tin tức kinh thiên động địa

Sau đó, phó bang chủ anh minh thần võ của chúng ta trong nháy mắt hoá đá, một đám đang chờ xem kịch vui

Tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp giang hồ

“Nghe nói chưa? Hai ngày sau Diệp Lạc Bi Ai các chủ sẽ thành thân a!”

“Ai?! Thật sao? Thật là Diệp Lạc các chủ thần bí kia?”

“Tôi cũng nghe nói, hình như có con luôn rồi...”

“Ai, mọi người nói xem, Sương Mân Côi có đi cướp cô dâu không?”

“Ha ha, đến lúc đó có trò vui xem”

6. Chương 6

Hai ngày sau, ở Diệp Lạc Các

“Giờ lành đến.”

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê giao bách.”

“Kết thúc.”

“Diệp Lạc Các chủ, chúc mừng chúc mừng.” Nhan Phi mặc một thân lễ phục màu đỏ cười duyên đi lên.

Thu Dĩnh lịch sự gật gật đầu, nhưng hoàn toàn không nhìn, cùng Tiểu Lăng Phong thảo luận gì đó

Nhan Phi không thèm để ý cười cười, nói: “Em gái, chồng em có rất nhiều người mơ ước, nhất định phải quản hẩn cho thật chặt nha!”

Thu Dĩnh thốt ra, “Có nam không?”

Nhan Phi sững sốt, cười nói tiếp, “Đương nhiên là có, hôm nay tôi còn nghĩ y sẽ đến cướp dâu nha!”

Hai mắt Thu Dĩnh toả sáng, muốn nói gì đó lại bị Diệp Lạc lời đi.

“Ha ha, Hòa Mạt muội muội, mai một đến chỗ tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ chỉ uội xem!”

“Được.” Thu Dĩnh xoay người đáp ứng

“Nhan môn chủ, xin đừng làm ô nhiễm phu nhân của chúng ta. [tác giả: chậm rồi, Dĩnh Dĩnh của chúng ta đã sớm bị ô nhiễm =].” Tiểu Lăng Phong nghiêm túc mở miệng

“Ha ha, Tiểu Lăng Phong, cũng đến phiên anh nên lập gia đình rồi a! Chừng nào mở tiệc rượu nhớ gọi tôi a!” Nói xong, xoay người rời đi.

Tiểu Lăng Phong cố gắng nén lửa giận, cũng vung tay áo rời đi.

Lại nhìn bên kia.

“Về sau đừng tiếp xúc nhiều với Nhan Phi.”

Thu Dĩnh đang đắm chìm trong hưng phấn, Diệp Lạc bất thành linh nói làm cô phản ứng lại, “Vì sao?” cô ấy cũng không giống người xấu mà.

Diệp Lạc nhú mày, rõ ràng không hài lòng với câu hỏi của cô

Thu Dĩnh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, đành phải đồng ý: “Được rồi.”

Lúc này, một chàng trai nhả nhặn đi đến, cười tủm tỉm bước nhẹ đến trước mặt họ, “Cung chúc hai người tân hôn vui vẻ, đầu bạc răng long.”

Tư Thiên đi phía sau đáng lẽ phải chúc mừng Diệp Lạc lại bắt chuyện với cậu trai nhả nhặn kia, “A Sinh, chừng nào em mới chịu để ý đến anh vậy?”

“Tư môn chủ, chúng ta rất quen sao? Gọi tôi là Lạc môn chủ, cảm ơn.” Mộc Lạc cười nhẹ, tạo nên khoảng cách giữa hai người

Hai mắt Thu Dĩnh sáng ngời, có JQ.

“A Sinh, em còn muốn giận đến khi nào!”

“Hừ! Ai kêu anh không đẩy cô ta ra.”

“Đó là vì khi đó cô ta ôm anh mà anh lại thấy em bất thành linh bước ra, liền ngạc nhiên, nhưng sau đó anh có đẩy cổ ra rồi nha.”

“Muốn em không tức giận cũng được, anh gả qua đây.”

“...Được.”

Người bên Phong Vân Biên cùng lúc hô to: “Không được a! Môn chủ!”

Lam Hoè cười, “Làm tốt lắm! Môn chủ!”

Chúng đam mê, “Ha ha ha a...”

Mọi người còn lại, “Trời ạ, đây là thói đời gì đây!”

Thu Dĩnh ở một bên ngửi được mùi ngon, vẻ mặt hưng phấn lộ rõ ra, Diệp Lạc thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lúi cuội đi.

Mộng U ôm cục cưng đi về phía Thu Dĩnh, đằng sau còn có thêm sói bạc, “Dĩnh Dĩnh.”

“Du Du, Lộ Lộ đâu?” Thu Dĩnh vươn tay ôm lấy bé.

“Cục cưng vừa kêu đói, cậu đi lấy đồ ăn.”

“Nga, bé yêu, có nhớ mama không?”

“Có.” Nói xong, bé để lại một chút nước miếng trên mặt Thu Dĩnh

“Vậy có nhớ ba không a?” Diệp Lạc xoa xoa hai má trắng nõn của bé.

“Có.” Nói xong, lại in một chút nước miếng trên mặt Diệp Lạc.

Một bức tranh như vậy, nghiêm nhiên trở thành bức tranh gia đình hạnh phúc trong mắt mọi người

Thu Thuỷ chạy đến, vừa vặn nhìn thấy: “Ô – tôi cũng muốn lập gia đình.”

Mộng U xem thường nhìn cô

...

7. Chương 7

Thu Dĩnh sau khi tan học liền vào game, phát hiện bên ngoài đang nhỏ mưa tí tách, mà bé còn chưa xuất hiện, hiển nhiên cha của đứa nhỏ đã vào sớm hơn cô rồi, vừa lúc nhìn thấy Tự Nhất Mi, cô hỏi: “Anh có biết Diệp Lạc ở đâu không?”

“À, Diệp Lạc hả, ở phòng sách.” Tự Nhất Mi nói xong liền bước đi, miệng còn hùng hùng hổ hổ, “Cái gì chứ! Cứ nhiên dấm tiết hàng của bọn ta, xem ông đây chinh mấy người như thế nào...”.

Thu Dĩnh nhìn thân ảnh hấp tấp xa dần của Tự Nhất Mi, có chút không hiểu gì

Đi tới phòng sách, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa đưa tới sự chú ý của Diệp Lạc đang xử lý công việc và bé đang chơi, đương nhiên là còn có sói bạc đang nằm sấp như hình với bóng với bé

Bé vừa nhìn thấy Thu Dĩnh đi vào, lộ ra một nụ cười đáng yêu, dõng giọng kêu lên: “Mama ~”

“Đến đây.” Diệp Lạc thần nhiên nói.

“Uh.” Thu Dĩnh trả lời, sau đó đi đến ngồi xuống, sờ sờ cái đầu nhỏ của cục cưng.

“Đợi một lát.”

“Được.”

Diệp Lạc không hề nói gì, cúi đầu tiếp tục xử lý công việc chưa xong

Thu Dĩnh cũng không nói gì nữa, cầm lấy cuốn sách lúc trước còn chưa xem xong, tùy tay lật xem

Sau ngày kết hôn, hình thức ở chung của bọn họ bất tri bất giác biến thành thế này, Diệp Lạc có việc, cô cũng tìm việc để làm, đợi đến khi Diệp Lạc không còn việc nữa, sẽ mang cô đi đánh quái, cho nên cấp bậc hiện tại của cô cũng tăng rất nhanh, tuy chưa đến đại thần gì nhưng cũng tới cấp 35

Thu Dĩnh xem đến tờ cuối cùng, khép sách lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện mưa đã ngừng, có chút nhàm chán nhìn về người con trai phía sau bàn.

Ngũ quan vô cùng đơn giản, nhưng tổ hợp lại tạo nên một mỹ lực độc đáo, mái tóc dài màu xanh xoã tung rối loạn đằng sau, quần áo màu trắng làm anh trông hơi gầy, khí chất ôn hoà, nhưng lại cho người khác cảm giác xa cách.

Bây giờ ngẫm lại đúng là phim mà, hai người lúc trước coi như không có quan hệ gì, bây giờ lại cùng ở chung 1 phòng...

“Phu nhân nhìn vì phu nghiên cứu được cái gì chưa?” Tiếng cười trầm thấp đưa Thu Dĩnh về hiện thực

“Có bề ngoài, có khí chất.” Cô theo phản xạ thốt ra

Diệp Lạc nhíu mày, đây là trả lời kiểu gì?

“Ha ha.” Thu Dĩnh cười cười cho qua, sờ sờ cái mũi, cảm thấy ai thán, trời ạ! Sao lại nói hết ra chứ?

“Xong chưa?” Chuyển đề tài.

“Uh.” Diệp Lạc đứng dậy đi đến ghế, ngồi xuống, lười nhác tựa vào ghế dựa bên cạnh, xoa xoa hai má mềm mại trắng mịn của bé

“Đúng rồi, em thấy Tự Nhất Mi hình như rất vội vã, có chuyện gì sao?” Thu Dĩnh ôm bé, bắt mắt trông mắt nhìn Diệp Lạc, bé bị nhéo đến hai má trở nên hồng hào rồi

“Chỉ là mấy chuyện tôm tép thôi.” Diệp Lạc không thèm để ý nói.

Lúc này, bụng baby phát ra tiếng “cô cô”.

“Con đói bụng à?”

“Hừ” Bé chu miệng, quay đầu sang một bên không thèm để ý đến, bộ dáng như rất tức giận

“Con yêu, baba sai rồi, lần sau sẽ không làm con đau nữa, con tha thứ cho ba được không? Baba đưa con đi ăn trứng con thích nhất, được không.” Diệp Lạc lấy lòng nói.

Bé nghi nghi nhìn về phía Diệp Lạc, cái đầu nhỏ nghiêng ngả lại, quyết định tin tưởng một lần, “Con muốn bánh ngọt nữa.”

“Được”

Thu Dĩnh nhìn hình ảnh đã trình diễn nhiều lần trước mắt này, đen mặt lại, con à, con đúng là dễ quên thật! Còn nữa, Diệp Lạc, em nghĩ anh nên đổi cách khác đi, nếu không ngày nào đó chắc chắn sẽ mất tác dụng!

8. Chương 8

Thu Dĩnh và Diệp Lạc cho bé ăn no xong, đi xuống lầu

Thu Dĩnh đang nói chuyện với baby, không chú ý đến cô gái đang đi tới

“Cẩn thận.” Diệp Lạc đi phía sau giữ cô lại

Thu Dĩnh đứng lại, có chút kinh sợ nhìn cục cưng

Một giọng kiêu ngạo truyền đến từ phía sau Thu Dĩnh, “Tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn trở về với thiếu gia đây, nếu không đừng trách tôi vô tình.”

Một thân cảm y, bên hông đeo ngọc bội, trên tay chàng trai kia cầm một cây quạt, quý phái tiêu sái đi đến, vừa thấy là biết một người nhà giàu, bên cạnh vây quanh một đám ninh nọt, vuốt mông ngựa

Cô gái ngã trên mặt đất đứng lên, phẫn hận phun vào đám nhà giàu kia

Tên nhà giàu kia tức giận lấy khăn lau đi nước miếng trên mặt, dùng ánh mắt bảo – kéo nó đứng lên cho ta.

Mấy tên bên cạnh hiểu ý, hai thằng đáng khinh đi đến trước mặt cô gái

Cô gái kia giây dựa muốn thoát khỏi hai tên đàn ông đó, mắt thấy giây không xong, dùng ánh mắt nhìn bốn phía cầu xin giúp đỡ, mong có người đứng ra, nhưng đáp lại cũng chỉ là những ánh mắt lạnh lùng, khi cô dường như cảm thấy mất hết hy vọng, một giọng đáng yêu vang lên: “Dừng tay.”

Thu Dĩnh nghe thấy giọng này quen quen, có phản xúc động

“Mama, là di Lộ.”

Thu Dĩnh che miệng bé lại, làm động tác không được nói, sau đó kéo Diệp Lạc lên lên lút lút lui về sau, thấy nghi hoặc trong mắt hai cha con lạnh giải thích: “Gặp Lộ Lộ nhất định sẽ gặp phiền toái, chúng ta đi đi.”

Bé nghe xong gật gật đầu, dùng dáng vẻ người lớn tỏ vẻ đã hiểu, Diệp Lạc buồn cười nhìn bộ dạng lén lút của cô, nuốt lại câu “đã bị thấy” vào trong bụng

“Dĩnh Dĩnh, cậu đang ở đây a!”

Thu Dĩnh nhìn thấy thân ảnh màu vàng chạy đến, cười khan vài tiếng, “Lộ lộ.”

“Dĩnh Dĩnh, mình giới thiệu cho cậu quen một người, đây là thầy của mình, Bạc Hà, thầy, đây là Hòa Mạt bạn tốt của con, người bên cạnh là chồng của cô ấy Diệp Lạc, còn có đứa con đáng yêu của họ, baby, di Lộ rất nhớ con nha, di Lộ ôm con được không? để mẹ con nghỉ ngơi một chút.”

“... Được.” bé nghĩ nghĩ, sau đó vươn hai tay mập mập ra

Thu Dĩnh âm thầm quan sát chàng trai đứng cạnh Thu Thuỷ, diện mạo tuấn mỹ, khí chất tao nhã, uhm, khuôn mặt thật có lẽ không tuấn mỹ đến vậy, dù sao trong game cũng có thể thay đổi khuôn mặt, cảm trên tay một quạt, đúng là một soát ca phong độ, nhìn lại tên nhà giàu kia, cũng cầm quạt, nhưng lại làm người ta cảm thấy như thú đội lột người a, thật là một trời một vực...

Tên nhà giàu kia thấy mình bị xem thường, bất mãn la lên, “Người đâu, bắt hết bọn họ lại cho bốn thiếu gia!”

Xem đi, phiền toái đến đây.

“Yêu! Đúng là 1 con heo ngu ngốc a, mau về chuồng heo đi, coi chừng bị người ta làm thịt...” Thu Thuỷ khiêu khích nói.

Sau đó là một trận cười to

“Lũ heo các người, còn sững sờ đứng đó làm gì? Còn không nhanh đánh cho bốn thiếu gia!” Tên thiếu gia nhà giàu kia thẹn quá thành giận.

“Uh, uh.”

Thu Thủy đưa cục cưng cho Bạc Hà, rút đao xông lên phía trước đánh nhau cùng bọn thuộc hạ

Bạc Hà nhìn cục cưng trong lòng, cục cưng nháy mắt mấy cái, Bạc Hà cũng nháy mắt mấy cái, sau đó cùng nhau quay đầu nhìn về phía thân ảnh màu vàng đang đánh nhau kịch liệt trong đám người kia

Thu Dĩnh nhìn tên nhà giàu đang chỉ huy kia, tự nhiên cảm thấy gặp được tiểu thụ...

Diệp Lạc nhìn Thu Dĩnh mang biểu tình lạ lùng, nhìn theo tầm mắt của cô liền biết cô đang suy nghĩ cái gì, hần rút cây kiếm ra, chém một nhát vào một tên thuộc hạ, sau đó đưa cô lui về một góc... Xem diễn.

Thu Thủy nhanh chóng giải quyết đám thuộc hạ kia, hưng phấn trở về bên cạnh thầy, “thầy, thế nào? Em lợi hại chứ!” Về mặt cô như nói: mau khen tôidi, mau khen tôidi đi...

“Uh.” Bạc Hà giúp cô lau mồ hôi, sững nịch sờ sờ đầu cô

Thu Dĩnh lấy lại tinh thần nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt liền sáng ngời lên. Có JQ!!!!!!!!!

“Các người chờ đấy.” Tên nhà giàu kia sau khi quăng ra những lời này liền bỏ chạy

Thu Dĩnh đen mặt lại, đã đánh thua còn nói “chờ đấy”, đúng là bức người mà

Lúc này, cô gái kia đi đến, ôn nhu cúi đầu, “Cám ơn các vị ân nhân cứu ta, ta muốn nhờ các ân nhân một chuyện.”

Trong đầu Thu Dĩnh vang lên một tiếng “đỉnh”, sau đó là một giọng nữ nói: “Người chơi Hòa Mạt, Diệp Lạc Bi Ai, Thu Thủy Thần Lộ, Bạc Hà có nhận nhiệm vụ – tìm kiếm chân tướng không?” Nhìn về phía mọi người, cũng biết bọn họ cũng nhận được thông báo

Không đợi cô nghĩ xong, giọng nữ kia lại vang lên: “Người chơi Hòa Mạt, Diệp Lạc Bi Ai, Thu Thủy Thần Lộ, Bạc Hà nhận nhiệm vụ – tìm kiếm chân tướng.”

“Ai nhận?” Thu Dĩnh nói.

“Mình.” Thu Thủy giơ tay lên, nhìn thấy biểu tình của Thu Dĩnh, cô lập tức lên tiếng hỏi: “Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì.” Bạc Hà ôn nhu nói.

Thu Dĩnh lắc đầu, chơi thì chơi, còn gì để nói đâu

“Đến phòng riêng thảo luận đi.” Diệp Lạc nhìn quanh bốn phía nói.

9. Chương 9

Mọi người lần lượt ngồi xuống, Thu Dĩnh mở miệng: “Nói đi, chuyện gì?”

“Ta là Tần Nguyệt, ta có tỷ tỷ gọi là Cẩm Tâm, một năm trước, thừa dịp người nhà không có ở nhà, ta và tỷ tỷ chuồn ra ngoài chơi, vừa vặn hôm đó là thất tịch...”

=====

Dưới bóng đêm, hai thiếu nữ lén lút lút lút chuồn ra cửa sau...

“Nguyệt nhi, hay là thôi đi, bị phụ thân phát hiện thì làm sao đây?”

“Tỷ, không bị phát hiện đâu, dù sao phụ thân cũng không có ở nhà!”

“Nhưng...”

“Không sao, phụ thân cũng đi ra ngoài rồi, ngày nào ở nhà cũng nhàm chán, tỷ, ra ngoài chốc lát cũng không sao a.” Tần nguyệt lôi kéo tay Cẩm Tâm, làm nũng nói

Cẩm Tâm do dự trong chốc lát nói: “VẬY, chỉ được một lát thôi”

“Ừ.”

Hai tỷ muội đi vào một con đường náo nhiệt, Cẩm Tâm bị Tần Nguyệt lôi kéo hết chỗ này đến chỗ khác, bị không khí náo nhiệt trên đường cuốn hút, lo lắng lúc trước cũng không còn, dù sao cũng là một cô gái 16 tuổi a...

Tần Nguyệt nhìn dòng người trước mặt, vui vẻ chạy về phía trước, phía sau vang lên giọng của Cẩm Tâm: “Nguyệt nhi, chậm chút, chờ ta, Nguyệt nhi...”

Đến khi Tần Nguyệt phát hiện không thấy thân ảnh của Cẩm Tâm nữa, cô mới lo lắng la lên: “Tỷ! Tỷ! Tỷ ở đâu? Tỷ!...” Sợ hãi bắt đầu phủ đầy lòng cô

“Tỷ!”

“Nguyệt nhi!” Cẩm Tâm vui vẻ chạy đến gần Tần Nguyệt

“Tỷ!” Tần Nguyệt chạy đến ôm chầm lấy Cẩm Tâm, nước mắt không kiềm chế được chảy ra, “Tỷ, muội nghĩ... Ô – tỷ...”

“Nguyệt nhi, ngoan, đừng khóc, tỷ cũng đang đứng ở chỗ này a, đừng khóc.”

Tần Nguyệt khóc xong mới phát hiện đứng bên cạnh tỷ tỷ mình là một nam tử, “Tỷ?”

“Nguyệt nhi, đây là công tử Lí Thành Thư, Lý công tử, thật thất lễ, đây là tiểu muội của ta, Tần Nguyệt.”

“Chào Tần tiểu thư.”

“Chào Lý công tử. Tỷ, chúng ta về đi.” Tần Nguyệt nói

“Được, Lý công tử, chúng ta phải về, vừa rồi đa tạ Lý công tử.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi.”

“Tạm biệt, Lý công tử.”

“Tạm biệt.”

Hai tỷ muội lén lút về nhà.

Tần Nguyệt trên đường về mới phát hiện, Cẩm Tâm đang thất thần, hơn nữa... “Tỷ, chẳng lẽ... tỷ thích Lý công tử kia rồi?”

“Không có.” Nhưng ánh mắt mơ màng, hai gò má đỏ bừng đã nói sự thật thay cô

Tần nguyệt lo lắng nhìn Cẩm Tâm đi xa, thấp giọng kêu một tiếng “Tỷ”.

“Tỷ!”

“Nguyệt nhi, sao vậy?” Cô mở bức thư trong tay ra

“Tỷ! Tỷ không cần che giấu nữa, muội biết Lý công tử gửi thư cho tỷ.” Tần nguyệt hồn hển tiếp tục nói: “Tỷ, tỷ biết không? Lý công tử kia đã thành thân rồi a!”

“Nguyệt nhi... Muội nói cái gì vậy?” Cẩm Tâm run sợ nói.

Tần Nguyệt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cẩm Tâm, cảm thấy không đành lòng nói tiếp, nhưng cô cũng không muốn để tỷ tỷ ngu muội nữa, hung hăng nói: “Tỷ, hôm đó muội hỏi phụ thân về Lý công tử kia...”

Một buổi tối.

“Phụ thân, người có biết Lí Thành Thư không?”

“Thế nào? Nguyệt nhi coi trọng Lí tiểu tử kia sao?” Tần lão gia cười tủm tỉm nhìn con gái nhỏ nhà mình

“Không phải.” Dưới cái cười tủm tỉm của phụ thân, Tần Nguyệt chột dạ nói hết ra

“Đáng tiếc a, tiểu tử kia đã thành thân rồi, phụ thân vốn muốn gả tỷ tỷ cho hắn, không ngờ Vương gia lại nhanh tay hơn.”

“À.” Tần nguyệt cau mày, làm sao bây giờ a, tỷ...

“Tỷ, tỷ đừng lui tới cùng hắn nữa được không?”

Cầm Tâm lấy tờ giấy giấu trong túi áo ra, cười nhạt, “Nguyệt nhi, làm sao bây giờ, tỷ đã yêu rồi a...” Nhưng tình yêu không phải cứ nói ngừng là ngừng được a...

“Tỷ...” Tần Nguyệt không thể tin, không nghĩ tới, trong một thời gian ngắn ngủi như vậy tỷ đã yêu hắn, không phải chỉ đơn thuần là thích

Hai tháng sau.

Tần nguyệt nhìn một thân màu đỏ trong gương, Cầm Tâm đang cười rất tươi, không nhận được hỏi: “Tỷ... tỷ thật không hối hận sao?”

“Sẽ không.”

“Cho dù cũng là làm thiếp sao?”

“Uh.”

“Tỷ nhất định phải hạnh phúc a.” Nước mắt cô tràn cả hốc mắt

“Được.”

Cửa lớn Tần phủ

Tần lão gia tử lôi kéo tay con gái, cố nén lòng, “Nguyệt nhi, đã lựa chọn rồi thì không được hối hận.”

(có lẽ tác giả đánh sai tên, không phải Nguyệt nhi mà là Tâm nhi)

“Vâng, phụ thân.”

Nhìn Cầm Tâm vẻ mặt kiên định, Tần lão gia tử chỉ có thể thở dài một tiếng, vỗ vỗ tay cô, đưa cô đi đến trước mặt Lí Thành Thư, nói: “Thành Thư a, ta giao Tâm nhi cho con, con nhất định phải chăm sóc con đó”

“Cha, người yên tâm, con sẽ.”

“Nguyệt nhi, sau này tỷ đi, muội nhất định phải chăm sóc phụ thân a.”

“Vâng.” Tần Nguyệt gật gật đầu, “Lí Thành Thư, huynh nhất định phải cho tỷ tỷ hạnh phúc a, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho huynh.”

“Huynh biết muội vẫn có thành kiến với huynh nhưng Lí Thành Thư ta thề, nếu không thể tạo cho nàng hạnh phúc, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết”

“Cha, con đi đây.”

Tần lão gia tử gật gật đầu, không nói gì nữa.

Tần Nguyệt nhìn kiệu hoa chậm rãi đi xa, nhìn không được nữa, nước mắt trào ra, dựa vào Tần lão gia tử khóc thành tiếng

=====

“Tỷ gả cho hắn, lần nào trở về cũng mang theo nụ cười hạnh phúc, ta rất yên tâm, một tháng sau, tỷ tỷ ta có bầu, nhưng mấy tháng sau lại truyền đến tin tức, nói tỷ ta trượt chân rơi xuống nước, đã chết! Cha ta sau khi nghe được tin này liền bệnh không dậy nổi, mấy tháng sau cũng đi theo tỷ ta, nhưng ta biết nguyên nhân không chỉ có vậy, tỷ của ta từ khi biết mình có thai rất cẩn thận, làm sao lại trượt chân rơi xuống nước được, nhất định là có người hại nàng, ta đến Lí phủ tìm Lí Thành Thư, nhưng bọn họ lại không cho ta vào,

nói cái gì ‘Thiếu gia bệnh nặng, không tiếp khách’, ngày nào ta đến cũng chỉ nhận được mấy câu này, các vị ân nhân, các vị nhất định phải giúp ta, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ...”

Nghe Tần Nguyệt kể xong, mọi người đều trầm mặc

“Được! Tần Nguyệt, cô yên tâm, tôi nhất định giúp cô, tôi khinh thường nhất chính là những tên phụ tình a.” Thu Thủy đột nhiên lớn tiếng nói, dọa Thu Dĩnh nhảy dựng, baby đang ngủ trong lòng liền tỉnh dậy, thở dài một tiếng xong lại chìm vào giấc ngủ

“Lộ Lộ, không được nói lời thô tục.” Bạc Hà ôn nhu

Thu Thủy le lưỡi.

Thu Dĩnh nhận thấy ánh mắt chờ đợi của Tần Nguyệt, gật gật đầu đồng ý.

10. Chương 10

Thu Dĩnh nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thấy đã gần chiều, đề nghị: “Chúng ta log out trước đi ăn cơm chiều đã.”

Được mọi người cho phép, sau khi nói lời từ biệt, từng người rời khỏi phòng riêng.

Sau khi Thu Dĩnh và Thu Thủy log out nhìn thấy Mộng Tích Du đang nhàn nhã uống trà, mắt hai người trở nên sáng ngời

Lục Lộ: “Chắc chắc, xem cái eo nhỏ thon kia, thật sự là...” Muốn tìm từ lại không tìm được từ hình dung a....

Thu Dĩnh sờ sờ cằm, phán ra một câu: “Thật sự là cái dụ dỗ...”

Xem xong video, ba người bắt đầu đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Ba người đứng phía dưới kí túc xá, bên trái là căn tin, đi thẳng là ra khỏi trường học

“Ăn cái gì?” Ba người trầm miệng một lời.

Trầm mặc một lát, Thu Dĩnh nhìn con đường xa xa liền thấy lười, vì thế dùng tay chỉ về bên trái, sau đó quay lại nhìn hai người kia

Hai người kia ngẫm lại, liền đồng ý.

Kỳ thật, căn tin ở trường cô ăn rất ngon, giá cũng vừa phải, nhưng ăn nhiều cũng thấy ngán, đi ra ngoài ăn lại mất đoạn đường xa, cho nên, lần nào đến giờ cơm cũng rất khó lựa chọn.

Ba người ăn no xong, lấy tốc độ ốc sên thông thả đi về kí túc xá

Một trận gió lạnh thổi qua, lá cây run run theo gió, Thu Dĩnh đang đi trên đường bỗng rung mình một cái, xoa xoa tay, trời tối làm mọi vật không rõ ràng lắm, tối om, không biết sao cô lại nhớ đến 1 đoạn ngắn trong tiểu thuyết

Nhân vật chính đang trên đường về nhà, ở ngã tư im lặng không một bóng người, chỉ có tiếng “da da” từ giày cao gót của cô vang lên, một trận gió lạnh thổi qua, đèn đường loé lên mấy cái rồi tắt, cô không thèm để ý tiếp tục đi, bởi vì mấy cái đèn này cũng thường xuyên tắt như vậy, đột nhiên, cô nghe được sau lưng truyền đến một tiếng bước chân đang chậm rãi đến gần, cô quay đầu nhìn lại, lại không thấy ai hết, trong nháy mắt, cô bắt đầu thấy sợ, với ánh sáng không đủ cô mơ màng nhìn thấy phía sau cách đó không xa có một cái ngõ, thở ra một hơi, đoán rằng có lẽ người kia chuyển hướng, cô tiếp tục đi về phía nhà mình, nhưng, cô vừa đi thì âm thanh kia lại xuất hiện, cô lại quay đầu nhìn, nhưng vẫn không thấy bóng người nào, hơn nữa lần này cô không nhìn thấy ngõ nữa, sợ hãi lại đến, so với lần trước càng sâu hơn, cô cố gắng bỏ đi nỗi sợ hãi, nhưng phát hiện không thể khống chế.... Ngày hôm sau, trên mặt báo viết một tin tức về một cô gái bất hạnh bỏ mình....

Thu Dĩnh từ từ đến gần Lục Lộ, ôm lấy cánh tay bạn, nuốt nước bọt, run run nói: “Lộ lộ...”

“Uh? Sao vậy?” Lục Lộ nghi hoặc nhìn về phía Thu Dĩnh

Lúc này, một tiếng bước chân truyền đến từ đằng sau Thu Dĩnh, cô run lên, càng ôm chặt cánh tay Lục Lộ, “Lục Lộ, phía sau... có người không?”

Lục Lộ quay đầu nhìn lại, sau đó nói: “Không có người a.”

“Vậy... Sao mình nghe được... Tiếng bước chân?” Cô sắp khóc rồi

“Cậu nghe lầm rồi.”

Trương Thiên nhìn Thu Dĩnh sắc mặt trắng bệch, không đành lòng đi lên muốn nói Lục Lộ lừa cô ấy, nhưng khi vừa chạm tay lên vai cô ấy, lại nghe thấy một hét vang

Thu Dĩnh thấy có người đặt tay lên vai, nhịn không được sợ hãi trong lòng, hét to rồi chạy thẳng tới kí túc xá, bỏ lại hai người nào đó trong rừng cây

Lục Lộ trở về kí túc xá thấy Thu Dĩnh sắc mặt vẫn còn trắng bệch, âm thầm kiểm điểm, có phải hơi quá đáng không? Bây giờ giải thích có bị đánh không a?

Thu Dĩnh nhìn thấy Lục Lộ rụt rè liền biết có vấn đề, ngẫm lại vừa nãy cô sợ muốn chết, sắc mặt nghiêm trọng nói, “Thẳng thắn khoan hồng, kháng cự nghiêm trị.”

Lục Lộ run lên, bổ nhào xuống dưới chân nữ vương, “Nữ vương đại nhân, tha mạng a, là tiểu nhân làm sai, mong đại nhân độ lượng tha thứ cho a...”

“Hừ, tội chết có thể miễn nhưng tội sống không thể tha. Xét thấy cô em nhận sai đúng lúc, ai gia cũng không so đo. Năm ly trà sữa bồi thường”

“... Tra.” Lục Lộ khẽ cắn môi, vội khóc ra nước mắt, đúng là làm bậy không thể sống a, túi tiền mạp mạp a, thật có lỗi với em, muốn em ăn no bây giờ lại làm cho người gầy....

...

Hai người đùa giỡn một chút nữa, sau đó đi vào game

Nhìn thấy ánh mắt mọi người đang nhìn mình chằm chằm, dù là Lục Lộ da mặt dày vô tận cũng phải đỏ mặt, mà Thu Dĩnh vừa ôm cục cưng vừa tự thôi miên mình: tôi không thấy, tôi không thấy...

11. Chương 11

Mọi người đến trước cửa lớn Lí phủ, chỉ thấy trên cửa lớn treo hai cái đèn lồng màu đỏ thắm, bên trong phủ giăng đèn kết hoa, người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Thu Dĩnh hỏi người đi đường, “Vị lão bá này, xin hỏi chú có biết sao Lí phủ lại náo nhiệt vậy không?”

“Hôm nay là ngày đầy tháng của tiểu thiếu gia Lí phủ a, nếu không phải ta có việc quan trọng thì đã đến chúc mừng một phen rồi.” Nói xong, hơi tiếc nuối lắc đầu đi.

“Như vậy cũng tốt, đi vào cũng tiện, không cần kiểm soát.” Giọng ôn nhu của Bạc Hà vang lên

Mọi người đi vào lí phủ, chung quanh đều là không khí vui sướng, mà xung quanh Tần Nguyệt... Giống như hình thành một vòng tròn ngăn cách cô ấy và người khác vậy, đôi mắt mang nét u buồn của cô ấy ngược hẳn với nụ cười vui sướng của mọi người xung quanh

“Lý... Ô ô!” Thu Dĩnh che miệng Thu Thuỷ lại, cười xin lỗi với mọi người chung quanh

“Dĩnh Dĩnh, sao lại che miệng mình a!” Thu Thuỷ được giải phóng liền bắt mồm chu miệng

“Lấy cái giọng nói ào ào của cậu, người ta còn tưởng chúng ta đến là để kiểm chuyện, không chừng còn bị đuổi ra ngoài, đừng nói đến việc nói chuyện cùng Lý Thành Thư, có khi ngay cả mặt hân ta cũng không được.” Thu Dĩnh vừa nói vừa thuận tiện cầm một ly nước lên, uống một hớp

“Oh.” Dĩnh Dĩnh a... Đó là ly của Diệp Lạc.

Khi mọi người tìm được Lí Thanh Thư, hần đang nói chuyện cùng một ông cụ.

“Mình đi gọi hần tới!” Thu Thủy xung phong nhận việc

“Vẫn là tôi đi đi, trò ngoan ngoãn đứng bên này.” Bạc Hà nói xong sờ sờ đầu cô ấy, mang theo nụ cười âm áp đi đến trước mặt Lí Thành Thư

“Mama, ngồi.” Bé ngồi xuống, vỗ vỗ ghế

“Con ngoan lắm.” Thu Dĩnh ngồi cạnh Diệp Lạc, hôn nhẹ lên cái má hồng chúm chím đáng yêu của bé, nhìn lại Diệp Lạc đang miễn cưỡng ngồi, thỉnh thoảng uống một hớp trà, huh? Trà? Hình như cô vừa uống qua.... Nhìn lại mặt bàn, phát hiện chỉ có ly của Diệp Lạc là có trà, mà những cái ly còn lại đều khô ráo, quỳnh... Không phải chứ...

Diệp Lạc phát hiện tầm mắt của Thu Dĩnh, mỉm cười, lắc lắc cái ly trong tay, “Phu nhân, muốn uống nữa không?”

>_< muốn?“” không?“” muốn?“” cái?“” này...?“” bảo?“” tôi?“” làm?“” sao?“” mà?“” trà?“” lời?“”>

“Các vị, đại thiếu gia nhà ta ời.” Lí phủ quản gia Lí Phúc khom người nói.

Thu Dĩnh nghe được nhanh chóng đứng dậy, tặng cho Lí quản gia một ánh mắt cảm kích

Thư phòng Lí phủ.

“Các vị, không biết tìm Lí mã có chuyện gì?”

“Cầm Tâm.” Diệp Lạc thản nhiên nói ra hai chữ.

“Cầm Tâm?” Tay Lí Thành Thư đặt lên ngực trái, đau đớn làm hần nhú mảy, “Cầm Tâm... Là ai?”

Tần Nguyệt nghe được đứng mạnh lên, làm ngã cả cái ghế bằng gỗ lim, làm rớt cả cái khăn che mặt (vì người Lí phủ đã biết nàng trước nên phải đeo cái khăn che mặt để phòng), “Cái gì?! Người không biết Cầm Tâm là ai?! Cô ấy là tỷ tỷ của ta! Thê tử của người!” Tiếng nói kích động trở nên bén nhọn.

“Ta... Khụ khụ khụ...” Lí Thành Thư túm lại ngực áo, ho một trận mãnh liệt mới khàn khàn nói: “Người có thể nói cho ta biết chuyện liên quan đến nàng ấy không?” Trong mắt hiện lên một tia đau đớn

Tần Nguyệt hồi phục lại tâm trạng bình thường, từ từ kể lại nội việc...

Nghe Tần Nguyệt nói xong, Lí Thành Thư cảm thấy càng khổ tâm.... Đứa nhỏ, thống khổ nhắm lại hai mắt, nước mắt vô tức chảy xuống, “Tâm nhi, Tâm nhi.... Khụ khụ khụ... Khụ khụ...”

“Mama, sao chú ấy lại khóc a?” Bé nhỏ giọng hỏi Thu Dĩnh

Thu Dĩnh nhẹ nhàng nói, “Bởi vì người quan trọng nhất của chú ấy không thấy nữa nên chú mới đau lòng, đau lòng nên khóc a.”

“Vậy nếu không thấy cục cưng, mama cũng sẽ khóc sao?”

“Đúng, nếu không thấy con, mama sẽ rất đau lòng, còn nếu không thấy mama, con có khóc không?”

“Không muốn, cục cưng muốn mãi mãi ở chung với mama.” Nói đến câu cuối cùng, khoé mắt bé hơi hồng hồng, gắt gao ôm lấy áo Thu Dĩnh, giống như sợ cô biến mất vậy

Thu Dĩnh đỡ khóc đỡ cười nhìn bé gắt gao nắm áo cô, vốn muốn đùa bé, không ngờ lại biến thành như vậy, cô nhìn Diệp Lạc nhàn nhã ngồi cạnh bên cịn giúp đỡ

Diệp Lạc sờ sờ đầu cục cưng, nhìn thấy cục cưng quay ra phía sau, anh mới nói: “Con ngoan, con tin ba không?” Thấy bé gật đầu, anh mới nói tiếp: “Ba hứa, con và mẹ sẽ vĩnh viễn ở chung 1 chỗ.”

“Uh.”

Một tiếng vỗ vụn thanh tĩnh Lí Thành Thư đang trong cơn đau khổ, “Ai?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, là một vị phu nhân mỹ mạo tuyệt trần, dưới chân là cái bát đã bị vỡ, còn chảy ra vài chất dịch màu đen

“Người tới có chuyện gì?” Lí Thành Thư lạnh lùng hỏi.

“Tướng công, thuốc bị thiếp làm đổ rồi, thiếp muốn đi nấu lại.” Vương Y Y ôn nhu nói, nhưng trong mắt lại hiện lên tia tàn nhẫn

“Uh.” Lí Thành Thư thản nhiên nói

Lúc này, một nha hoàn vội vàng chạy đến, nhìn thấy Vương Y Y, trên mặt cô ấy liền lộ vẻ bất an, nhưng cố tỏ vẻ không có gì.

“Đại thiếu gia, nô tỳ có một chuyện muốn bẩm báo.”

“Nói.”

“Mấy tháng trước, lúc nô tỳ giặt đồ trên một con sông, thấy đại phu nhân cùng nhị phu nhân, không biết vì nguyên nhân gì mà nhị phu nhân cùng đại phu nhân nổi lên tranh chấp, sau đó, đại phu nhân đã đẩy nhị phu nhân xuống sông, khi nô tỳ chạy đến thì nhị phu nhân đã...”

“Vậy sao người không sớm nói ra?”

“Vì đại thiếu gia sinh bệnh nên nô tỳ không dám nói, đợi đến khi thiếu gia hết bệnh lại quên mất nhị phu nhân.”

“Tại sao người lại hại Tâm nhi?!” Lí Thành Thư nhìn Vương Y Y

“Tại sao? Ha ha... Từ khi người cưới ả ta, có khi nào nhìn tới ta không?! Lần nào ta đến tìm người mà không thấy hai người ân ái với nhau! Ta là thê tử được cưới hồi hoàng cung của người! Chính thê tử muốn được gặp phu quân của mình còn phải chờ hạ nhân thông báo, được người cho phép mới được gặp! Ngày đó ta chỉ đến nói với ả, cầu xin ả ta cách xa người một chút, nhưng ả nói ả không muốn, ha ha, cho nên, tôi đẩy... đẩy nó xuống, ha ha... Ha ha a...”

Lí Thành Thư nhìn cô gái thường ngày dịu dàng đoan trang, nay lại trở thành điên cuồng, đây là lần đầu tiên hắn thấy được

“Nữ nhân ác độc này, là bà hại chết tỷ tỷ của tôi! Tôi muốn giết bà! Vì tỷ tỷ báo thù!” Tâm Nguyệt phẫn nộ rút ra cây đao bên hông, hướng về phía Vương Y Y đang cười như điên

“Phốc” Máu đỏ tươi phun ra, làm nhiễm cả một màu lam thanh lịch

“Ta mong, kiếp sau sẽ gặp được người thật sự yêu ta...” Vương Y Y ngã xuống, chậm rãi nói ra những lời cuối cùng

...

“Các vị ân công, cảm ơn mọi người, tôi có một quyển Lạc Nhật đao pháp, còn có mấy bình thuốc chữa thương, tặng ọi người, hẹn sau này gặp lại”

“Đinh – chúc mừng người chơi Hòa Mạt, Diệp Lạc Bi Ai, Thu Thủy Thần Lộ, Bạc Hà hoàn thành nhiệm vụ – tìm kiếm chân tướng, tặng 2000 kinh nghiệm, 200 bạc trắng”

“A – rốt cục cũng xong rồi, có thể log out đi ngủ!” Thu Thủy ngáp một cái thật to, lười biếng nói

Mọi người cáo biệt xong liền log out, ngủ.

12. Chương 12

Hôm nay, thời tiết sáng sủa, không mây, là một ngày tốt để đánh quái luyện lên cấp

Núi Vân Bạch là nơi để những người chơi cao cấp luyện đánh quái, phong cảnh tú lệ cũng là một nơi tốt để đi chơi, đương nhiên bạn phải có năng lực, nếu không sẽ bị người chơi khác đánh cho về nhà

Ở một con đường nhỏ trong rừng cây, cô gái áo đỏ ôm một đứa bé trong lòng, bên cạnh là một chàng trai đang lười nhác bước đi, phía sau còn có 1 con sói uy phong cường tráng, lâu lâu ngáp một cái.

Thu Dĩnh cố hết sức ôm bé càng ngày càng nặng, thái dương bắt đầu chảy mồ hôi

Diệp Lạc ý bảo đưa con cho anh, “Con ngoan, ngày hôm qua con nói mình đã lớn rồi, người lớn không được để mẹ ôm”

“Baba, con lớn rồi! Lớn rồi!” Bé lắc đầu kháng nghị

“Nếu lớn rồi có phải không cần mẹ bế nữa?”

Cục cứng nhúu mày lại, cục kì không tình nguyện gật đầu.

“Vậy con ngồi trên lưng Bạc, được không?”

“... Được.”

“Con ngoan lắm.” Diệp Lạc hôn trên khuôn mặt trắng nõn của bé, sau đó đặt bé lên người sói bạc, mỉm cười với Thu Dĩnh nói: “Đi thôi.”

Một nhà ba người cộng thêm 1 sói bạc nhàn nhã đi trên con đường nhỏ, đi từ từ chậm rãi lên đỉnh núi, trên đường giải quyết không ít tiểu quái

Thu Dĩnh dùng trường tiên quần lấy tiểu quái, Diệp Lạc lấy ám khí ra đánh vào tử huyệt của nó, cục cứng vỗ tay làm cổ động viên, sói bạc hộ vệ cho cục cứng.

Bọn họ đi lên đỉnh núi, thấy 1 con quái khổng lồ đang vây quanh 5 người, 3 nam 2 nữ, trong đó 1 nam 1 nữ bị trọng thương ngồi dựa vào nhau, ba người kia cũng chật vật không chịu nổi

Thu Dĩnh đứng nhìn trong chốc lát, thật sự ngăn không được ánh nắng mùa hè chói chang, đi đến, ngồi xuống cạnh Diệp Lạc đã tìm được chỗ ẩn từ bao giờ, qua 7 phút sau.

“Mama, chúng ta giúp bọn họ đi, bọn họ thật đáng thương nga!” Cục cứng kéo kéo ống tay áo Thu Dĩnh, trong mắt tràn đầy niềm thương hại [...]

“Được.” Thu Dĩnh đậm cười, đứng dậy phủi phủi quần áo

Rút roi dài giắt tại bên hông ra, phi thân tiến lên, che trước người cô gái áo trắng bị thương, tiếp được một chưởng từ hầu vương, chém ra một roi mang kinh khí trước ngực hầu vương, máu, cứ thế mà ra, hầu vương thấy mình bị thương, mắt chậm rãi biến thành màu đỏ, điên cuồng kêu ra tiếng, di động thân mình cồng kênh, vung cánh tay khổng lồ ra

Thu Dĩnh linh hoạt né tránh, thỉnh thoảng lại tạo thêm vài vết thương mới trước ngực hầu vương, “Oanh” hầu vương nặng nề ngã xuống, đất rung chuyển một cái mạnh

Lúc này, một đám người chơi khác cầm vũ khí hùng hổ đi lên đỉnh núi, người cầm đầu gọi: “Bà xã, em đừng sợ, anh tới cứu em!”

Công tử kia chạy đến trước người cô gái áo trắng, ôm cổ, “Bà xã! Em không chết thật tốt quá! Anh còn nghĩ sau này sẽ không nhìn thấy em nữa!”

“Buông ra.” Vũ Đồng quát.

“Anh không buông!” Lại ôm chặt hơn

“ANH không chịu buông?!”

Công tử dùng sức lắc đầu, không buông không buông, mùi thơm trên người bà xã thật là thơm quá nha...

[#] một quyền đánh trúng đầu hất

“Bà xã, sao em lại đánh chồng?” Công tử buông tay ra, thân hình cao lớn lùi về phía sau, về mặt tràn đầy uỷ khuất

“Hừ, đánh anh cũng cần lý do sao?” Nói xong lại đá thêm một cước.

Công tử lập tức dùng sức lắc đầu, lấy lòng nói: “Không không, bà xã, em cứ việc đánh, ha ha.” Quay đầu nhìn về mọi người, tất cả đều mang một vẻ mặt rối rắm, hắn lấy lại bộ dáng lão đại la to nói: “Nhìn cái gì? Đi làm chuyện của mình đi!” Xoay mặt lại biến thành người chồng chịu vợ: “Hắc hắc, bà xã...”

Mọi người: Lão đại, cốt khí đâu rồi a! Còn gì là cốt khí nữa a!

Thu Dĩnh nhìn đỏ đầy mồ hôi, cô gái kia thật sự là làm người ta đỏ đầy mồ hôi a...

“Hi, mình là Vũ Đồng, đây là Công Tử Túy, vừa rồi thật sự cảm ơn bạn.”

“Ha ha, mình là Hòa Mạt, anh ấy là Diệp Lạc Bi Ai.” Thu Dĩnh chợt dạ a... Nếu cô ấy biết cô vốn không muốn cứu, là con kêu cứu cô mới cứu, không biết cô ấy còn cảm ơn nổi không a...

Công Tử Túy nhìn hai cô gái nói chuyện vui vẻ với nhau, buồn bực nghĩ, vì sao bà xã luôn ôn hoà với người khác, trước mặt hắn lại trở nên hung hăng vậy a...

“Này.”

“Huh?”

“... anh có biện pháp không chế vợ anh?” Công Tử Túy đi đến trước mặt Diệp Lạc, nhỏ giọng nói, vừa nói vừa nhìn sợ Vũ Đồng nghe được

“Huh? Không có.”

“Ách, vậy có biện pháp gì tốt không?”

Diệp Lạc sờ sờ cằm, trầm ngâm một lát rồi nói: “Roi và kẹo?”

Công Tử Túy ngẫm lại, vì sao lần nào hắn nhìn thấy cũng là bà xã cầm roi, mà dưới roi luôn là hắn a!!...
[>_<]

“Công Tử Túy, lại đây.”

“Vâng! Bà xã!”

“Oanh”

“Bà xã, sao lại đánh ta?!”

“Hừ!” Ai kêu về mặt anh hết như đang chịu đựng vậy

Sau khi Vũ Đồng cáo biệt với Diệp Lạc, dẫn Công Tử Túy đi xuống núi, phía sau là chúng tiểu đệ, cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ nữa, Thu Dĩnh vẫn còn nghe được tiếng kêu bi ai của Công Tử Túy

Trong chốc lát sau, giọng nho nhỏ vang lên

“Baba, chú kia thật đáng thương! A di kia thật khủng khiếp! Vẫn là mama tốt nhất!” Tiếng nói non nớt tràn ngập đồng tình [...].

“Con nhớ kỹ, về sau không được tìm một cô gái bạo lực như thế, biết không?” Diệp Lạc xoa xoa cái má hồng hồng của bé

“Uh, về sau cục cưng muốn tìm người như mama a”

Thu Dĩnh nhìn hai cha con vui đùa cùng nhau, bỗng có 1 cảm giác bài xích...

13. Chương 13

Quốc khánh, ngày một tháng mười.

Thu Dĩnh sửa soạn xong, ngồi trên giường cùng Mộng Tích Du đợi bạn trai, “bye—bye”, sau đó mang túi xách về kí túc xá

Ngày hôm qua, Lục Lộ đã trở về nhà, còn mang vẻ mặt cực kì hưng phấn làm cô và Mộng Tích Du ghen tị vô cùng

Nhà Thu Dĩnh ở thành S, tuy không phải rất xa trường cô học, nhưng từ trường về nhà cũng mất hơn 3 giờ, dù không lâu lắm nhưng về nhà cũng đã đến giờ ăn cơm chiều

Trở lại ngôi nhà xa cách suốt 1 tháng, cô lấy chìa khoá ra, đầu tiên chính là mùi thức ăn thơm nức mũi nghênh đón cô

“Ba mẹ, con đã về rồi!”

“Tiểu Dĩnh đã về rồi, nhanh thu soạn đi, rồi xuống ăn cơm.” Thu mẹ tay cầm dao đứng trong phòng bếp nhìn ra cười nói

Thu Dĩnh trở về phòng, sửa soạn xong liền hỏi: “Mẹ, ba đâu?”

“Ba con đi ra ngoài với cậu rồi a, còn dẫn anh con đi chơi bóng a, thật là, đã đến giờ ăn rồi mà vẫn không chịu về, con đi kêu bọn họ trở về đi.” Thu mẹ vừa nói vừa đặt món ăn lên bàn cơm

“Dạ.”

Ở khu nhà của Thu Dĩnh có một sân thể dục cách không xa, từ sáng đến chiều luôn có nhiều người đến, đặc biệt là những người già cả. Nơi đó còn có một sân bóng rổ, chiều nào về cũng thấy được loáng thoáng vài thân ảnh thiếu niên rượt đuổi nhau

Ba Thu Dĩnh rất thích chơi bóng rổ, trước đây, cô luôn bị ép chơi cùng, cho nên, Thu Dĩnh cũng luyện được một thân tay nghề rất tốt

Anh họ Tương Dịch Phong nhìn thấy cô từ xa đi tới, nhanh chóng cướp bóng từ tay ba Thu Dĩnh, ném về phía cô, “Tiểu Dĩnh, tiếp.”

Thu Dĩnh nhận được trái bóng rổ, nhấn xuống đất vài cái, sau đó lượn vài vòng rồi thả trái bóng vào rổ, sau đó đi đến cạnh Tương Dịch Phong

“Ba, cậu, anh, mẹ bảo con đến gọi mọi người về ăn cơm.”

“Tiểu Dĩnh lớn rồi đẹp ra nha.” Cậu Thu Dĩnh đi lên, vỗ vỗ đầu cô cười nói

Thu Dĩnh cười cười, trong lòng lại cực kì xem thường, cậu có thể nói câu khác không a, lần nào gặp người ta cũng nói câu này

Thu mẹ nghe thấy tiếng mở cửa, mỉm cười với 4 người đi vào nói: “Đi rửa tay đi, ăn cơm.”

Bốn người nghe lời lần lượt theo thứ tự rửa tay, chờ Thu mẹ bưng canh lên

Trong lúc ăn cơm

“Dịch Phong, nghe ba con nói con đang quen bạn gái, định chừng nào dẫn về ra mắt?”

“Dạ, đợi khi nào con rảnh sẽ đưa về.” Tương Dịch Phong nuốt cơm xuống nói, liếc mắt nhìn về phía em gái đang cố gắng tiêu hủy cái chân gà, hai cô này nhất định rất hợp đi, dù sao.... Cũng là người cùng tuổi, thật không biết con gái suy nghĩ như thế nào...

Thu mẹ nhận được câu trả lời khẳng định, quay sang nhìn Thu Dĩnh hỏi: “Tiểu Dĩnh, có bạn trai chưa?”

Thu Dĩnh bị một câu của Thu mẹ làm cho nghẹn họng, không phải đang hỏi anh sao? Sao bây giờ lại chuyển sang cô? “Khụ khụ, mẹ –” Một khuôn mặt lười biếng xuất hiện trong đầu cô, anh, chắc... Không tính đi?

Thu mẹ nhìn Thu Dĩnh vẻ mặt không chắc chắn, phát huy sức tưởng của bà – đoán, có lẽ là sợ chúng ta rầy con bé, hay là thật sự không có, lại hỏi một câu, “Rốt cuộc có hay không?”

Đuổi khuôn mặt lười biếng kia ra khỏi đầu, cô nhanh chóng đưa ra 2 chữ đơn giản, “Không có.”

Huh? Chẳng lẽ đã đoán sai?

“Tiểu Dĩnh, có thì cứ nói ra, ba và mẹ sẽ không chọc con.” Thu ba cười ha ha mở miệng nói.

Cậu Thu Dĩnh ngồi 1 bên gập đầu phụ hoa, dùng ánh mắt cổ vũ nhìn Thu Dĩnh: Nói đi Tiểu Dĩnh, cậu nhất định bảo vệ con

Thu Dĩnh khóc không ra nước mắt, nhìn anh họ Tương Dịch Phong cầu cứu, nhưng anh chỉ cúi đầu ăn làm như không liên quan đến mình, cô thấy cầu cứu không có hiệu quả, chỉ có thể tự lực cánh sinh, dưới ba ánh mắt nhìn chăm chú, cô kiên trì lắc đầu, nói: “Thật sự không có.”

Nhìn ba người thất vọng, Thu Dĩnh đen mặt lại, nhanh chóng ăn cơm, buông chiếc đũa nói một câu “Con ăn xong rồi”, sau đó nhanh chóng đi đến phòng mình

Tương Dịch Phong cũng bỏ lại một câu “Con ăn xong rồi” rồi đuổi theo Thu Dĩnh đi vào phòng

Tương Dịch Phong đi vào phòng Thu Dĩnh, thuận tay lấy chiếc ghế ngồi xuống, “Tiểu Dĩnh, anh cũng không tin.” Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thu Dĩnh, anh nói tiếp: “Bởi vì, em vừa do dự.”

Rất nhạy bén! Không hổ danh là học tâm lý, “Chỉ là có hảo cảm, chưa đến trình độ thích đâu.”

Dưới sự truy vấn của anh họ, cô đành phải kể hết, thành thực như thế nào, có em bé ngoài ý muốn như thế nào, cùng anh hoàn thành nhiệm vụ...

Tương Dịch Phong nghe xong, trêu đùa cười nói: “Muốn anh giúp em không?”

“Đừng, thuận theo tự nhiên là được rồi.” Thu Dĩnh ngăn cản nói.

Nguyên lai, quen biết với anh được 1 tháng rồi...

14. Chương 14

Buổi tối, Thu Dĩnh tắm rửa sạch sẽ xong liền vào game.

Cô vừa đi vào đại sảnh liền nghe thấy tiếng cười như gió lốc của Phó bang chủ, “Lần này tôi cũng phải đi! Máy ông đừng nghĩ đến chuyện bỏ tôi một mình trong các rồi trốn ra ngoài tiêu dao nữa!!”

“Sao vậy?” Cô ôm lấy bé, đi đến bên cạnh Diệp Lạc đang hứng thú uống trà hỏi.

“Hôm nay có 1 bản đồ mới – rừng sương mù, bọn họ đang thương lượng chọn người.” Diệp Lạc buông chén trà mở miệng nói.

Rừng sương mù, cũng giống như tên vậy, quanh năm đều có một tầng sương mù bao quanh, tầm nhìn chỉ có 50 thước, nghe nói, những người đi vào, khi đi ra nhất định sẽ có thu hoạch rất lớn...

(1 thước = 1/3 mét)

Diệp Lạc nói xong, Tự Nhất Mi cũng vừa thảo luận xong

“Sau khi trải qua thảo luận – chú ở lại, tôi thay thế!” Tiểu Lăng Phong khí thế chỉ vào Diệp Lạc hùng hồn nói

Diệp Lạc buông chén trà trong tay, thản nhiên phun ra hai chữ: “Phản đối.”

“Đa số phục tùng tiểu số, phản đối vô hiệu!”

“Huh?” Mỉm cười nhìn về phía ba người đứng đằng sau Tiểu Lăng Phong

Ba người kia yên lặng lui về sau, sau đó, ba cái đầu lại ghé sát vào nhau

“Trải qua thảo luận, chúng ta quyết định, Lăng Phong cậu ở lại.” Tự Nhất Mi đẩy Phi Ngư cùng Thất Hàn ra phía sau, sệt sệt nhìn Tiểu Lăng Phong đang bị lửa giận thiêu đốt

“Mấy người...” Còn chưa nói xong thì lời nói đã bị cắt mất rồi, bởi vì, Phó bang chủ vĩ đại của chúng ta đã bị Diệp Lạc bày mưu, kêu sói bực làm hấn bất tỉnh

Vài giờ sau, Tiểu Lăng Phong tỉnh lại thấy không còn 1 bóng người trong đại sảnh, tức giận đá cái bàn 1 cước, “Diệp Lạc! Tôi nhất định phải giết ông!!!”

Mọi người nhìn thấy cũng như thói quen, ngẫu nhiên cũng có mấy người nhìn lại, nhưng đều bị lửa giận của Tiểu Lăng Phong hù đi xa

Mấy người đứng trước rừng sương mù, bởi vì sắc trời đen lại, rừng sương mù như bị một tầng xà-rông đen che, từ xa nhìn tới tựa như cái động đen, đến gần lại chỉ thấy được hình dáng mơ hồ

“Cái kia... Bây giờ đã khuya rồi, chúng ta nên đi về thôi, ngày mai mới bắt đầu.” Thu Dĩnh chậm chậm đi đến cạnh Diệp Lạc, bất tri bất giác nắm lấy cánh tay anh, không hiểu sao sự ầm ập từ anh lại hấp dẫn cô như vậy

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc cúi đầu nhìn Thu Dĩnh đang khẩn trương

Câu hỏi gần bên tai mới làm Thu Dĩnh phát hiện hai bọn họ đang rất gần nhau, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy nụ cười quan tâm của anh

“Ách... Không có gì.” Buông cánh tay anh ra, cô đặt hai tay mình ra sau lưng, vẻ mặt kinh hoảng

“Không phải... Phu nhân vừa sợ sao? Làm vì phu đau lòng quá a.” Lắc lắc cánh tay vừa bị nắm, anh ác liệt cười

Thu Dĩnh:“...”

Được mọi người đồng ý, Thu Dĩnh mới log out

“Baba, mama làm sao vậy?” bé ngồi trên người sói bạc, nâng cái đầu nhỏ lên hỏi

“Ha ha...” Diệp Lạc sờ sờ đầu bé, chỉ cười không nói

...

Ngày hôm sau.

Thu Dĩnh nhìn thấy rừng sương mù không còn bí ẩn như ban đêm nữa, thở sâu rồi đi theo Diệp Lạc vào

Cây đại thụ to lớn che hết ánh nắng, không khí ẩm ướt, sương mù quanh thân khô mát, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng chim bay, hoặc tiếng lá cây đung đưa cùng gió

Vừa đi vào, Thu Dĩnh liền cảm giác được luồng không khí lạnh đập vào mặt

Càng đi vào sâu rừng càng tối, cây cối cũng rậm rạp hơn

Phi Ngư dừng lại, trừng lớn 2 mắt, lớn tiếng nói:“Hòa Mạt, trên đầu em...” Có rần, chưa kịp nói xong đã bị nuốt lại vào bụng

Thu Dĩnh ngẩng đầu lên nhìn đỉnh đầu mình, lại thấy một con rắn hổ mang to lớn quay qua quay lại, phun ra nuốt vào đầu lưỡi màu đen mỏng manh

Thu Dĩnh cảm giác được cả da gà mình đều nổi lên, tóc gáy cũng dựng thẳng lên, áp chế ghê tởm trong lòng, cứng ngắc duy trì động tác ngẩng đầu, hít thở không thông nhìn con rắn hổ mang kia

Diệp Lạc nhìn về phía Tự Nhất Mi: giải quyết nó.

Tự Nhất Mi nhú mày: sao lại là tôi?

Diệp Lạc ra hiệu hắt nhìn về bên kia: Thất Hàn đang an ủi Phi Ngư

Tự Nhất Mi nhìn qua, ách... Được rồi, ai bảo tôi là người cô đơn a... Quẹt quẹt miệng, thông thả rút cây đao trong tay ra, hung hăng chém về phía con hổ mang kia

Diệp Lạc ôm lấy thân mình cứng ngắc của Thu Dĩnh, vỗ vỗ đầu cô, “Được rồi, con rắn đã bị chém chết, đừng sợ”

Cảm xúc ầm ập, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái làm cho thân mình ầm ập của Thu Dĩnh trở nên mềm mại, thoải mái tựa vào lòng anh, nhìn con rắn bị chém chết kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi

Tự Nhất Mi xử lí con rắn xong ngồi xổm xuống đợi một lát, nhưng nhìn 2 cặp tình nhân vẫn ôm mãi không rời, anh không kiên nhẫn quát lên: “Này, mấy người ôm đủ chưa a?!”

Thu Dĩnh ửng đỏ mặt, rời khỏi lòng Diệp Lạc

Phi ngư: “Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

“Tôi còn chưa nói, khi nào thì mấy người thông đồng với nhau?” Tự Nhất Mi nghi hoặc hỏi.

“Không nói cho u biết.”

“Hừ, chú không nói, tôi không biết đi hỏi Thất Hàn sao?”

“A Kì, không cho nói.”

“Diệp Lạc, cậu nhất định là biết, nói cho tôi biết đi”

“Ha ha... Không biết.”

“Diệp Lạc, em sai rồi.”

...

15. Chương 15

Đi qua một giờ, đoàn Thu Dĩnh bắt đầu đi đến 1 nơi cây cối rậm rạp, có vài ánh nắng thoáng chiếu xuống, sương mù vẫn không giảm đi

“Aiz –” Thu Dĩnh thở dài 1 hơi, nhìn ánh nắng chiếu trên người mình, đến bây giờ mới biết cảm ơn ông mặt trời, cho dù không có nhiều độ ẩm, nhưng ở sâu trong rừng tối thế này, bấy nhiêu cũng đủ ẩm áp rồi, giống như tìm được hy vọng đã mất đi vậy

“Cứ ở chỗ ẩm thấp này, tôi thật nghi ngờ không biết nấm có mọc từ quần áo ra không!” Tự Nhất Mi vừa nói vừa nhìn sương mù bám đầy trên áo mình

Phi Ngư cởi áo ngoài ra, nhìn vẫn còn vài giọt nước nhỏ, nói: “Ha ha, như vậy càng tốt, không sợ đói bụng, A Kì, anh nói phải không?”

Thất Hàn gật gật đầu, cầm lấy chiếc khăn tay lau hết nước đọng trên mặt Phi Ngư

Thu Dĩnh đến trước mặt bé, ngồi xổm xuống, lau khô khuôn mặt ẩm ướt của bé, nói với Diệp Lạc đằng sau: “Diệp Lạc, quần áo của con ướt hết rồi, có đem quần áo cho con không?” Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy Diệp Lạc lấy một bộ quần áo màu lam ra từ người mình

Lưu loát cởi hết quần áo trên người bé, lau khô làn da trắng nõn, cô nhận lấy quần áo từ tay Diệp Lạc

Diệp Lạc nhìn quần áo vấy kín đường cong lung linh của Thu Dĩnh, nói: “Em cũng thay quần áo đi.”

Thu Dĩnh nhìn quần áo dính sát vào người mình, thầm nghĩ, may mắn là màu đỏ, không nhìn ra. [...= =] nhìn lại quần áo người nào đó cũng đang ướt sũng, tự tại đứng, mái tóc ẩm ướt rối rắm, quần áo màu trắng hơi mỏng, ần ần có thể thấy được, tuy rằng chặt vật nhưng cũng có một loại mỹ cảm.... Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một nỗi xúc động...

Diệp Lạc đi lên, cầm lấy tay Thu Dĩnh tránh xa mấy người kia, chọn một góc cây khuất, nói: “Nơi này được không?”

Thu Dĩnh nhìn quanh bốn phía, cảm thấy có thể che được, vì thế gật gật đầu: “Uh.”

Vì thế, sau đó Thu Dĩnh cởi quần áo, quần áo được thay xong cảm thấy thật thoải mái sạch sẽ, đương nhiên, trong quá trình đó, Diệp Lạc thân sĩ của chúng ta cũng không có nhìn lén, giữa hai người cũng không xuất hiện kịch tình thường thấy, cái gì nữ chính đang thay quần áo xảy ra chuyện ngoài ý muốn kêu nam chính vào, sau đó nam chính không chế không được, v.v...

“Được rồi” Thu Dĩnh thay quần áo xong nói

Diệp Lạc xoay người, nhìn thấy ánh mắt vừa lòng nói, nói: “Em chờ anh một chút.” Nói xong, không đợi Thu Dĩnh trả lời, anh bắt đầu cởi quần áo trên người mình

Này này, cho dù anh là con trai nhưng cũng nên giữ ý một chút a! Bất quá, anh cũng không để ý, tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh, không nhìn không ngắm thôi!

Diệp Lạc bình tĩnh thay quần áo dưới ánh mắt của Thu Dĩnh

Mọi người thả lỏng tinh thần, không nhận thấy được từ trong bóng đêm, có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm bọn họ, cực kì hung ác

Thu Dĩnh nghe thấy không khí có mùi, nhú mào nói: “Diệp Lạc, anh có ngửi được mùi gì kì quái không a? Ô, giống như đồ ăn bị thiu vậy.”

“Huh?” Diệp Lạc nghe vậy cũng quay qua quay lại ngửi thử, sau đó nói: “Không có.”

“Càng ngày càng nặng.” Thu Dĩnh lấy tay che mũi nói.

“ Anh cũng ngửi thấy được.” Diệp Lạc nhăn mày

Bọn Tự Nhất Mi cũng la lên, “Rất thối rất thối”

“Mama, thối, thối.” Cục cưng cau mày, dùng 2 ngón tay giữ chặt mũi mình lại nói

Sói bạc nằm dưới bé cảnh giác nhìn bốn phía, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gầm nhẹ. Mọi người cũng rút vũ khí của mình ra, chăm chú nhìn xung quanh

Đứng sau bụi cây rậm rạp biết địch nhân đã cảnh giác, nhưng nó đã một ngày chưa ăn, hiện tại rất đói bụng, không muốn buông tha cho những thứ này, vì thế nhanh chóng tiếp cận bọn họ, Thu Dĩnh ngửi được mùi vị càng ngày càng thối

Thu Dĩnh nhìn thấy thân ảnh đằng sau bụi cây, là một sói đen cường tráng, ánh mắt đỏ tươi, khoe miệng mang dấu răng bén nhọn, còn có nước miếng hôi thối, bộ lông rối loạn nhìn không chịu nổi

Tự Nhất Mi nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai là con Sói Tật Phong cấp 80 a, tuy rằng lớn hơn bọn họ 10 cấp, nhưng cũng không có khả năng tiêu diệt bọn họ, một mình hắn cũng có thể đuổi nó về nhà... Nhưng hiển nhiên, Tự Nhất Mi đã quên một kĩ năng của sói đen này, đó là trước khi chết sẽ kêu lên 1 tiếng - kêu, kêu đồng bọn đến báo thù ỉn

[hiện tại, Diệp Lạc 69 cấp, Thu Dĩnh 50 cấp, Vân Thiên 65 cấp, Hàn Kỳ 67 cấp, Hằng Mi 66 cấp]

Dưới không khí khẩn trương, một thanh âm truyền “Cô – cô –” truyền ra từ bụng sói đen

Đoàn người Thu Dĩnh ngẩn ra, không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này, cười to ra tiếng, thậm chí, Tự Nhất Mi còn cười đến nỗi chảy cả nước mắt

Sói Tật Phong nhìn thấy bộ dáng bọn họ cười to, cảm thấy chính mình bị vũ nhục, nổi giận gầm lên một tiếng, đi đến Tự Nhất Mi đang đứng gần nó nhất, Tự Nhất Mi đang chặt vật vô cùng thấy phong lang có biến chuyển, lau đi nước mắt, rút cây đao ra, tiến về phía trước. Vẫn là Tự Nhất Mi lợi hại, xoát xoát mấy đao liền đánh thắng Sói Tật Phong

Sói Tật Phong không cam lòng nhìn Tự Nhất Mi, chột ngựa đầu lên trời kêu to: “Ngao –”

“Không được rồi, nó đang gọi đồng bọn.”

Diệp Lạc nhắc nhở mới giúp Tự Nhất Mi nhớ được kĩ năng trước khi chết của Phong Lan – kêu gọi, vội vàng giơ tay chém xuống, Sói Tật Phong không còn gầm rú được nữa, nhưng đã quá muộn. Bốn phía truyền đến tiếng “tất tất tác tác” xuyên qua lá cây, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã bị một bầy sói vây quanh

Con Sói Tật Phong cầm đầu nhìn con Sói Tật Phong kia đã bị chém chết nằm trên mặt đất, ngửa mặt lên trời rống, những con còn lại như nghe được mệnh lệnh, cũng gầm rú đi đến trước mặt bọn họ

Lúc đầu thì bọn Thu Dĩnh chiếm thế thượng phong, nhưng bọn Sói Tật Phong này dường như không bị thương vậy, thời gian càng dài chiến đấu càng hăng say, lúc này, trên người bọn họ ít nhiều cũng xuất hiện vết thương.

Bọn họ dựa vào nhau tạo thành một vòng tròn, che chở cho cục cứng ở giữa, thở hổn hển công kích lại. Nhưng, bọn Sói Tật Phong này bỗng giống như người say rượu, đổ rạp xuống.

Lúc này, một thanh âm kiêu ngạo vang lên: “Ha ha ha, tiểu dạng, say đi!”

Bọn họ nhìn qua nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy một bóng người ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Sói Tật Phong lão đại, vừa cười lớn.

Đến gần hần, mọi người đều thấy, quần áo bụi bặm, giống như cả người đều có tro bụi vậy, tro bụi nổi lên bốn phía, trên lưng giắt rất nhiều bình nhỏ, trên đường đi đến cứ “đình đình đang đang”, giống như sợ làm rớt mấy cái lọ vậy.

Mọi người rời khỏi bọn Sói Tật Phong kia, người nọ mới giơ 1 ngón tay lên, nói: “100 lượng.”

“Cái gì 100 lượng?” Tự Nhất Mi nghi hoặc hỏi.

Người nọ nhìn Tự Nhất Mi ngây ngốc, không kiên nhẫn nói: “Bạc a! Vừa rồi tôi cứu mấy người dùng 1 lọ tủy tiên, đó là phương thuốc độc môn của tôi a! Một lọ, 100 lượng.”

“100 lượng! Ông chết đi a!” Phi Ngự giận dữ nói.

“50.” Diệp Lạc nhìn người nọ thản nhiên nói.

“100.”

“40.”

“100.”

“30.”

Mất thấy giá càng ngày càng thấp, sợ đến cuối cùng 2 đồng bạc cũng không có, người nọ nóng nảy, “Được được, 50, không được thấp hơn nữa.”

Diệp Lạc mỉm cười lấy ra 50 lượng bạc, người nọ cầm lấy, mắng nhỏ: “Gian thương.”

Tự Nhất Mi cùng Phi Ngự nhìn 50 bạc cứ như vậy ra đi, dùng ánh mắt “đứa con phá sản” nhìn Diệp Lạc

“Hòa Mạt, quần tốt chồng em nha, bạc nhiều như thế cũng đừng nên phung phí a!” Tự Nhất Mi

“Đúng vậy, nhiều bạc bao nhiêu cũng bị cậu dùng hết, đến lúc đó bị Tiểu Lăng Phong vắt cổ ra nước biết được thì đừng kêu.” Phi Ngự.

Thu Dĩnh: “...”

Diệp Lạc nhìn sang Thất Hàn ý bảo: Quần tốt Ngự Ngự nhà ông nhà, còn cái khác, ha ha...

Thất Hàn cười cười, mang theo Ngự Ngự nhà mình đi đến 1 chỗ chữa thương, thuận tiện ăn đậu hũ luôn

“Mama, baby thôi giúp mama, đau đau sẽ bay hết.” Bé vù vù thổi lên vết thương của Thu Dĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn có nước mắt cố gắng cầm cự trong hốc mắt, giống như mình bị thương vậy

“Con đừng khóc, nói ama, vừa rồi con có sợ không?”

“Không sợ, con không sợ, sau này con lớn lên nhất định sẽ bảo vệ mama cùng baba.”

“Ha ha, con ngoan lắm.”

“Con yêu, đưa tay mẹ cho ba.”

Diệp Lạc nhìn vết thương sâu trên mu bàn tay Thu Dĩnh, kỳ thật vết thương không sâu lắm, hơn nữa máu cũng ngừng chảy rồi, mu bàn tay trắng nõn bị máu ứ đọng lại trở thành màu đỏ thẫm, anh nhìn thật sâu vào, sau đó lấy khăn tay ra lau lau, dùng thuốc tốt nhất, lát sau đã khôi phục lại bình thường.

“Đưa thuốc cho em” Thu Dĩnh nhìn tay hồi phục lại, nói

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Diệp Lạc, Thu Dĩnh đổ thuốc vào khăn tay, sau đó đặt lên nơi bị thương trên tay anh, lau xong cười nói: “Được rồi.”

Thu Dĩnh dùng nút thắt lọ lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy Diệp Lạc đang nhìn cô, nhưng khi cô nhìn anh thì anh liền dời tầm mắt đi

Ánh mắt của Diệp Lạc làm cô nghĩ anh sẽ hôn cô, nhưng ngẫm lại lại thấy không có khả năng, vì thế quăng ý niệm vô lý này ra khỏi đầu, sau đó chợt nghe Diệp Lạc nói: “Mọi người đi ăn cơm trưa trước, ăn xong chúng ta mới đi tiếp đi.”

Mọi người chào nhau rồi tự đi ăn trưa, không chú ý đến người đàn ông kia đi từ lúc nào.

16. Chương 16

Thu Dĩnh nhanh chóng ăn cơm dưới ánh mắt của Thu ba và Thu mẹ, nói: “Con xong rồi” sau đó trở về phòng, vào game và đội mũ giáp lên, thời gian tổng cộng cũng chỉ có 6 phút, đây đúng là thời gian ăn nhanh nhất của cô

Thu Dĩnh nghĩ cô là người đầu tiên login, nhưng hiển nhiên không phải, có người so với cô còn nhanh hơn, Tự Nhất Mi tựa vào gốc cây, đếm từng chiếc lá, nhìn thấy cô đến liền chào một cái, sau đó 2 người ngồi chờ 3 người

Sau khi tập hợp đầy đủ, bọn họ tiếp tục đi sâu vào rừng

Đi được 10 phút, bọn họ đụng 1 người chơi khác, về phần người đàn ông vừa rồi đã cứu bọn họ, bọn họ đã nhanh quên mất

Lần này, bọn họ gặp cũng là một nhóm 5 người như bọn họ, nếu không tính cục cưng và sói bạc, tinh tế nhìn lại, trong đó có 2 người Thu Dĩnh biết, Phong Vân Biên môn chủ Tư Thiên cùng Lam Hoè các chủ Mộc Lạc

Mộc Lạc phe phẩy quạt sắt trong tay, híp cặp mắt hồ li lại nói: “Thực trùng hợp a, Diệp Lạc Các chủ.”

Diệp Lạc gật gật đầu chào hỏi: “Uh.”

Hai nhóm người tiếp đón 1 cái đơn giản, sau đó đều tách ra, tiếp tục thám hiểm rừng sâu

Càng đi vào, Thu Dĩnh thấy rừng cây không còn rậm rạp như trước nữa, nhưng lại có những sợi dây thô to, quấn quanh những sợi dây khác, cứ như thế tạo thành một cái vòng

“Tê.” Phi Ngư nhìn cánh tay bị sợi dây đụng đến, nhú mào, sợi dây này cũng lợi hại quá đi, đụng một chút cũng đau như thế

Khi Phi Ngư không chú ý, sợi dây kia giật giật, vết máu trên mặt cũng chậm rãi biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy

Thất Hàn nhìn anh hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, không cẩn thận bị dây đâm một chút.” Phi Ngư chia chia cánh tay nói

“Cẩn thận một chút.”

“Ô.”

Tự Nhất Mi đi phía trước, nhìn thấy 2 người không theo kịp, thúc giục nói: “Hai người kia, đi nhanh lên”

“Biết rồi.” Đáp ứng rồi một tiếng, hai người nhanh chóng đuổi theo. Sau lưng hai người, sợi dây vừa đâm Phi Ngư cũng chậm chậm bò theo

Sợi dây kia đi càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi chỉ còn cách lưng Phi Ngư mấy thước, khi sắp chạm vào, Phi Ngư lại lười biếng dùng tay chỉnh sửa thắt lưng, sợi dây kia lập tức dừng lại, sau khi Phi Ngư buông tay, nó nhanh chóng quấn lấy Phi Ngư

“A –!” Phi ngư thất kinh vung cây kiếm chém đứt sợi dây, một thứ gì đó bén nhọn trên sợi dây đâm vào da thịt hần, kiên quyết không chịu bỏ ra, càng đánh càng siết chặt

Đến khi bọn Thu Dĩnh phát hiện, Phi Ngư đã sắp bước vào trạng thái hôn mê, chỉ bỏ lại một: “Cẩn thận, sợi dây kia hút máu.” Liên ngất đi.

Thất Hàn nhìn binh khí thường dùng trong tay – tử ngọc địch (sáo ngọc), quyết đoán đặt nó vào vỏ bao, dùng Xích Lăng Dao, phi thân tiến lên, một dao liên chặt đứt sợi dây đang quấn lấy Phi Ngư, sợi dây kia ăn đau lùi về sau, nhận được Phi Ngư đang rơi xuống, bỏ vào miệng anh ta một viên hồi huyết đan, mà sợi dây kia bị chém nằm trên đất không ngừng mấp máy luôn, tiếp theo không ngừng phun máu ra, làm Thu Dĩnh nhìn thấy bỗng choáng váng buồn nôn

Phi Ngư vốn không có gì, nhưng Tự Nhất Mi không biết quát cái gì đó, phỏng chừng là tay hần ngứa, quăng Vật Khấp dao trong tay hần, mà cái vung này vừa vụn trúng dây bên cạnh hần, trên dây xanh tươi ướt át để lại một vết trắng, mà hần thật sự thực không khéo, vừa lúc chém trúng là dây vua – đẳng yêu.

Đẳng yêu kia vốn ngủ say trong giấc ngủ, không muốn bị Tự Nhất Mi đánh thức từ giấc ngủ, vốn một đạo vết nhỏ nếu như tại bình thường thì đẳng yêu cũng không để ý, nhưng thật sự không khéo là đẳng yêu bị tức khi rời giường, bất ngờ tỉnh dậy khiến hần tính tình tốt trở nên phần nộ nóng nảy.

Thu Dĩnh và Diệp Lạc thấy mọi chuyện đã xong xuôi, quay mặt đi về phía trước, ai ngờ đi chưa được mấy bước liền nghe thấy động tĩnh đằng sau càng lúc càng lớn, quay lại nhìn, hai người kinh sợ, nhìn lại Tự Nhất Mi đang cười trừ, vuốt vuốt cây đao bảo bối, liền biết do ai gây họa

Chỉ thấy sợi dây trên cây kia không ngừng chạy, tiếng lá cây va chạm mạnh vào nhau nói cho bọn họ, bọn họ nhất định phải chiến đấu

Xem ra người nào đó gần đây đang thiếu... Diệp Lạc nhìn hần xong, dời sang sợi dây đang đi đến bọn họ

Tự Nhất Mi thấy được ý tứ trong mắt Diệp Lạc, cảm giận nhìn chằm chằm tay phải của mình, ai bảo ông đụng vào! Bây giờ tốt rồi, chọc giận Diệp Lạc! Hần bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống ngày sau của mình...

Đẳng yêu kia vung dây, mở miệng nói tiếng người: “Là ai? Là ai đánh thức bốn vương? Ta muốn cho hần biết trả giá thế nào khi đánh thức bốn vương! Chúng tiểu nhân, lên cho bốn vương!” Vì thế kể tiếp đó là một bức quần ma loạn vũ trường hợp.

Hai mươi mấy sợi dây đi lên, từ trên không nhìn xuống, giống như là hình cầu vậy, bọn Thu Dĩnh lại nằm giữa hình cầu đó, Thu Dĩnh che chở cục cưng, sói bạc cũng giơ móng vuốt lên, tuy rằng dây nhiều nhưng có thể ứng phó, Thất Hàn bên kia vừa che chở Phi Ngư vừa đánh cùng Thu Dĩnh và Diệp Lạc, bọn họ chiếm thế thượng phong

Diệp Lạc nhìn Tự Nhất Mi đứng 1 bên, nhẹ nhàng nói, “Còn không mau lại đây.”

Tự Nhất Mi ngoan ngoãn gia nhập vào cuộc chiến, hét lớn một tiếng: “Xem lão tử xử lý mày thế nào!”

Có Tự Nhất Mi gia nhập, bọn họ đánh rất thoải mái, đẳng yêu kia thấy tình hình không ổn, kêu bọn thuộc hạ lui về sau, tự mình nghênh chiến

Một thanh âm vang lên, đẳng yêu kia biến thành một đại thúc trẻ đẹp

Đẳng yêu đại thúc vỗ vỗ dây xanh, nói: “Mấy người đứng là đáng chết, dám can đảm đánh thức bốn vương, xem bốn vương tiêu diệt mấy người thế nào.” Nói xong, đẳng yêu vương vung sợi dây xanh trong tay lên, mũi chân điểm nhẹ, hướng về phía Tự Nhất Mi

Thu Dĩnh tự biết thực lực có hạn, tự giác lùi về sau, không dám làm phiền nữa

Cục cưng ngồi trên lưng sói bạc, kéo kéo cánh tay Thu Dĩnh, chỉ vào bọn Diệp Lạc đang đánh nhau cùng một thân ảnh màu xanh nói: “Mama, sao vị ông chú kia có màu xanh a? Giống...” Cái đầu nhỏ méo mó suy nghĩ một lát: “Giống một cây rau xanh lớn a!”

Thu Dĩnh bị hình dung của cục cưng làm nở nụ cười, nhìn lại đẳng yêu kia, đúng là giống một chút, một thân trường bào màu xanh, một đầu tóc dài màu xanh, một đôi mắt màu xanh, ngay cả vũ khí cũng màu xanh, uh... anh nghe được lời nói của bé, cả khuôn mặt cũng trở thành màu xanh

17. Chương 17

Đằng yêu nghiêm mặt, tiếp tục vung roi mềm màu xanh trong tay, hùng hổ tiến đến bọn họ

Đánh nhau mấy chiêu, không biết đằng yêu sử dụng thế công gì, lộ ra một sơ hở, thầm kêu một tiếng: “Không được.”

Diệp Lạc bắt lấy cơ hội, nhanh chóng lấy ra một ám khí, ám khí cắt qua không khí phát ra một tiếng “hưu”, chỉ thấy giống một cây đao giải phẫu nhỏ nhỏ, cắm phập vào lưng đằng yêu

Kỳ thật, đằng yêu này lúc trước gặp được đối thủ một mất một còn, không chú ý nên bị đánh lén làm cho trọng thương, cho nên mới an phận không làm loạn nữa, ngoan ngoãn nằm trong hang ổ tĩnh dưỡng, trải qua vài ngày tu dưỡng, vết thương cũng trở nên tốt hơn một chút, nhưng sau khi đánh nhau với bọn Diệp Lạc thì bắt đầu đau trở lại, bây giờ lại bị ám khí kia đâm trúng miệng vết thương, vết thương nhanh chóng phát tán, màu máu đỏ sẫm làm ô uế cả trường bào màu xanh

Tuy rằng đằng yêu bị thương, nhưng bọn họ cũng bị thương, cánh tay trái của Tự Nhất Mi bị một vết thương rất to, còn nhiều vết thương nhỏ phân bố ở những nơi khác, hiện tại, anh đang cầm cây đao thở hổn hển, Thất Hàn chỉ tốt hơn anh 1 chút, không có vết thương lớn như anh, nhưng vết thương nhỏ thì không thiếu, chỉ có Diệp Lạc là quần áo sạch sẽ, một vết thương cũng không có, khí cũng không suyễn, ung dung đứng ngoài vòng tròn, thỉnh thoảng lại ném vài cái ám khí

Diệp Lạc nháy mắt cùng Thất Hàn và Tự Nhất Mi một cái, Thất Hàn và Tự Nhất Mi nhận được, liếc nhau, tốc độ trong tay nhanh hơn, đằng yêu bị trọng thương liên tiếp lui về sau, nhuyển tiên màu xanh trong tay càng lúc càng chậm lại, biết mình sắp gặp đại nạn, bỏ về phía Thất Hàn một đao, lui lại mấy bước, dùng ống tay áo lau đi máu tươi ở khoé miệng, nói: “Nếu không phải bổn vương có thương tích trong người, hôm nay làm sao chết trong tay bọn người như mấy người.” Nhìn nhuyển tiên màu xanh trong tay, đằng yêu vương thở dài một cái, nói với Diệp Lạc: “Giúp nó tìm một chủ nhân tốt đi.”

Diệp Lạc không trả lời, đầu ngón tay mang theo một cây đao vọt đến trước ngực đằng yêu

Đằng yêu cười khổ nhìn phi đao bắn về phía mình mà không thể ngăn cản, khi phi đao phóng vào thân thể hắn, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong lòng tự cười nhạo mình một tiếng, a, thật uống mấy ngàn năm tu luyện, không ngờ lại chết dưới tay nhân loại, a... Thanh xà [đối thủ 1 mất 1 còn của đằng vương], cô, chắc là rất vui về đi, sau này, không còn ai đấu cùng cô nữa...

Thu Dĩnh nhìn nơi đằng yêu ngã xuống, nơi đó nhiều sợi dây, không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên 1 loại thống khổ, có lẽ là biểu tình đau thương trước khi chết của đằng yêu đi...

Diệp Lạc nhặt nhuyển tiên lên, đưa cho Thu Dĩnh, ý bảo cô tiếp nhận.

Thu Dĩnh có chút chần chờ, nhưng ngắm lại bọn họ cũng không ai dùng roi qua, cô lấy trường tiên giắt bên hông ra, để nó vào góc kho, thay vào là nhuyển tiên màu xanh

Chờ cô hoàn thành xong, đã nhìn thấy Phi Ngư tỉnh lại, vẻ mặt cực kì đau lòng nhìn Thất Hàn bôi vết thương ỳnh, quanh hai người còn bao phủ bởi một tầng phấn hồng, từ sau khi Thu Dĩnh biết được 2 người họ ở cùng 1 chỗ, lần nào nhìn cô cũng thấy hạnh phúc, thật tốt a, bên cạnh mình có một đôi lúc nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng so sánh với bọn họ là, Tự Nhất Mi đáng thương hề hề đang ngồi một mình tự bôi vết thương

Nhìn lại Diệp Lạc, Thu Dĩnh quỳnh lên, anh đang chơi cùng cục cưng, hoặc nói đúng hơn là lấy cục cưng để giải trí, anh lấy ra đồ ăn mà cục cưng thích nhất – cây nho, giống hệt con chó nhỏ vậy, cười tùm tùm lấy từng trái nho đưa vào miệng bé, sau đó bé há mồm thì dời sang bên này, sau đó lại đưa qua bên kia, đưa qua bên này, bên kia... Thấy bé bắt đầu nóng nảy, anh đưa ngay vào miệng bé, sau đó lại hái thêm một trái, tiếp tục đùa với bé, cho nên, khi Thu Dĩnh nhìn qua, hốc mắt bé đã hơi hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng, trông mắt đưa qua đưa lại nhìn theo trái nho trong tay Diệp Lạc

Con à, con không biết giành lại sao?

Nhận được ánh mắt khiển trách của Thu Dĩnh, Diệp Lạc không đùa với bé nữa, lấy hết nho ra cho bé ăn, bé ăn nho, nhanh chóng quên hết

Tự Nhất Mi nhìn thấy hai hình ảnh ám áp này, thầm cầu xin trời phật: Trời a phật a, xin ban cho con một người yêu đi!!!

Sửa soạn xong, bọn họ tiếp tục đi, không hiểu sao bọn họ không gặp được những người chơi khác nữa, trong lòng tự đoán, có lẽ khu rừng sương mù này quá lớn, không thể gặp được

Qua một đoạn thời gian, bọn họ thấy không còn sớm nữa, vì thế tất cả đều chào tạm biệt, sau đó log out đi giải quyết một chuyện trọng đại – ăn cơm chiều.

Thu Dĩnh log out xong, tiếng chuông điện thoại liên reo lên, cô bắt máy: “Alo?”

“Thu Dĩnh, mình là Dương Lăng [lớp trưởng quen biết khi còn học trung học của Thu Dĩnh].”

“Lớp trưởng, có chuyện gì sao?”

“Ngày mai lớp có hẹn, bạn có đến không?”

Thu Dĩnh suy nghĩ trong chốc lát nói: “Thật ngại quá a, ngày mai mình không đi được”

“Không có việc gì, cứ vậy đi, mình tắt máy đây, bye bye.”

“bye bye.”

Thu Dĩnh đợi điện thoại truyền đến tiếng “đô đô” mới tắt máy, sau đó đặt trên bàn, đi ra ngoài, ăn cơm.

...

Sửa sang lại đồ trong phòng, cả ngày Thu Dĩnh đều ở trong nhà, ngoại trừ game cũng là game, Thu mẹ thất nghĩ ngờ cô có uống lộn thuốc kích thích gì không, tuy trước kia đứa nhỏ này không thường xuyên đi ra ngoài, nhưng không phải là ở mãi trong nhà, trước kia tuy rằng ít một chút, nhưng lần nào bạn học kêu cũng đều đi ra, lần này sao lại... Thu mẹ tuy rằng cảm thấy kì quái nhưng cũng không đi tìm hiểu, đứa nhỏ trưởng thành, chỉ cần nó không làm chuyện khác người là được rồi, ngoài ra những chuyện khác bà đều đồng ý với nó

Bọn Thu Dĩnh đi gần 11 ngày mới ra được rừng sương mù, nhưng thu hoạch của bọn họ cũng không ít, trên cơ bản, người nào cũng lấy được 1 thứ vũ khí yêu thích, trừ Tự Nhất Mi. Trước khi ra về, Tự Nhất Mi nhìn chằm chằm vũ khí trong tay mỗi người, trong thâm tâm tràn ngập các cảm xúc: hâm mộ, ghen tị, khinh thường, ... tất cả đều có hết

Cộng thêm những loại vụn vặt gì đó, ví dụ như thuốc tiên chữa bệnh, thuốc chữa bệnh cho phụ nữ, các loại vũ công bí tịch, còn mấy trang sức nhỏ.

18. Chương 18

Ngày nghỉ cuối cùng, cũng chính là ngày bọn họ rời khỏi khu rừng sương mù. Thu Dĩnh nhanh chóng thu xếp đồ đạc lại, chuẩn bị quay về trường học

Trở về trường học, vừa mở cửa kí túc xá liền thấy Lục Lộ nằm thành hình chữ đại trên giường, đối diện cửa, vừa nhìn thấy cô liền điên cuồng chạy đến cạ cổ cô

“Dĩnh Dĩnh, cổ nhân nói xa cách một ngày như cách ba thu, hướng chi chúng ta đã mười ngày không thấy, đúng là làm anh nhớ em chết đi được! em thật không lương tâm, không chịu gọi cho anh, trong game cũng không biết tìm anh, chỉ biết cùng chồng em tiêu dao tự tại quên cả trời đất...”

Thu Dĩnh cố gắng giẫy khỏi Lục Lộ, vừa sửa sang lại vừa trả lời: “Không phải cậu có sư phụ rồi sao? Chẳng lẽ cậu hy vọng mình phải cô đơn nhìn hai người tình nồng ý mật sao?”

“Chúng ta không phải quan hệ đó.” Lục Lộ xấu hổ giải thích.

“Huh? Vậy quan hệ gì? Là người yêu sao? Mình chưa nói gì nga!”

“...”

Thu Dĩnh nhìn Lục Lộ khó đỏ mặt, nhìn cô ấy không có ý tứ trả lời, vui vẻ đội mũ giáp lên đầu, đi vào game

Diệp Lạc nhìn Thu Dĩnh đi vào, hỏi: “Sửa soạn xong rồi?”

“Uh.”

Sao Diệp Lạc lại hỏi vậy chứ? Cũng mới cách một ngày thôi a!

Kì hạn nghỉ 11 ngày kết thúc, ngày cuối cùng, cô log out không đi vào game

Thu Dĩnh: “Ngày mai em đi học, tối nay lên.”

Diệp Lạc: “Được, anh chờ em.”

Vì thế, còn có một đoạn đối thoại nữa

“Mama, mama, cá cá cá.” Bé hưng phấn túm lấy quần áo Thu Dĩnh nói

Thu Dĩnh quăng cho Diệp Lạc một ánh mắt nghi vấn

Diệp Lạc sờ sờ bé đang hưng phấn, cười nói “Ha ha, vừa rồi anh đồng ý với con hôm nay đi câu cá.” Nói xong, anh ôm bé thả lên lưng sói bạc, nói với Thu Dĩnh: “Đi thôi.”

Đến bờ sông, nhiều người chơi khác đang ngồi trên cỏ thả câu, thỉnh thoảng còn mấy con ngựa vồ vàng chạy qua, khiến mấy con cá sợ chạy hết, vài người chơi trợn mắt nhìn nhau, có mấy người thậm chí một lời không hợp ra tay quá nặng, sau đó càng nhiều người chơi gia nhập trợn mắt nhìn hàng ngũ.

Thu Dĩnh tìm một góc thanh tĩnh, phỉ phỉ đất cát trên mặt đất, sau đó cẩn thận đặt cục cương xuống

Diệp Lạc lấy cần câu và mồi câu ra, còn có một cái sọt nhỏ đựng cá, Thu Dĩnh ngồi xổm một bên nhìn Diệp Lạc, sau đó nhìn thoáng qua, thấy bé đang đi đến cạnh hòm cá, hướng hòm cá giơ móng vuốt ra

Thu Dĩnh nhanh chóng bắt lấy móng vuốt kia, ra vẻ tức giận nói: “Con không ngoan nga, con không ngoan sẽ bị đánh nha!”

Bé nhanh chóng nắm tay lại, cảm thấy tay không bị nắm lại sẽ không bị đánh, sau đó ngây ngốc cười với Thu Dĩnh

Thu Dĩnh bị bộ dáng của bé làm cho tức cười, bé thấy Thu Dĩnh nở nụ cười, sau đó bé cũng cười to, ánh mắt loạn loạn, miệng mở thật to.

Diệp Lạc đứng một bên cười nhạt, thả cần câu xuống nước, cố định cần câu xong, sau đó một nhà ba người chờ cá mắc câu

Đợi trong chốc lát, khi bé và Thu Dĩnh buồn ngủ đến sắp híp đi, con cá rớt cục cương cũng mắc câu.

Nhìn thấy con cá trích [1] được Diệp Lạc kéo lên, bé đang nhắm mắt lại trong nháy mắt mở mắt to, buồn ngủ cũng không còn nữa, hưng phấn vỗ vỗ tay kêu: “cá cá cá cá”

Thu Dĩnh gấp một cái, lau đi nước mắt, bỏ con cá Diệp Lạc vừa câu được vào sọt

Bé ngồi cạnh cái sọt nhỏ, tham lam nhìn vào

Diệp Lạc tiếp tục thả cần câu xuống nước, chờ một con cá khác cắn câu

Lúc này, một âm thanh kiêu ngạo vang lên: “Này, đây là chỗ của tôi, ai ấy người ở đây! Mau rút ra ngoài cho tôi”

Thu Dĩnh quay đầu nhìn lại, bốn chàng trai vây quanh hai cô gái, vừa rồi nói chuyện là người mặc áo trắng đứng trước mặt, hai cô gái được vây quanh kiêu ngạo ngẩng cằm, trong mắt đầy khinh thường, một người khác mặc quần áo tím, vẻ ngoài thoát nhìn rất ôn hoà, nhưng trong thâm tâm ra sao, chỉ người đó mới hiểu được

Thu Dĩnh đánh giá xong, quay đầu không để ý đến

Chàng tai áo trắng thấy mình bị xem nhẹ, nhìn cô gái kia đang bắt mồi, giọng cũng nâng cao hơn, “NÀY, mấy người không nghe được sao? Tôi kêu mấy người rút ngay!”

Chàng trai kia lớn tiếng nói chuyện làm con cá chạy mất, bé đang trông mong bỗng thấy con cá kia bỏ chạy, trừng mắt nhìn về phía chàng trai kia, chu miệng nói: “Mama, mama, đều do chú kia nói chuyện lớn tiếng như vậy, cá đều bị dọa chạy hết rồi” Cuối cùng còn bỏ thêm 1 câu, ” Người xấu mà!”

Nhìn thấy những ánh mắt cười nhạo đang hướng về phía mình, hấn phần nộ quát cục cưng: “Tiểu quý! Mày nói cái gì?”

Bé bị giọng gầm rú kia làm cho hoảng sợ, bổ nhào vào lòng Thu Dĩnh nói: “Mama... chú chú kia... thật đáng sợ a...”

Thu Dĩnh ôm bé, đau lòng vỗ nhẹ bé trấn an nói: “Con ngoan, đừng sợ a.”

Lúc này, ba chàng trai áo lam đi ra nói: “Mấy người biết chúng ta là ai không? Tôi nói cho tụi bây, chúng ta nhưng là Ô Lai bang [là bang phái xếp thứ 5], thế nào, biết sợ chứ?! Tôi khuyên tụi bây vẫn ngoan ngoãn rời đi thì tốt hơn, nếu không, đừng trách tôi không nhắc nhở mày, chộc chúng ta là...”

Diệp Lạc sờ sờ cái đầu nhỏ của bé, lấy một miếng mồi câu bỏ vào miệng người kia.

chàng trai áo lam kia lập tức ngừng lại, cố gắng muốn nhổ mồi câu ra, nhưng mồi câu kia đã bị hấn nuốt mất, nên hấn không thể dụng công, hấn phát hiện phun không được, then quá thành giận rút cây kiếm ra định đâm về phía Diệp Lạc, đâm trúng trên ngực làm hấn đắc ý, ai ngờ sau đó, ngực hấn trở nên đau như cắt, sau đó biến thành âm hôn, tan đi không thấy nữa

Những người đằng sau bị chàng trai áo lam che lại nên không thấy Diệp Lạc ra tay, nhưng Thu Dĩnh ở bên cạnh đều thấy rõ, trước khi kiếm đâm trúng, trong vạt áo mỏng manh của Diệp Lạc xuất hiện 1 phi đao, phi đao kia nhanh chóng bắn vào trái tim người áo lam kia, sau đó là tình cảnh mà mọi người đều thấy

Diệp Lạc giải quyết áo lam xong, thản nhiên quay người về sau nói, “Chỉ mới cấp hai mươi mấy mà đã kiêu ngạo vậy sao.”

Ba người kia không tự giác lui về sau, giống như đang che dấu sợ hãi trong lòng họ vậy

Vẫn là áo trắng kia mở miệng trước: “Mày, mày đừng đắc ý, dám trêu đến Ô Lai Bang, mày, mày sẽ hối hận.” Nói xong, xoay người vội vàng chạy.

Bọn họ liếc mắt hai người một cái, sau đó vội vàng chạy, hai cô gái kia cũng không thêm để ý

“Chúng ta sẽ không bỏ qua tụi bây.”

“Tụi bây chờ đó.”

Thu Dĩnh không nói gì, sao lại có người cực phẩm vậy a...

Nhìn hai cô gái bị bỏ lại, cô gái áo hồng hừ một tiếng sau đó nghênh cằm đi, cô gái áo tím cũng gật gật đầu một cái, sau đó chạy theo áo hồng

Sau một khúc nhạc đệm nhỏ này, bọn Thu Dĩnh lại tiếp tục câu cá...

~~[1] Cá trích: là một loài cá biển thuộc chi cá xương, họ Cá trích (Clupeidae). Đây là một loài cá có giá trị kinh tế lớn, là đối tượng quan trọng của nghề cá thế giới. Ở Việt Nam, cá trích có khoảng 10 loài, quan trọng nhất là cá trích tròn (S. aurita) và cá trích xương (S. jussieu). Cá trích là loại cá ít tanh, ăn rất lành, thịt trắng, ít mỡ ăn rất béo và là một trong các loại cá dễ đánh bắt nhất.

19. Chương 19

Ngày hôm sau, buổi sáng Diệp Lạc hoàn thành xong 2 tiết học liền theo thói quen login vào game, lại ngoài ý nhìn thấy Thu Dĩnh đang ngồi uống trà, vì người login trước luôn là anh, sau đó mới đến Thu Dĩnh

Ngồi bên cạnh Thu Dĩnh nói: “Hôm nay sao sớm vậy? Con đâu?”

“Hôm nay thầy nghỉ, cho nên cả buổi sáng đều không có tiết, Lộ Lộ vừa mang bé đi chơi, chưa đi không lâu.”

Diệp Lạc đứng dậy, vươn tay ra trước mặt Thu Dĩnh, cười tủm tỉm nói: “Phu nhân, khó khi chỉ có 2 người chúng ta, chúng ta đi dạo đi”

Thu Dĩnh bắt lấy tay anh, nhờ Diệp Lạc kéo dậy, cười trả lời: “Tốt.”

Hai người rời đi không lâu sau, trong đại sảnh truyền đến một tiếng gầm rú: “Diệp Lạc! Lại dám bỏ đi!!”

Người qua đường giáp: “Phó Các chủ đáng thương.”

Người qua đường ắt ngoáy ngoáy lỗ tai, bình tĩnh tiêu sái

Người qua đường bình thường hại liếc mắt một cái, cũng bình tĩnh tiêu sái

...

Phố Vân Bạch, con đường Vân Bạch, Thu Dĩnh và Diệp Lạc đang đi trên đường này

Ngọc phiến công tử [chính là người mặc đồ trắng] hôm nay mặc một thân cẩm y màu xanh nhạt, tự nhận tiêu sái phe phẩy cái quạt, hần vốn đi ra ngoài dạo chơi, lại nhìn thấy Thu Dĩnh và Diệp Lạc, âm âm cười, hừ, nhần tin cho Ô Lai bang chủ – Đồ Long.

“Đại ca, hai người hôm qua em nói với anh, đang đi dạo trên phố Vân Bạch.”

Hôm đó, Ngọc Phiến công tử chạy trốn về, kể chuyện còn thêm mắm thêm muối với đại ca, nói không xem bang chủ ra gì, tên kia lớn tiếng nói to: “Về sau gặp lại hai người đó, chú em gọi đại ca, đại ca sẽ giúp chú hả giận!” Cho nên a, bang chủ sau khi nhận được tin nhắn của Ngọc phiến công tử liền nhanh chóng chạy qua.

“Ở đâu? em nói kia hai người ở đâu?”

“Đại ca, chính là hai người đó!” Ngọc phiến công tử chỉ vào Thu Dĩnh cùng Diệp Lạc nói.

Đồ Long cầm Đồ Long đao hùng dũng đi đến trước mặt Thu Dĩnh và Diệp Lạc, phía sau còn có 20 tiểu đệ

“Này! Hôm qua là mày khi dễ em tao hả?”

Thu Dĩnh và Diệp Lạc đang đứng trước cửa hàng bán đồ chơi, đang thảo luận nên mua cho con cái gì, sau đó nghe thấy 1 thanh âm, quay đầu nhìn lại, quýnh, là một tên to con a!

Nhìn thấy Ngọc Phiến công tử âm hiểm đứng phía sau, nhìn lại tên to con trước mặt, ách, tiểu nhân bị khi dễ về nhà tìm đại nhân?

Diệp Lạc nhìn thấy Đồ Long, sau đó quay mặt lại không thèm để ý, tiếp tục thảo luận về món đồ chơi

Đồ Long nhìn thấy roi màu xanh giắt bên hông Thu Dĩnh, trong mắt nháy lên ý niệm tham lam, sau đó tự nhận khoan hồng độ lượng nói: “Tụi bây chỉ cần đưa cái roi đó cho tao, chuyện em tao sẽ không truy cứu nữa.”

Thu Dĩnh và Diệp Lạc đương nhiên không có khả năng nói chuyện cùng hần, càng không có khả năng đưa roi mềm cho hần

“Mấy người kia biết tôi là ai không?” Thu Dĩnh nâng cằm lớn tiếng nói.

“Nga? Mày nói thử xem?!”

“Anh ấy là Diệp Lạc các chủ, còn tôi là Các chủ phu nhân.”

“Ha ha ha ha, mày nói hần là Diệp Lạc Các chủ? Tao đã thấy qua Diệp Lạc các chủ, hần ta cũng không giống nó, hừ, nếu tụi bây không chịu phối hợp, vậy đừng trách tao không biết phân phải trái! Các huynh đệ! Lên cho tao!”

Thu Dĩnh nghi hoặc nói khẽ với Diệp Lạc: “Khi nào thì Diệp Lạc Các chủ thay người?”

Diệp Lạc trả lời: “Trong ấn tượng của anh thì không có.”

Thu Dĩnh: “Ai, khó có lúc có người dám uy hiếp anh nha.”

Diệp Lạc: “Anh nên cảm thấy có lỗi sao?” Anh ghé sát vào bên tai Thu Dĩnh cười nói: “Ha ha, phu nhân, chúng ta giải quyết trước những người này thì thế nào?”

Thu Dĩnh nhìn hai mươi mấy người đang nhìn chằm chằm hai người như đàn hổ nhìn con mồi, gật gật đầu, lắc lắc hông ra, lắc lắc, tránh đi bang chủ to con kia, nghênh đón về phía chúng tiểu đệ

Bộ pháp của Diệp Lạc thuận lợi như mây bay nước chảy, gia nhập cuộc chiến, tránh được bang chủ to con.

Đồ Long vùng Đồ Long đao, nhưng mỗi lần đều bị Diệp Lạc né được, hấn càng quơ, Diệp Lạc càng tránh đi, hấn quơ lại, Diệp Lạc lại tránh đi, kết quả càng đánh hấn càng tức giận lên, cuối cùng, những tiểu đệ tội nghiệp nhà mình đã mất mạng dưới 1 đao của Đồ Long, trong chốc lát, chỉ còn lại Đồ Long và Diệp Lạc đứng, mà Ngọc Phiến công tử kia đã sớm bị một roi của Thu Dĩnh đưa về địa phủ

Đồ Long càng truy đuổi Diệp Lạc càng thấy kinh ngạc, nhìn lại bốn phía chỉ còn mình mình, nhất thời muốn rút lui, hấn định thần lại, gươm đao về phía Thu Dĩnh, bộ dáng như muốn liều mạng

Thu Dĩnh nhìn Đồ Long Đao rơi xuống trước mặt mình, lắc lắc roi chuẩn bị nghênh đón, ai ngờ Đồ Long không hề công kích, Thu Dĩnh cứ đứng đó trơ mắt nhìn hấn bỏ trốn

Diệp Lạc cũng có chút ngoài ý muốn, trên mặt có chút giật mình, nhưng sau đó lập tức biến mất, thu lại ám khí về tay áo, sau đó lôi kéo Thu Dĩnh tiếp tục dạo phố

Hai người tiếp tục đi dạo trong chốc lát, mua cho cục cưng đồ chơi cùng đồ ăn vặt, sau đó nhận được tin nhắn của Tiểu Lăng Phong

“Diệp Lạc, mau trở về các, chúng ta ở đại sảnh chờ ông.”

Trong đại sảnh Diệp Lạc các

Hai người đi vào, liền cảm nhận được không khí nghiêm trọng, trên mặt mọi người đều là biểu tình nghiêm túc, ngay cả Tiểu Lăng Phong cũng không có rống giận

Thất Hàn nghiêm túc mở miệng nói: “Diệp Lạc, có người lấy danh nghĩa của cậu đi lừa người ta.” Dừng một chút, anh tiếp tục nói: “Gần đây, có một người bước vào cửa hàng của chúng ta nói, Các chủ của chúng ta mua đồ không trả tiền, chỉ lấy giấy nợ ra, trước kia cũng từng xuất hiện tình huống này.” Nói tới đây, anh nhìn thoáng qua Diệp Lạc rồi nói tiếp: “Cho nên mới trả nợ dùm hấn, nhưng, qua một thời gian sao, chuyện này càng lúc càng xuất hiện nhiều, hơn nữa số tiền cũng càng lúc càng lớn, bộ tài vụ phát hiện liền báo với tôi, nhưng theo tôi được biết, lần đó, trên người cậu mang rất nhiều bạc, không hề mang theo giấy nợ hay ngân phiếu”

“Hôm nay tôi cũng mới biết, có người muốn giả mạo tôi.” Diệp Lạc vuốt cằm nói.

“Hừ, mấy trò xã giao cậu đều đưa cho tôi, hiện tại trong game có đến 80% người không biết cậu, cậu kêu người ta ngu gì không giả mạo cậu sao!” Tiểu Lăng Phong nói thầm, âm thanh nhỏ nhưng đủ để mọi người nghe được

Diệp Lạc không được tự nhiên khụ hai tiếng, da mặt dày đến mấy cũng không thoát nổi năm ánh mắt khiến trách kia, “Khụ khụ, kêu một ít huynh đệ đi nói với mọi người, nếu còn ai tự nhận là các chủ lấy ra giấy nợ vậy giữ người đó lại, chúng ta sẽ cảm tạ.”

“Đã có biện pháp giải quyết, vậy chúng ta tiếp tục đi luyện cấp đi.” Tự Nhất Mi nói

“Tôi và A Kỳ cũng đi luyện cấp.” Phi ngư cười hì hì lôi kéo Thất Hàn nói.

“Phu nhân, chúng ta cũng đi luyện cấp đi.” Diệp Lạc trực tiếp kéo Thu Dĩnh ra đại sảnh

Vì thế, cuối cùng chỉ còn lại phó các chủ vĩ đại của chúng ta ngồi một mình trong đại sảnh

“Này! Sao lại đi hết rồi! Mấy người mau trở về cho tôi!!” Tiểu Lăng Phong gơ chân rít gào trong đại sảnh

20. Chương 20

Ba ngày sau, Tiểu Lăng Phong vừa login liền hỏi chuyện người giả mạo Diệp Lạc, dù sao bị lừa cũng là một số tiền lớn, tuy so với tổng số tài sản thì không đáng kể lắm, nhưng mỗi lần ngẫm lại, Tiểu Lăng Phong đều rất đau lòng a!

Hôm nay, Tiểu Lăng Phong vừa lên là đã có tin tức tốt

Tên trộm kia đã bị một ông chủ cửa hàng vũ khí bắt lại

Nói tin tức này cho bọn Diệp Lạc, sau đó bọn họ nhanh chóng đi đến cửa hàng vũ khí kia

Diệp Lạc nhận được tin nhắn, lập tức đưa Thu Dĩnh và bé đến đó

Chỉ thấy một chàng trai anh tuấn mặc áo trắng ngồi trên ghế, chàng trai áo đen ngồi cạnh bên có lẽ là ông chủ cửa hàng, mà trên bàn giữa hai người bày một thanh chuỷ thủ đen, trước khi bọn họ đi vào đường như đang bàn luận gì đó

Nhìn thấy bọn họ đi vào cửa, áo đen đứng lên, cười nói: “Nói vậy, vị này hẳn là Diệp Lạc các chủ Diệp Lạc Bi Ai, nghe danh đã lâu, tại hạ là ông chủ Tâm Lão Yêu.”

Diệp Lạc đáp lễ: “Ông chủ, Diệp Lạc cảm ơn ngài trước, chúng ta thiếu ngài một cái nhân tình.”

“Ha ha ha, Diệp Lạc các chủ xử lý sự vụ trước đi, qua chuyện này chúng ta mới bàn đến chuyện đó.” Nói xong vén rèm vải ở góc lên đi ra sau phòng.

Thu Dĩnh âm thầm quan sát chàng trai áo trắng này giờ vẫn không mở lời, 1 hành vi nhỏ của hắn Thu Dĩnh cũng thấy được, khi lão bản nói “Diệp Lạc các chủ”, trên mặt nam tử áo trắng kia thoáng hiện một tia khấn trương, nhưng lập tức bị ly trà nâng trong tay hắn che dấu, đến khi hắn buông ly trà ra, trên mặt đã khôi phục lại vẻ thông dong như cũ, xem ra là có chút can đảm, hơn nữa cấp bậc còn cao, ít nhất, lấy cấp 60 hiện tại của Thu Dĩnh mà không thấy được cấp của hắn, thì chắc chắn là cao hơn so với Thu Dĩnh, [cấp cao có thể thấy được 1 ít tư liệu cơ bản của cấp thấp, mà thấp lại không thể nhìn được từ cấp cao], hẳn là nghĩ mình cấp à bình tĩnh vậy đi?

Diệp Lạc cùng Thu Dĩnh ngồi xuống, nhìn áo trắng không lên tiếng.

chàng trai áo trắng, cũng chỉ mong là mọi chuyện chưa bại lộ nên mới tìm đến đây, nhưng dưới ánh mắt lạnh của Diệp Lạc, hắn rút cuộc ngồi không yên nữa, hắn đứng dậy đi đến trước cửa, nhưng vừa đứng lên thì Diệp Lạc đã mở miệng: “Đứng lại.”

Lạc Dạ ra vẻ không nghe thấy, tiếp tục bước đi, nhưng đã nhanh chóng bị ngăn lại, chỉ thấy một phi đao mỏng mang xát qua má hắn cắm thẳng vào tường, chỉ nghe một tiếng sỏi rỗng, tiếp theo, hắn bị một sỏi dữ màu bạc bổ nhào đến, hàng răng cửa của sỏi nhanh chóng xuất hiện trong mắt hắn, trong nháy mắt, hắn ứa cả mồ hôi lạnh ra, cố gắng trấn định nói: “Vị huynh đài này, chúng ta không oán không thù, sao anh lại công kích tôi?”

“Ha ha, anh nói xem? Dám làm phải dám chịu a.” Diệp Lạc thâm ý nói.

“Ha ha, vậy xin huynh đài kêu sỏi bạc này buông trước, có cái gì nói chúng ta từ từ nói, từ từ nói.”

Diệp Lạc ra hiệu sỏi bạc buông Lạc Dạ ra, Lạc Dạ đứng lên

Lúc này, một giọng nói kiều mị tiến vào, “Lạc Dạ ca ca, còn chưa mua xong sao?”

Ngay sau đó, một cô gái áo trắng mang theo hương khí nồng đậm đi vào trong

Trong nháy mắt nhìn thấy cô gái kia, Thu Dĩnh nhú nhú mày, nghe thấy trong không khí có mùi hương khí nồng đậm, Thu Dĩnh thật nghi ngờ có phải cô ta đổ cả bình nước hoa lên người không

Lạc Dạ nhìn cô gái áo trắng – Ngọc Linh Nhi, nhú mày vội hỏi: “Linh Nhi, sao em lại đến đây!?”

Ngọc Linh Nhi ôm lấy cánh tay Lạc Dạ, làm nũng nói: “Người ta cùng bọn Vũ tỷ tỷ đang chờ anh ở núi Vân Bạch nha, thấy anh không đến, người ta mới đến đây tìm Lạc...”

Còn chưa nói xong, cô đã bị một lực đạo mạnh đưa về phía sau ca ca, lúc này cô mới phát hiện trong phòng còn có Thu Dĩnh, Diệp Lạc và baby, còn có một sói dữ phát ra ánh sáng màu bạc, một loại không khí sắc bén quay chung quanh

Ngọc Linh Nhi nhìn thấy roi mềm màu xanh giắt bên hông Thu Dĩnh, mắt sáng ngời, cô uyển chuyển đi đến trước Thu Dĩnh nói: “Này, cái roi kia bao nhiêu tiền? Tôi mua.”

“Roi này không phải cô muốn mua thì mua được nha.” Thu Dĩnh buồn cười lắc đầu, xem ra sau này nhất định phải giấu nó rồi

Ngọc Linh Nhi nghe thấy vậy, nghĩ Thu Dĩnh đang khinh thường cô, hừ một tiếng, dùng ngữ khí khinh thường nói: “Mắc cười, tôi mua không nổi? Cô có biết tôi là ai không? Tôi là phu nhân tương lai của Diệp Lạc các chủ! Cô nói tôi mua không nổi sao?” Tuy rằng nhìn thấy ánh mắt Lạc Dạ đã cảnh báo cô không được nói ra

Lạc Dạ đứng một bên thềm rên một tiếng, vốn muốn nói dối tránh tội, bây giờ được lắm, bị người nhà nói hết, hẳn không quên trừng mắt nhìn Ngọc Linh Nhi

Diệp Lạc đột nhiên mở miệng nói: “Tôi là Diệp Lạc Các chủ.”

Nghe thấy Diệp Lạc nói, Lạc Dạ nản lòng nhắm mắt lại

Ngọc Linh Nhi còn chưa hiểu gì, hỏi một câu: “Có ý tứ gì?”

Thu Dĩnh đứng cạnh tủm tỉm cười nói: “Ý tứ là vị bên cạnh cô là giả”

“Giả!?” Ngọc Linh Nhi trừng lớn hai mắt không dám tin nhìn về phía Lạc Dạ, “Lạc Dạ ca ca, bọn họ nói anh là giả? Anh làm sao mà giả được?”

Lúc này, Tiểu Lăng Phong đi vào trong cửa hàng, đi vào trong nhìn thấy Thu Dĩnh và Diệp Lạc đang ở đó, mà đối diện là một đôi áo trắng.

Khi Tiểu Lăng Phong đi vào trong cửa hàng, bọn Thất Hàn cũng vừa đuổi tới

Tự Nhất Mi vừa đi vào liền bật mũi lại, “Sao hôm nay thơm vậy a? Đâu đâu cũng có mùi!”

“Còn lo thơm hay không thơm cái gì, người giả mạo đâu? Giả mạo đâu?” PhiNgư hưng phấn hỏi.

“Đúng vậy! Giả mạo đâu? Là hẳn sao?” Tiểu Lăng Phong nhìn chằm chằm Lạc Dạ hỏi.

Thất Hàn cũng có hứng thú nói: “Diệp Lạc, nhìn thử xem, Các chủ này có thể sánh bằng các chủ cậu không.”

Cũng không phải không đúng, so với Diệp Lạc, Lạc Dạ có vẻ đạo mạo hơn, tướng mạo càng xuất sắc hơn, nếu chỉ nhìn bình thường, Diệp Lạc cũng như những người chơi bình thường khác, không giống một đại nhân vật tí nào

Lạc Dạ không rõ lắm ý tứ của bọn họ, giống như chỉ có chàng trai áo đen kia chú ý đến chuyện hẳn giả mạo, còn 3 người kia chỉ đến xem náo nhiệt, về phần nhân vật chính thì làm như không liên quan đến mình vậy

Chúc mừng bạn, người giả mạo! Tiểu Lăng Phong đau lòng muốn lấy bạc về, cho dù tìm được hay không cũng không được bồi thường lại, còn bọn Thất Hàn kia đơn thuần chỉ là đến xem, về phần Diệp Lạc có một nửa cũng giống Tiểu Lăng Phong, lấy lại bạc về, tuy chỉ là con số nhỏ nhưng cũng là kết tinh của các huynh đệ trong các, không thể ra đi không minh bạch như vậy được

21. Chương 21

Tiểu Lăng Phong: “Tên.”

“Lạc Dạ.”

Tiểu Lăng Phong, Tự Nhất Mi, Phi Ngư và Thất Hàn cùng lên tiếng nói: “Diệp Lạc?!” Sau khi nói xong liền quay đầu nhìn Diệp Lạc

Cảm giác được tầm mắt của mọi người, Diệp Lạc ngẩng đầu, hỏi: “Như thế nào?”

Tự Nhất Mi ngạc nhiên nói: “Diệp Lạc, tên hắc giống cậu a!”

Diệp Lạc vươn một ngón tay, sửa đúng: “Sai, đừng quên tên đầy đủ của tôi là Diệp Lạc Bi Ai, tôi có 4 chữ, mà hắc chỉ có 2 chữ.”

“... Không phải là chuyện đó, là lạc đà lạc, đã ban đêm.” Lạc Dạ cẩn thận nói.

“Hả? Hắc còn đứng đây a!” Phi ngư giật mình nói, “ Tôi nghĩ hắc sẽ nhân lúc chúng ta không để ý trốn rồi chứ?”

Lạc Dạ nhất thời nội ngư đầy mặt (nước mắt đầy mặt), tôi cũng muốn a! Nhưng dưới ánh mắt sát khí của người kia, tôi muốn cũng không được a!

Nói một chút, tuy tất cả tầm mắt đều dời về phía Diệp Lạc, nhưng một giây sau, Tiểu Lăng Phong nhanh chóng chuyển về Lạc Dạ, dùng ánh mắt sát khí nhìn chằm chằm hắc

“Các của chúng ta tổn thất khoảng 4 ngàn 5 trăm 29 lượng bạc, ông tính làm sao bây giờ?!” Tiểu Lăng Phong nói

Bị ánh mắt của hắc làm cho sợ hãi, Lạc Dạ nhất thời lui về sau một bước, sau đó, dưới ánh mắt của mọi người lấy ra ba thứ, một cái nhuyễn kiếm, hai cái nhuyễn giáp, còn một cái gói to, “Cái kia... Trong gói này có 3 trăm.”

“Cộng lại hết cũng chỉ có 2000 lượng, còn lại đâu?” Thất Hàn cầm lấy đồ nói.

“Còn lại, ở chỗ Ngọc Linh Nhi.”

Sau đó, mọi người mới phát hiện, nữ tử kêu Ngọc Linh Nhi kia đã chạy mất từ lúc nào

“Ách, tôi cũng thấy, nhưng lúc đó mọi người đang thảo luận chuyện tên người a.” Thu Dĩnh nhanh chóng nói

Nhìn Thu Dĩnh vẻ mặt vô tội, Tiểu Lăng Phong đúng là có lửa giận mà không biết trút ra từ đâu, chỉ có thể mắng vài câu phát tiết: “Shit! Về sau đừng để tôi thấy người tên Ngọc Linh Nhi nữa, thấy 1 lần đánh 1 lần”

“Vậy mà có biết phương thức liên hệ với Ngọc Linh Nhi không?” Tiểu Lăng Phong mắng xong quay sang truy vấn

“Không biết, mấy ngày trước tôi mới quen được cô ấy, bình thường cũng là cô ấy liên hệ với tôi.”

“Tại sao mà lại giả mạo Diệp Lạc chứ?” Phi Ngư nghi hoặc nói.

“Lần trước tôi đến 1 cửa hàng mua đồ, ông chủ hỏi tên tôi, tôi nói là Lạc Dạ, nhưng lão bản kia nhầm lẫn, nghĩ tôi là Diệp Lạc các chủ, sau đó tôi liền...”

“Sau đó mà mới có ý tưởng giả mạo Diệp Lạc.” Thất Hàn nói tiếp.

Lạc Dạ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, không cần mình ra tiền có thể mua đồ được, tuy rằng rất phiêu lưu, nhưng có ai lại nghĩ đến có người dám giả mạo Diệp Lạc các chủ a....

Diệp Lạc vuốt cằm nói: “Cậu có thể đi rồi.”

Lạc Dạ nhìn phía Diệp Lạc, giật mình nói: “Thật?”

“Đợi chút, tiểu tử, lại đây cho tôi đầm một quyền” Tiểu Lăng Phong vừa xoa xoa tay phải vừa nói

Sau đó, qua 2 phút, mọi người bên ngoài liền thấy có một người chơi đi ra từ cửa hàng, có thêm 2 đôi mắt mèo sừng lên

Thất Hàn lấy hết các thứ trên bàn, nói: “ Tôi đem đi xử lý hết.” Nói xong liền đưa Phi Ngư đi

“Sự tình giải quyết xong rồi, tôi đi đây.” Tự Nhất Mi phát ổng tay áo, sau đó cũng đi ra khỏi cửa hàng

“A Phong, chuyện còn lại giao cho cậu.” Nói xong, ôm lấy bé đi ra khỏi cửa hàng, phía sau còn có Thu Dĩnh cùng sỏi bạc.

“Được.” Tiểu Lăng Phong tâm tình tốt nói

Diệp Lạc và Thu Dĩnh ra khỏi cửa hàng liền đi đến rừng Vân Bạch, ngoài rừng Vân Bạch là một thảo nguyên, kêu là Đại Thảo Nguyên, trên Đại Thảo Nguyên có các quái ít nhất từ cấp 15 trở lên, giống như tiểu bạch thỏ (thỏ trắng nhỏ) hiện giờ đang ở trong tay cục cưng – khi cục cưng nhìn thấy tiểu bạch thỏ này, liền lộ ánh mắt thèm muốn với Diệp Lạc, sau đó Diệp Lạc bắt lấy tiểu bạch thỏ này, dùng sợi dây thừng quấn quanh cổ để ngừa nó đào tẩu, mặt khác cũng bị cục cưng chặt chẽ ôm lấy

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thu Dĩnh, Diệp Lạc lấy ra một miếng vải bố lớn đặt trên mặt đất, sau đó đặt cục cưng lên trên, sau đó lấy một đầu dây thừng bị cục cưng cầm chặt trong tay cột vào phi đao, cầm phi đao xuống đất, làm xong tất cả, nằm ngã vào bên cạnh cục cưng nhắm hai mắt lại.

Thu Dĩnh:“...”

Nhìn cục cưng đang chơi đùa con thỏ cục cưng cầm tay giữ chặt lấy lỗ tai con thỏ, vì tay cục cưng nhỏ quá, không thể nắm hết hai cái nên chỉ nắm được 1 cái, một tay kia đặt lên lông mềm như tơ của con thỏ, miệng mở thật to, ánh mắt cũng cười loạn loạn, mà con tiểu bạch thỏ (thỏ trắng nhỏ) kia cũng nhắm mắt lại, còn dùng đầu cọ cọ tay cục cưng

Nhìn nhìn, Thu Dĩnh bỗng thấy buồn ngủ dưới ánh nắng ấm áp, chậm rãi ngồi xuống, nằm trong lòng Diệp Lạc

Một lát sau, có lẽ là nửa giờ sau, Thu Dĩnh chậm rãi mở to mắt, sau đó phát hiện cô đang nằm trong lòng Diệp Lạc, trên lưng là tay Diệp Lạc, cẩn thận ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, cô phát hiện cục cưng vẫn đang chơi đùa cùng con thỏ ở sau lưng, chẳng qua là chỉ thay đổi phương thức, nếu nói ngay từ đầu là ôn nhu thì bây giờ là thô bạo, chỉ thấy cục cưng dùng 2 tay nắm lấy tiểu bạch thỏ, kéo đi một khoảng xa, sau đó dùng dây thừng kéo lại, sau đó lại kéo ra, lại kéo lại... Bây giờ tiểu bạch thỏ đang uể oải khép lại hai mắt, không giống ban đầu cọ cọ vào tay cục cưng nữa.

“Thu Dĩnh.”

Thu Dĩnh nghe thấy tiếng kêu của Diệp Lạc, quay đầu lại, lúc này, cục cưng thấy Thu Dĩnh tỉnh lại, vui mừng hơn hờ chạy đến phía Thu Dĩnh

Cục cưng dùng một lực lớn bổ vào lưng Thu Dĩnh, làm Thu Dĩnh đổ về phía trước, môi hướng về phía trước Diệp Lạc.

Diệp Lạc cảm thấy thật mềm mại, đôi mắt tối sầm lại, trước khi Thu Dĩnh ý thức ôm chặt eo của cô làm sâu sắc nụ hôn này.

Qua 1 phút sau, Diệp Lạc buông cô ra, sau đó Diệp Lạc cười nói: “Phu nhân, khi nào chúng ta gặp mặt.”

“A?”

“Ngày mai là ngày cuối tuần, anh đứng trước cửa trường học chờ em.” Diệp Lạc nói tiếp:

“Đúng rồi, số điện thoại.”

“XXXXXXXXXXXX.” Thu Dĩnh ngây ngốc nói xong, còn chưa hiểu gì

Thật lâu sau, Thu Dĩnh nhớ tới chuyện hôm đó mới hỏi Diệp Lạc: “Nếu lúc ấy em cự tuyệt thì sao?”

Diệp Lạc dùng tay ôm lấy thắt lưng của cô, nói: “Em sẽ không cự tuyệt.” Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thu Dĩnh, anh nói tiếp: “Bởi vì lúc ấy em không có đẩy anh ra, còn nữa, lúc đó mặt em đỏ ửng.” Huống chi trong mắt em không hề có phản cảm, mà là thích, tuy rằng rất nhạt nhưng anh nhất định sẽ biến nó thành thật sâu...

22. Chương 22

Mộng Tích Du từ biệt bạn trai xong, trở về kí túc xá liền thấy Thu Dĩnh đang ngồi ngây ngốc trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì, đi qua đi lại rồi ngồi xuống, sau đó

hai má Thu Dĩnh chậm rãi ửng hồng, khóe miệng từ từ dâng lên, nhin không được kêu vào tai cô một tiếng, “Dĩnh Dĩnh.”

Thu Dĩnh hoàn hồn, nhìn Mộng Tích Du vẻ mặt tò mò hỏi: “Du Du, gọi mình có chuyện gì không?”

“Không có việc gì a.”

“Nga.”

Ngắn gọn đối thoại qua đi, hai người lẳng lặng ngồi, một lát sau, Thu Dĩnh chuyển sang Mộng Tích Du, “Du Du...”

“Huh?”

Thu Dĩnh lần đầu tiên phát hiện mình cũng có điều bí mật không thể cho ai biết, trước kia mặc kệ ai nói bí mật với cô, cô cũng sẽ tuân thủ không nói ra ngoài, sẽ không nói cho người khác nghe, vì cô thấy chuyện mình biết không tất yếu để mọi người đều biết, nhưng lần này không biết sao, cô rất muốn nói ra để có người chia sẻ

“Cái kia...” Thu Dĩnh cắn cắn môi dưới, sau đó nói chuyện ngày mai sẽ gặp mặt cho Mộng Tích Du nghe

Mộng Tích Du nghe xong, có chút lo lắng hỏi: “Có phải là gạt người hay không?”

Thu Dĩnh lập tức lắc đầu phủ định nói: “Không đâu, Diệp Lạc tuyệt đối không phải hạng người này.”

Mộng Tích Du ngẫm lại, tuy rằng cô ở chung với Diệp Lạc chưa lâu, nhưng cô cũng hiểu Diệp Lạc không phải hạng người thích lừa cô gái, dù sao thì khí chất từ một người sẽ không thay đổi trong mắt người khác, cô cũng tin tưởng ánh mắt của Thu Dĩnh đối với người khác, còn ánh mắt của mình, trừ lần đó ra, [tác giả lên tiếng: chính là người nam sinh chia tay với Thu Dĩnh ở chương một] nghĩ vậy, Mộng Tích Du mất hứng nhú mày.

Thu Dĩnh nhìn thấy Mộng Tích Du nhú mày, hỏi: “Du Du, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

“Đúng rồi, hai người có hẹn mấy giờ gặp mặt không?”

“Ách...” Thu Dĩnh lắc đầu, nói tiếp: “ Anh nói đến lúc đó sẽ gọi điện thoại ỉnh.”

Kế tiếp, cuộc nói chuyện bị một tiếng mở cửa đánh gãy, tiếp theo liền nghe Lục Lộ la hét, “Hai đại mỹ nữ, trầm đã về rồi!”

Lục Lộ quăng ba lô trên vai mình lên giường, sau đó nằm lên giường với tư thế hình chữ nhất

Cảm giác được cô đang vui vẻ, Thu Dĩnh cười hỏi: “Hôm nay cậu làm gì, sao lại vui vẻ vậy a?”

Lục Lộ xoay người một cái, ngồi dậy, “Hắc hắc hắc hắc, hôm nay mình hẹn với một người! Là một người mấy u biết, mấy u đoán xem là ai?”

Cô gái nhỏ này còn mở cái nút, Thu Dĩnh cùng Mộng Tích Du liếc nhau, nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, sau đó đều tỏ vẻ không có hứng thú, không truy vấn Lục Lộ

Lục Lộ nhìn các cô không có ý tứ truy hỏi, chỉ có thể tự mình nói ra, “ Mìnhnói cho các cậu nha, là Cao đại tài tử nha!” Nói xong vẻ mặt đắc ý.

Cao đại tài tử a, tên là Cao Thành Thiệu, là danh nhân trong trường của các cô, hiện tại là hội trưởng hội học sinh, không chỉ có thành tích tốt, gia thế tốt, đẹp trai, tính tình lại rất ôn nhu, Cao đại tài tử trong trường học có một vị trí cố định, để có thể tiếp xúc với anh ta, mọi người phải đi sớm để giành chỗ ngồi

“À.” Thu Dĩnh nghe thấy tên anh, nhưng chưa từng gặp qua, tuy diễn đàn trường học có đăng ảnh chụp lên, nhưng Thu Dĩnh cũng chưa từng lên diễn đàn, cho nên không nhận thức được người này

Mộng Tích Du là cán bộ trong hội học sinh, cho nên tiếp xúc qua rất nhiều lần, gật gật đầu hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lục Lộ thấy hờn giận với thái độ lãnh đạm của hai người: “Hai người phản ứng cũng quá nhạt nhẽo đi đi! Du Du thì anh biết nguyên nhân, còn Đinh Đinh sao em lại thờ ơ vậy a!”

Mộng Tích Du trêu ghẹo nói: “Bởi vì tâm tư của cô ấy đều dành hết cho ngày mai, những chuyện không liên quan dĩ nhiên là lãnh đạm rồi.”

“Ngày mai có chuyện gì a?” Lục Lộ hỏi.

Thu Đinh bình tĩnh nói lại lần nữa

“Thật?!” Lục Lộ kinh ngạc kêu lên, tiếp theo dường như nghĩ gì đó, ghé miệng vào Thu Đinh, nhỏ giọng nói một câu.

“ Cậu nói cái gì?”

Lục Lộ thở dài, sau đó nhấn mạnh giọng nói: “ Tôi nói, tôi đã đồng ý Cao đại tài tử, hẹn Thu Đinh ngày mai ra gặp mặt với anh ấy.”

Thu Đinh lúc này không còn bình tĩnh nữa, hỏi thêm lần nữa: “ Cậu nói cái gì?!”

Ngay cả Mộng Tích Du cũng kinh ngạc, theo cô biết, Cao đại tài tử hẳn là không quen Đinh Đinh a... Chẳng lẽ là lần đó, cô cầm hình của ba người đi ra ngoài, sau đó lại đánh rơi mất, vừa lúc Cao đại tài tử đi ngang qua nhặt lên giúp cô, lúc ấy, hẳn còn hỏi Đinh Đinh là ai, sau đó cô còn nói một ít chuyện của Đinh Đinh... Trời ạ, không phải đâu... Nghĩ đến đây, Mộng Tích Du nhất thời hoảng hốt trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì

“Ô ô ô, Đinh Đinh, làm sao bây giờ a? Tại cậu tối bây giờ vẫn chưa có bạn trai, Cao đại tài tử lại rất tốt, cho nên mình mới đồng ý, Đinh Đinh, cậu đừng giận mình...” Lục Lộ vẽ mặt cầu xin nói.

“Ngày mai cậu giúp mình từ chối anh ấy đi.”

“Uh...” Lục Lộ nghiêm mặt đáp ứng nói.

Ngày hôm sau.

Trời còn mông lung mơ hồ, Thu Đinh đã tỉnh ngủ, nói đúng hơn là bị ác mộng làm cho tỉnh ngủ

Ở trong mộng, Thu Đinh gặp được Diệp Lạc, sau đó, khi Diệp Lạc xoay người lại nhìn cô, cô liền bừng tỉnh, khuôn mặt ấy rất khó xem, trên mặt gồ ghề, ánh mắt nhỏ, cái mũi thấp, duy chỉ có cái miệng là đồ nhất, hơn nữa khi anh quay người lại, cơ thể thon dài lại trở nên béo ú, tuy Thu Đinh không phải là người trọng bề ngoài, nhưng trong lòng cũng thích người có một ít nhan sắc hơn

Trải qua sự việc này, Thu Đinh rốt cục cũng hiểu cái gì gọi là ngày suy nghĩ nhiều đêm nằm thấy ác mộng

Vì thế, Thu Đinh liền mở to hai mắt, đầu trống trơn chờ hừng đông.

Ba người ăn xong bữa sáng đến kí túc xá vừa đến 8 giờ, di động của Thu Đinh vang lên.

Nhìn thấy dãy số xa lạ, Thu Đinh theo bản năng muốn tắt điện thoại, nhưng đột nhiên nhớ tới có thể đây là số điện thoại của Diệp Lạc, cô vội hợp tiết điện thoại

“Alo?”

“Hòa Mạt, anh là Diệp Lạc, vốn muốn gọi em sớm một chút, nhưng sợ em chưa dậy, đang ăn sáng à?”

Khi nghe được thanh âm trầm thấp chuyển qua điện thoại, khẩn trương trong lòng cô liền biến mất, trở lại vẻ thông dong như ngày thường, “Uh, vừa ăn xong, còn anh?”

“ Anh cũng vừa ăn xong, có lẽ 11 giờ anh sẽ đến, đến anh sẽ gọi điện thoại cho em, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa.”

“Được, em đợi anh.”

“Vậy đến lúc đó gặp, bye bye.”

“Bye bye.” Thu Dĩnh mỉm cười tắt điện thoại, khi xoay người liền thấy Lục Lộ và Mộng Tích Du đang cười trộm nhìn nàng

Lục Lộ hỏi: “Dĩnh Dĩnh, hẹn mấy giờ vậy?”

“Uh, anh nói 11 giờ, khi đến sẽ gọi điện thoại ình.”

“Ách, 11 giờ?”

“Đúng vậy, sao vậy?”

“Ha ha, a, mình cũng hẹn Cao đại tài tử 11 giờ.”

“Đó là chuyện của u.” Nói xong, cô không để ý đến vẻ mặt đáng thương của Lục Lộ, mở máy tính lên đi vào diễn đàn

Mộng Tích Du vỗ vỗ bả vai Lục Lộ, “Chúc bạn may mắn.” Sau đó cũng đi mất

23. Chương 23

Tới gần 11 giờ, Lục Lộ ngồi không yên, nhìn qua nhìn lại, cho đến khi di động Thu Dĩnh vang lên

Thu Dĩnh nhận điện thoại, “Alo, Diệp Lạc?”

“Uh, anh đến rồi”

“Diệp Lạc, anh chờ một chút, em lập tức đi ra.”

“Được, anh chờ em.”

Thu Dĩnh tắt điện thoại, nhanh chóng chạy về phía cửa trường

Lục Lộ chú ý toàn bộ quá trình của Thu Dĩnh cũng lấy túi xách đi theo

Cửa trường của Thu Dĩnh có 2 cây đại thụ, một trái một phải, trong đó, dưới một góc cây đang có 2 chàng trai đứng đấy, trong đó có một người đang làm Lục Lộ phiền não – Cao Thành Thiệu.

Cao Thành Thiệu đã đi ra từ rất sớm, nghĩ đến có thể nhìn thấy cô gái mình đã thích từ lâu, nụ cười trên mặt càng ôn nhu hơn

Thu Dĩnh chạy chậm đến cửa, liếc nhìn thấy một chàng trai đang ngoắc tay với cô, cùng người trong game cũng không khác bao nhiêu, nhưng so với game còn chân thật hơn, tim cô đập nhanh hơn, sau đó mỉm cười đi đến trước mặt chàng trai đang ngoắc tay với cô

Cao Thành Thiệu thấy Thu Dĩnh đang đi đến hướng mình, mỉm cười đón nhận, nhưng trong nháy mắt, nụ cười của y trở nên cứng đờ, vì Thu Dĩnh không dừng lại mà đi thoáng qua y

Lục Lộ đi theo Thu Dĩnh nhìn thấy tình cảnh này, nhin không được lấy tay che mặt, trong lòng yên lặng rơi lệ vì cục diện rối rắm mà mình đã dựng lên

Thu Dĩnh đi đến trước mặt Diệp Lạc, mỉm cười nói: “Diệp Lạc?”

“Tự giới thiệu một chút, Diệp Lạc, 22 tuổi, năm ba đại học XX.” Nói xong, anh tạm dừng một chút rồi nói tiếp: “Uh, còn những phần sau, làm phiền phu nhân tự đào bới đi.”

“Ha ha, vậy em cũng làm phiền vi phu tự đào bới đi, bao gồm cả tên thật của em.” Thu Dĩnh nhin không được hay nói giỡn nói.

Diệp Lạc buồn rầu nhíu mày, nói: “Vậy anh sẽ ngẫm xem nên xưng hô như thế nào, nên gọi em là phu nhân như trong game, hay là thân thiết hơn một chút, vợ yêu, bà xã, bảo bối...” Vừa nói vừa nhìn những biến hoá trên mặt Thu Dĩnh

Thu Dĩnh nghe được những xưng hô vô cùng thân thiết, ửng đỏ cả mặt, cô nhìn thấy Diệp Lạc vẫn muốn nói nữa, vội vàng mở miệng, “Không cần, gọi em Thu Dĩnh là tốt rồi.”

Diệp Lạc nhìn Thu Dĩnh ửng đỏ cả mặt, thấy mục đích đã đạt tới, vội vàng mỉm cười ngừng lại, nói: “Ha ha, Tiểu Dĩnh, bọn Hằng Mi đang ở khách sạn chờ chúng ta.” Nói xong, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thu Dĩnh, anh mới sực nhớ tới cô chưa biết bọn Hằng Mi là ai, vội vàng giải thích nói: “Chính là bọn Tự Nhất Mi”

“Bọn Tự Nhất Mi cũng đến đây sao?” Thu Dĩnh kinh ngạc nói.

“Uh, chuyện anh và em gặp mặt Tự Nhất Mi cũng biết, hẳn đòi đi cho bằng được, sau đó, nhờ cái miệng rộng ồn ào của hắn, rốt cuộc ai cũng biết, sau đó theo hắn tới.” Diệp Lạc có chút bất đắc dĩ nói.

“Chúng ta đi nhanh đi, đừng để bọn họ chờ.”

Diệp Lạc giữ chặt Thu Dĩnh đang vội vã muốn chạy, có chút bất mãn nói: “Để bọn họ chờ đi, yên tâm, bọn họ đói bụng tự biết kêu đồ ăn, chúng ta không cần phải gấp gáp.”

Thu Dĩnh: “Thật?”

Diệp Lạc gật đầu.

Đúng là Diệp Lạc nói không sai, trong một căn phòng khách sạn, Hằng Mi: “A Lạc sao còn chưa tới a, tôi đói bụng muốn chết rồi.”

Vân Thiên ghé vào trên bàn oán giận: “A Lạc thật chậm a! A Kì, em đói bụng.”

Hàn Kì: “Chúng ta kêu đồ ăn trước đi, A Lạc nhất định đang trách chúng ta đến phá đám nên sẽ không đến nhanh đâu a.” Nói xong, anh tùy tiện chọn vài món

Cao Thành Thiệu nhìn hai người dần dần đi xa, trong lòng có chút khổ sở.

Lục Lộ cẩn thận mở miệng nói: “Cái kia, Cao học trưởng...”

Cao Thành Thiệu không yên lòng ừ một tiếng.

“Cái kia, Cao học trưởng, chân trời nơi nào không có cỏ thơm...” Một tiếng cười đánh gãy lời Lục Lộ.

“Ha ha, cô ấy là bạn tốt của em đi, bạn bè có phúc cùng hưởng, nên hôm nay em thay cô ấy hẹn với anh đi.” Cao Thành Thiệu cười nói

“A!?”

Thu Dĩnh và Diệp Lạc đi đến đó, bọn Hằng Mi vừa lúc ăn xong, đồ ăn trên bàn còn chưa xử lý xong đã bị hai người nhìn thấy.

Tận lực giới thiệu, lúc này, Diệp Lạc đang ăn đồ ăn, thấy mọi người đàm tiếu, lâu lâu lại sáp vào một câu.

Hằng Mi nói: “Anh nói em nè, Thu Dĩnh, A Lạc trước đây thường bị dì ép mặc đồ nữ, còn thắt hai bím tóc, ha ha ha ha...”

Diệp Lạc liếc mắt một cái: “Huh? Khi đó tôi nhớ có một người muốn cùng tôi kết hôn a.”

Vân Thiên vỗ tay: “Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng nhớ, là A Mi nói!”

Hằng Mi gờ chân: “Khi đó ai mà biết ông là nam, chẳng những mặc váy, còn thắt bím tóc, giọng nói cũng tinh tế như thế, đương nhiên sẽ nghĩ cậu là con gái a”

Thất Hàn cười nói: “Lúc ấy A Mi còn khóc một trận, còn nói, tại sao A Lạc sinh ra không phải con gái a.”

Thu Dĩnh nhìn bộ dáng hiện tại của Diệp Lạc, khó tưởng tượng nổi bộ dáng anh thắt hai cái bím tóc cộng thêm mặc đồ con gái, cô đẩy đẩy cánh tay Diệp Lạc, ghé vào bên tai anh hỏi nhỏ “Có ảnh chụp không?”

Diệp Lạc nhú mày, “Muốn xem?”

Thu Dĩnh chờ mong gật đầu, “Uh.”

Diệp Lạc cười nói: “Tốt, ở nhà, khi nào về nhà với anh, eh cho em xem.”

Thu Dĩnh: “...”

[Tác giả: Tiểu Diệp tử, chú em cũng đừng nên nóng vội a, nóng vội quá còn chưa kịp ăn đậu hũ, đã dọa Tiểu Dĩnh của chúng ta chạy mất rồi. Diệp Lạc lộ ra nụ cười “tình thế bất buộc”: Yên tâm, tôi sẽ không cho em ấy cơ hội trốn, ha ha...]

Ăn cơm chiều xong, mỗi người đi một ngã

Diệp Lạc nắm tay Thu Dĩnh đi trên đường, nhìn thấy một cửa hàng có hứng thú, hai người liền đi vào, nhưng cũng không mua gì

Hai người đi vào một cửa hàng tinh phẩm, đi vào trong phòng, chỉ thấy trên kệ bày ra đủ loại thú bông to nhỏ, Thu Dĩnh ở trước con gấu bông cao bằng nửa người nghỉ chân.

Lông tơ màu trắng sờ lên vừa mềm vừa nhẹ, ôm lấy chắc chắn rất thoải mái, biểu tình ngơ ngác ngây ngốc thực đáng yêu.

“Muốn?”

“Uh.”

Sau đó, Thu Dĩnh cầm theo một con gấu bông từ cửa hàng tinh phẩm đi ra.

Thu Dĩnh dùng hai má cọ cọ vào lông tơ mềm mại của gấu bông, vui vẻ nheo lại hai mắt.

Diệp Lạc nhìn Thu Dĩnh dùng hai má cọ cọ, cảm thấy Thu Dĩnh thực đáng yêu, anh cảm thấy trong lòng đang ăn dấm chua với con gấu kia, híp lại hai mắt, anh giật lại con gấu bông từ trong tay Thu Dĩnh, Thu Dĩnh không nói được gì tiêu sái đi vào cửa hàng bán đồ uống lạnh

Đặt gấu bông lên ghế, Thu Dĩnh cầm hai ly trà sữa đi ra liền vuốt ve gấu bông mãi không buông, cũng không đặt nó trở về chỗ cũ

Diệp Lạc ngồi đối diện, nhẹ giọng hô: “Tiểu Dĩnh.”

“Huh?”

Thấy cô không quay đầu lại, anh thay đổi xưng hô: “Phu nhân.”

Lần này Thu Dĩnh có quay đầu, nhưng tay vẫn không buông ra: “Làm sao vậy?”

Diệp Lạc bắt mắt chỉ vào gấu bông nói: “Anh ghen tị.”

Thu Dĩnh: “...”

24. Chương 24: End

Khi hai người đi ra từ cửa hàng bán đồ uống lạnh, trời đã dần đen lại, có vẻ như sắp mưa.

Thu Dĩnh nhìn sắc trời, thấp giọng nói: “Trời mưa a.” Buổi sáng nhìn bầu trời rất tốt, ai mà biết lúc sáng trời tốt như thế, bây giờ lại sắp mưa, chỉ có thể nói thời tiết đúng là thay đổi thất thường, một khắc trước còn rất tốt, khắc sau liền chuyển xấu

Diệp Lạc nhíu mày: “Đi thôi, thừa dịp còn chưa có gió, anh đưa em về trường học.”

Thu Dĩnh biết có lúc Diệp Lạc rất bá đạo, giống như hiện tại, cho nên cũng không dám cự tuyệt, trực tiếp gật đầu đáp ứng, nhưng khi đi đến siêu thị gần nhà, Thu Dĩnh lười kéo Diệp Lạc đi vào mua áo mưa, thừa dịp mưa còn chưa xuống.

Đi đến nửa đường, áo mưa Thu Dĩnh mua cũng đã phát huy được tác dụng, đầu tiên là thừa thớt vài giọt, sau đó liền biến thành mưa lớn.

Thu Dĩnh cảm thấy may mắn mình đã mua áo mưa trước, nếu không về trường học cũng không có chỗ trú mưa, hai người nhất định sẽ ướt sũng.[Trường của Thu Dĩnh khá xa, đi bộ phải mất 15 phút]

Diệp Lạc một tay cầm áo mưa, một tay nắm tay Thu Dĩnh, cứ như vậy hai người nhanh chóng đi đến trường học Thu Dĩnh.

Khi đến trước cửa trường học, Thu Dĩnh lôi Diệp Lạc chạy đi, lợi dụng lúc bảo vệ không thấy liền chạy vào, bảo vệ chỉ nhìn thấy thân ảnh hai người chạy qua, khi kêu lên thì hai người đã chạy mất.

Thu Dĩnh đưa Diệp Lạc vào thư viện gần cửa trường học, vì sợ trận mưa này đến quá đột nhiên nên có nhiều người đến trú mưa, thư viện có hai tầng, tầng thứ nhất là tạp ký tiểu thuyết, tầng thứ hai là các tư liệu tham khảo, trú mưa đa số ở tầng thứ nhất, nên Thu Dĩnh đưa Diệp Lạc vào tầng thứ 2.

Diệp Lạc khó hiểu, hỏi: “Sao lại phải chạy?”

Thu Dĩnh đặt gấu bông lên ghế trên, cô sửa lại tóc mình, nói: “Nếu người ngoài muốn vào thì phải đăng kí ở phòng bảo vệ, rất phiền toái, cho nên em thừa lúc bảo vệ không thấy liền chạy vào.” Nói xong, cô cười ghìch ngợm.

Lúc này, một âm thanh không xác định vang lên từ phía sau: “Tiểu Dĩnh! Đúng là em!”

Hai người quay đầu nhìn lại, Diệp Lạc hí mắt lại, tuy không biết người này là ai, nhưng người này để ý Thu Dĩnh, hẳn khẳng định không sai...

Vươn tay giữ thắt lưng Thu Dĩnh, cúi đầu hỏi: “Tiểu Dĩnh, hắn là ai vậy?”

Thu Dĩnh lắc đầu, kì quái nhìn Tống Văn trước mặt nói: “Không biết.” [tácgiả: Tiểu Dĩnh vốn không nhớ những người không nên nhớ [_]]

Tống Văn nghe Thu Dĩnh nói không biết, xấu hổ cười cười, “Tiểu Dĩnh, anh là Tống Văn.”

Thu Dĩnh ngẫm lại, trong ánh mắt chờ mong của Tống Văn vẫn lác lác đầu, nói: “Không biết.”

Kỳ thật, Thu Dĩnh khi nói không biết xong liền nhớ đến người này, nhưng chuyện bị đá lúc trước, cô vẫn cảm thấy không thoải mái, nên khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của hắn, biết cũng thành không biết.

Tống Văn còn đang muốn nói gì đó, nhưng một giọng mềm mại sau lưng đã ngăn cản hắn: “Tống Văn, chúng ta đi thôi.”

Thu Dĩnh nhìn cánh tay đang giữ chặt cánh tay Tống Văn, từ cánh tay nhìn lại, hé ra một khuôn mặt đầy ý cười, ánh mắt sáng ngời.

“A, tốt.” Nói xong, hắn quay đầu định nói với Thu Dĩnh gì đó, nhưng nhìn thấy cánh tay đang giữ chặt bên hông cô, trong lòng cười khổ một tiếng, lúc trước hắn vì tiền đồ của mình mà buông tay, vốn tưởng còn có thể làm bạn, nhưng cô nói không biết thì trở thành không biết đi, thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Liễn, chúng ta đi thôi.”

Làm như không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, Diệp Lạc hỏi: “Tiểu Dĩnh, hắn là ai vậy?”

Thu Dĩnh không thềm để ý trả lời: “Tống Văn.”

Diệp Lạc bất mãn nhú mày: “Tống Văn là ai?”

Thu Dĩnh biết ý tứ của Diệp Lạc, nhưng vẫn giả ngu nói: “Tống Văn là Tống Văn.”

“Em biết ý tứ anh mà.”

“... Bạn trai trước.” Nhìn ánh mắt truy vấn của Diệp Lạc, trong lòng xem thường một cái, trong game cũng không thấy Diệp Lạc thích ăn dấm chua vậy a, nói hai ba câu liền muốn biết chuyện của cô và Tống Văn.

Nói xong, Thu Dĩnh nhìn về phía cửa sổ, “Hết mưa rồi.”

Nhìn Thu Dĩnh mỉm cười nghiêng mặt, Diệp Lạc phát hiện hôm nay mình ăn dấm chua đúng là quá nhiều, có phải nên đòi lại quyền lợi một chút không...

Nghĩ đến liền làm, Diệp Lạc khẽ nâng cằm Thu Dĩnh, cúi đầu xuống hôn cô.

Bức màn màu lam bay bay theo gió, mọi người ngoài cửa sổ có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi nam nữ đang đứng hôn nhau sau bức màn.

25. Chương 25: Phiên Ngoại 1

Chuyện này xảy ra khi đôi nam nữ chính trong chuyện chưa phát triển tới mức anh em em ở cuộc sống đời thường...

Có một ngày, Lục Lộ nhất thời tâm huyết dâng trào muốn sắp xếp lại tủ quần áo, sau đó phát hiện thấy quần áo như thế nào lại khó coi đến thế, ngày đó lại đúng lúc không có tiết học, vì vậy, cô lôi kéo Mộng Tích Du đang ngủ và Thu Dĩnh đang chơi game đi mua quần áo.

Thu Dĩnh ngay từ đầu đã không muốn đi, nhưng sau một hồi trải nghiệm công phu nài nỉ cộng kiên trì cộng mặt dày của bạn Lục Lộ, cuối cùng đành phải đi cùng.

Lục Lộ lôi kéo cánh tay cô, lay lay làm nũng, dùng thanh âm ngọt mị nhất nói: “Dĩnh Dĩnh, đi đi ~ cứ ở kí túc xá mãi sẽ điên mất, chúng ta đã lâu không đi dạo phố cùng nhau đi đi đi đi ~...”

Cánh tay Thu Dĩnh bị sờ sờ mó mó cộng thêm thanh âm ngọt mị kia làm cho nổi da gà, đành phải mở miệng nói: “Được rồi, đừng sờ nữa, mình đi là được.”

“Uh! Dĩnh Dĩnh là tốt nhất!”

Thu Dĩnh xuống xe, nhìn thấy dòng người tấp nập kia bắt đầu thấy hồi hận, cùng Mộng Tích Du liếc nhau, thở dài một tiếng, chỉ có thể nhận mệnh đi vào bên trong có dòng người đang hưng phấn kia

“Dĩnh Dĩnh.”

“Huh?” Thu Dĩnh và Mộng Tích Du nhìn lại, mắt vừa chuyển qua, chỉ thấy một bàn tay to như giò heo chậm rãi hướng về phía ba lô trên vai Lục Lộ, từ cái bàn tay to như giò heo đó có thể nhìn thấy một ông đầu trọc vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi đáng khinh.

Vì Thu Dĩnh cách Lục Lộ một khoảng nên không thể ngăn cản bàn tay tội ác kia, vì thế kêu một tiếng: “Lộ Lộ!”

Lục Lộ nghe được tiếng kêu, quay đầu lại, nghi hoặc nhìn theo tầm mắt Thu Dĩnh, vừa lúc nhìn thấy khoá kéo của ba lô đã bị mở ra, mà bàn tay kia đang vớ vào, thấy một màn như vậy, vẻ hưng phấn trên mặt cô lập tức biến đổi, che ba lô lùi về phía sau, quát lên: “Ông làm cái gì!”

Tên kia phát hiện chuyện bại lộ, lập tức muốn chạy trốn, đáng tiếc Thu Dĩnh vừa lúc đi qua, thấy hắn muốn đi liền tiến lên, giữ chặt bàn tay kia lại

Hả? Có lẽ các bạn sẽ hỏi tôi lúc ấy có nhiều người vậy, sao Thu Dĩnh lại hành động dễ dàng như thế?

Đó là vì câu “Ông làm cái gì” của Lục Lộ khiến người đi đường chú ý, người đi đường đều né qua một bên tạo một khoảng đủ rộng để Thu Dĩnh thi triển tài năng

Lục Lộ giống như nữ vương tiến lên ưỡn ngực nói, “Hừ, cái tên đáng khinh này, dám trộm đồ của tiểu thư à, không muốn giữ hoa cúc (Anus) nữa sao.” Suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Umm – không đúng, lấy diện mạo của ông, chắc hẳn không phải vấn đề hoa cúc... Ông là không muốn đưa chuột (penis) phải không?” Câu cuối cùng, ánh mắt cô chuyển qua hai chân ông đó, sau đó dùng ngữ khí hung tợn nói, cho dù tên trộm không biết cô ấy đang nói cái gì, cũng bị tầm mắt quỷ dị kia làm ứa mồ hôi lạnh, trong lòng thầm hồi hận, người đi đường nhiều thế kia sao lại chọn trúng cô này...

Thu Dĩnh và Mộng Tích Du yên lặng lui về sau, trong lòng gào thét: tôi không quen nhỏ này, tôi không quen nhỏ này...

Lục Lộ nói xong những lời này, dùng giày cao gót tinh tế đập đập xuống đất, sau đó xem như không có chuyện gì nắm tay Thu Dĩnh và Mộng Tích Du rời đi

Thu Dĩnh và Mộng Tích Du trước khi đi còn dùng ánh mắt an ủi tên trộm đáng khinh kia, thật đáng thương...

Diệp Lạc Các chủ trong trò chơi kia đang bị Thu Dĩnh quên mất miễn cưỡng nằm trên ghế, sau đó ngồi chờ thế nào cũng không thấy mẹ của đứa nhỏ

“baba, có phải mama không cần ba nữa không?” Bé đang ngồi một bên chơi với sỏi bạc đáng yêu nói Diệp Lạc nghĩ cũng không nghĩ cũng biết có người nói với bé rồi, “Huh? conngoan ai nói với con?” Bé lắc lắc đầu, “Không thể nói.”

Diệp Lạc ngồi dậy, ôm lấy bé, “Con ngoan, nói cho baba biết được không? Baba mua đồ cho con ăn.” Bé vẫn lắc đầu.

“Bánh như ý.”

Vẫn là lắc đầu.

“Pudding”

Do dự một lúc lại lắc đầu, ô ô – thật muốn ăn nha, nhưng đã đáp ứng là không nói rồi, baba thật là xấu xa nha

“Bánh hoa mai... con yêu, nước miếng chảy ra rồi.”

Bé chùi miệng, trên mặt giấy dựa không thôi

“Bánh hạt dẻ... Con còn không chụi nói sao?”

Bé nhanh chóng nói ra một cái tên: “Chú Hằng.”

“Ha ha, con ba đúng là ngoan, chú Hằng còn nói gì không?”

“Umm – chú Hằng nói, mama không cần baba, đang giúp con tìm baba mới.”Cuối cùng còn thêm một câu: “Baba, ba đừng nói cho chú Hằng là baby nói nha”

“Được, baba không nói.” Diệp Lạc nhẹ nhàng điểm lên cái mũi nhỏ của bé, Hằng Mi, xem ra gần đây chú rất nhân nhã a...

Hằng Mi đáng thương...

...

26. Chương 26: Phiên Ngoại Diệp Lạc

Diệp Lạc nhìn vết thương trên mu bàn tay trắng nõn, nhớ rõ lần đầu tiên gặp Hòa Mạt trong mật thất, lúc ấy anh vừa chạy thoát người trong các, đang nằm phơi nắng trên đỉnh núi, đột nhiên lại rớt xuống một nơi, khi mở mắt ra thì đã thấy một mảnh tối đen

Khi anh ngồi vào ghế sau, thấy được một cô gái áo hồng cười nhạt đứng trước mặt mình, khi lần đầu tiên nhìn thấy Hòa Mạt, anh cảm giác đây chỉ là một người chơi thường, nhưng vì dịp gặp mặt đó, không ngờ sau này bọn họ càng lúc càng thân

Anh mở miệng trước, nói: “Diệp Lạc, tên tôi, còn cô?”

Sau đó, anh nghe được giọng nói nhỏ nhẹ chỉ có 2 chữ đơn giản, “Hòa Mạt” Không dư thừa chữ nào

Sau đó, cùng cô hoàn thành nhiệm vụ, được thưởng một thứ ngoài dự kiến, sau đó lại phát triển ngoài dự kiến của anh

Thực ra anh là người nhà giàu, không ngờ lại được thưởng hạt giống, ha ha, thật thú vị, vốn chỉ nghĩ đó là một loại linh đan diệu dược nào đó mà thôi

Nhìn thấy cục cưng kêu cô một tiếng “mama”, biểu tình lạnh nhạt bị thay bằng biểu tình kinh ngạc, anh đứng một bên xem kịch vui, nhưng sau đó, anh không còn tâm tình này nữa, bởi vì cục cưng kêu anh một tiếng “baba.” Sau đó anh bị kinh ngạc.

Đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, cô đã ôm cục cưng lên, ôn nhu nói với nó, bắt đầu tuy áp úng nhưng sau đó liền từ từ thành thực

Còn chưa chuẩn bị tâm tình làm ba, anh đã bị một câu của cô làm sét đánh

“Cha đứa nhỏ, con nói nó dối bụng.”

Nhìn biểu tình cực kì trấn định khi nói ra lời nói sét đánh đó của cô, trong lòng anh cười thầm, nhưng bên ngoài với không có gì

Khi đưa bé đi ăn cơm, thấy được ánh mắt hiếu kì của mọi người, biết cô xấu hổ không được tự nhiên, mới mở miệng xin phòng riêng

Nhìn cô cố sức giúp bé ăn cơm, liền tiếp nhận bé, giúp cô một chút, ha ha, thật không ngờ, tôi cũng có ngày nghĩ dùm người khác như thế

Nghĩ lại, khi ở trong trường, nhìn thấy những sắc nữ tỏ tình với mình không chút thương hương tiếc ngọc, còn làm cho người ta khóc rống bỏ đi, bạn tôi biết được, nghi ngờ tôi có phải không có hứng thú với con gái không, còn lo lắng cho thân mình, tắm xong cũng không dám ăn mặc mát mẻ, may mắn ký túc xá có điều hòa, nếu không phải trời nóng như vậy, không hiểu sao bọn họ có thể chịu được, còn nhớ rõ lúc ấy tôi mặt không thay đổi nói với bọn họ: “Yên tâm, cho dù tôi không bình thường cũng sẽ không cùng những thằng thô kệch như mấy người, phát, tình.”

Khi trở về thì mọi người đều ở đây, Tự Nhất Mi vừa thấy bé liền hỏi: “Diệp Lạc, trong lòng chú là...”

Tôi trả lời 2 chữ: “Con tôi.” Sau đó bình tĩnh nhìn biểu tình ngây ngốc của bọn họ.

Khi bọn họ ngây ngốc nhìn sang cô, vốn muốn trả lời tên cô, nhưng nghĩ đến 3 chữ lúc trước của cô, giật mình, sửa nói: “mẹ đứa nhỏ.” Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, liền nhìn thấy biểu tình rối rắm của cô

Sau khi giải thích xong mọi chuyện, cô nhận được tin nhắn từ bạn

Chưa đến 1 phút liền nhìn thấy 1 cô gái áo vàng nổi giận dưng dưng chạy đến, đi sau còn có một cô gái áo tím nhạt.

Cô gái áo vàng kia đầu tiên là náo loạn một phen, sau đó nghe xong giải thích của cô, liền nói ra một câu kinh người: “Gian phu là ai?”

Tuy rằng sau đó bé tỉnh dậy, mọi người đều quên câu đề suất của Thất Hàn kia: “Ha ha, nếu không Diệp Lạc kết hôn với Hòa Mạt đi, dù sao hai người cũng có con rồi.” Nhưng hiển nhiên bạn của cô không quên, nói đi nói lại, Phi Ngự cùng Tự Nhất Mi còn lấy một cuốn hoàng đạo ra để coi

Nhìn biểu tình rối rắm của cô, nhìn lại bé dễ thương trong lòng cô, cảm thấy kết hôn cũng không phải không tốt, vì thế tôi hỏi: “Ngày nào?”

“Uh... Hai ngày sau.”

“Vậy hai ngày sau.”

“Được, tôi thông tri các lý chuẩn bị sẵn sàng.”

“Uh.”

Ôm bé về Các liền thấy lửa giận của Tiểu Lăng Phong, nhưng lửa giận này nhanh đến cũng nhanh đi, ai kêu cậu ấy quen rồi, khi nhìn thấy bé, y liền hỏi, “Đứa nhỏ này ở đâu ra thế này?”

Lập tức bị lời nói của tôi làm cho kinh sợ

“Con tôi.”

“Ồ, là con chú a... Cái gì! Con chú?!” Tiểu Lăng Phong sợ hãi.

Thất Hàn: “Còn nữa, 2 ngày sau Diệp Lạc cùng mẹ đứa nhỏ Hòa Mạt kết hôn.”

Chờ A Phong bình tĩnh lại, bọn tôi đã ngồi vào đại sảnh, bàn chuyện ngày kết hôn

Thất Hàn: “Diệp Lạc, chú chưa quên tên Sương Mân Côi đang theo đuổi chú chứ? Chú nghĩ ngày đó y có đến náo loạn không?”

Đừng nói, nếu không phải có Thất Hàn nhắc nhở, tôi thật sự đã quên người này

Tự Nhất Mi cười quái dị: “Tên Sương Mân Côi kia cứ giao cho tôi đi, khắc khắc khắc khắc...” [đây là nguyên nhân vì sao hôm đó lại thành thân thuận lợi như thế]

Ngày thành thân đó, cũng gặp được không ít người quen, ví dụ Hủ Môn môn chủ Nhan Phi

“Diệp Lạc Các chủ, chúc mừng chúc mừng.” Nhan Phi một thân áo đỏ cười duyên đi đến

Nhan Phi: “Muội muội, tướng công muội có rất nhiều người mơ ước, muội nhất định phải hảo hảo quản giáo nha!”

Câu trả lời của cô thật làm tôi không biết nên nói gì, sao lại hỏi “Có nam không?” không nghĩ đến cô cũng sở thích này như Nhan phi, bình thường có người Hủ môn đã đủ rồi, tôi cũng không muốn có thêm 1 người như vậy bên cạnh

Không đợi các cô nhiều lời, tôi đã đưa cô đi, nhắc nhở nói: “Về sau đừng kết giao với cô ấy nữa.”

Sau đó gặp được Lam Hoè môn chủ Mộc Lạc, nhìn thấy liền biết phía sau có Phong Vân Biên bang chủ Tư Thiên

Sau đó, được xem miễn phí một vở kịch cầu huyết

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, tôi thở dài một tiếng, kéo cô tránh ra.

Kết hôn xong, cuộc sống cũng không có gì biến hoá, chẳng qua là có thêm hai người, lại có thêm một sói bạc.

Cho đến khi một câu sơ ý thốt ra từ miệng Thất Hàn, tôi mới phát hiện, không biết từ khi nào, tôi càng lúc càng chú ý đến cô ấy

Hôm đó em không có login, tôi, Thất Hàn và Tự Nhất Mi nói chuyện phiếm, đang nói chợt Thất Hàn thốt ra một câu: “Diệp Lạc, gần đây sao thời gian cậu lên càng lúc càng dài vậy?”

Tự Nhất Mi: “Đúng vậy, lúc trước cậu lên nhiều lắm cũng chỉ có 6 tiếng, bây giờ cả ngày đều lên... à -, anh biết rồi, chú em là muốn cùng Các chủ phu nhân của chúng ta cùng một chỗ đi, chẳng lẽ chú em thích người ta rồi sao?”

Quả thật, không biết bắt đầu từ khi nào, thấy em gần người liền muốn che chở cho em, thường xuyên đùa giỡn với em, sau đó chờ mong biểu tình của em, thích nhìn em bị câu hỏi của mình làm cho ngây ngốc, thích biểu tình ôn nhu khi chiều cổ baby của em, thích cảm giác thoải mái khi có em bên cạnh...

A, thích rồi a...

27. Chương 27: Phiên Ngoại: Sự Tồn Tại Của Baby

Con làm sao mà có? Hôm nay tác giả sẽ tiết lộ ọi người.

Người sáng tạo trò chơi “Tiêu Dao” này có hai người, mà hai người đó là một đôi tình nhân.

Có một ngày, hai người họ tranh luận về một vấn đề – hai người không có cảm tình có thể vì một đứa nhỏ ngoài ý muốn mà sinh ra tình yêu không? [vềphần vì sao họ tranh luận vấn đề này, có lẽ mọi người không cần biết]

Dư Dương cho rằng không, còn Tần Hiểu lại nói có.

Hai người vì vấn đề này mà tranh luận một phen, nhưng hai người đều kiên trì với ý kiến của mình, nghĩ mình là chính xác nhất.

Tần Hiểu nhớ đến trò chơi “Tiêu Dao” hai người cùng sáng tạo ra, hai mắt nhất thời sáng ngời, nói với Dư Dương: “Chúng ta thí nghiệm một chút thì biết”

Dư Dương hỏi: “Tìm ai thí nghiệm?”

Tần hiểu nêu lên: “Hắc hắc, “Tiêu Dao”.”

Dư Dương hiểu được ý tưởng của Tần Hiểu. Vì thế hai người cùng nhau thương lượng kế hoạch.

Lần đầu tiên, đem một hạt giống cho hai người chơi để họ tưởng là linh đang diệu dược, nhưng sau đó hai người bọn họ ra tay với nhau để giành lấy nó, rốt cuộc nó cũng không phát huy được công hiệu, vì hạt giống chỉ có thể phát huy khi hai người cùng hợp lại.

Lần thứ hai, chính là bọn Thu Dĩnh Diệp Lạc, Dư Dương và Tần Hiểu nhìn thấy cục cưng của hai người sinh ra, tình cảm của hai người phát triển, Tần Hiểu cười rất đắc ý, mà Dư Dương cũng hiểu được nụ cười đắc ý của Tần Hiểu.

Cho nên, baby vì cuộc tranh luận nhàm chán này của hai người mà sinh ra, thật không biết có phải nên cảm ơn cuộc tranh luận nhàm chán này của hai người hay không, vì nhờ có cuộc tranh luận này, mới sinh ra cặp tình nhân Diệp Lạc – Thu Dĩnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-cuc-cung-choi-game>